

ปีที่ 1 ฉบับที่ 4 เดือนกรกฎาคม 2558 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

FREE

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก

เอกอัครราชทูตจีน ประจำประเทศไทย

Mini-trip Ideas

เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราช

Architecture Story of China

อาคารพิพิธภัณฑ์หนิงโป

THE CULTURE TRIP

สืบสายเลือด "อาคันตุกะ"

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ จัดพิธีมอบป้ายสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล เพื่อเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนภาษาจีน ให้แก่สถาบันการศึกษา หน่วยงานราชการ องค์กรภาคเอกชน โดยมี มาดามสวี หลิน ผู้อำนวยการสำนักงานใหญ่ฮั่นปิ่น กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประธานในการมอบป้ายสถาบัน และได้รับเกียรติจาก พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ, นายหนิง ฟุซุย เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย, พระพรหมมิ่งคณาจารย์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดไตรมิตรวิทยาราม และประธานกรรมการสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล, Mr.ZHONG YINGHUA รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทียนจิน นอร์มอล และ รศ.ดร. วราภรณ์ สามโกเศศ อธิการบดี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ร่วมเป็นสักขีพยานในพิธี ซึ่งมีขึ้นเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2558 เวลา 9.30 -11.00 น. ณ ห้องประชุม ปรีดี พนมยงค์ ชั้น 6 อาคารเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ

EDITOR'S WELCOME

New Silk Road ฉบับที่ 4 นี้ ได้รับเกียรติสูงสุด จาก ฯพณฯ หนึ่ง พู่ขุย เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีน ประจำประเทศไทย ที่ให้สัมภาษณ์ในประเด็นต่าง ๆ ทั้งเรื่องความสัมพันธ์จีน-ไทย ยุทธศาสตร์หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง การสร้างทางรถไฟจีน-ไทย การท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวจีน การจัดการน้ำในแม่น้ำโขง ฯลฯ ซึ่ง New Silk Road ขอนำบทสัมภาษณ์ที่ให้ความรู้มากมายมหาศาลชิ้นนี้มาแนะนำเสนอแก่ผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันในระหว่างสองประเทศมากขึ้น นอกจากนี้ New Silk Road ยังขอแนะนำเรื่องเล่าเกี่ยวกับ ทางสายไหมเดิมที่เคยเชื่อมประเทศจีนกับประเทศต่าง ๆ นำพาวัฒนธรรม ความรู้ ความเชื่อ ให้เกิดการเชื่อมโยงกับประเทศต่าง ๆ สุดท้ายทางนิตยสาร New Silk Road ขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานมีกิจกรรมหรือต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

NEXT ISSUE

“ช่วยจูงโล้ง” สถานที่ประวัติศาสตร์ที่เป็นท่าเรือกลไฟของตระกูล “หวังหลี่” ย่านการค้าสำคัญ และ จุดแรกที่คนจีนอพยพจะมาสัมผัสแผ่นดินไทย ที่นี้จะได้พบกับ ศาลเทพเจ้าหมาโจ้ว เทพเจ้าผู้อุปถัมภ์การเดินทาง

◆ CONTENTS ◆

04

04

INTERVIEW WITH

สัมภาษณ์ ฯพณฯ หนิง ฟู่ชุย เอกอัครราชทูตจีนประจำประเทศไทย

12

NEW SILK ROAD

การฟื้นคืนชีพของเส้นทางสายไหม

16

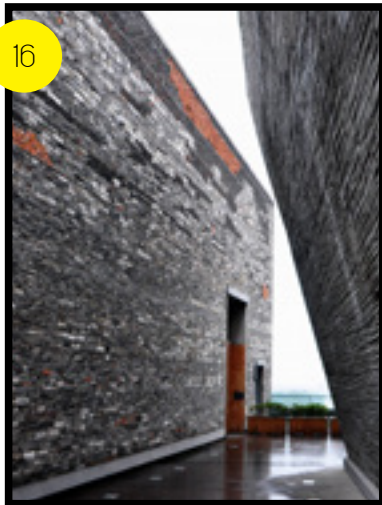
ARCHITECTURE STORY OF CHINA

ตึกกรมบ้านมังกร อาคารพิพิธภัณฑ์หนิงโป

25

EXPERIENCE IN BEIJING

กาลครั้งหนึ่ง...เมื่อเป็นนักศึกษาในปักกิ่ง

16

29

THE LAND OF FAITH

พระพุทธศาสนา จากอินเดียสู่จีน

34

BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

มองตะเกียบเห็นป่าไผ่ หูซิงหยวน-กิมย้งเรียกเทพ

37

THE CULTURE TRIP

กลับถิ่นอาคันตุกะ ตอนสืบสายเลือด “อาคันตุกะ”

45

MINI-TRIP IDEAS

ไทย-จีน ร่วมชูปชิตวีต เรือนพระยาศรีธรรมราชา

51

DOCTOR KRUB

กินอย่างไร ให้ห่างไกลโรค

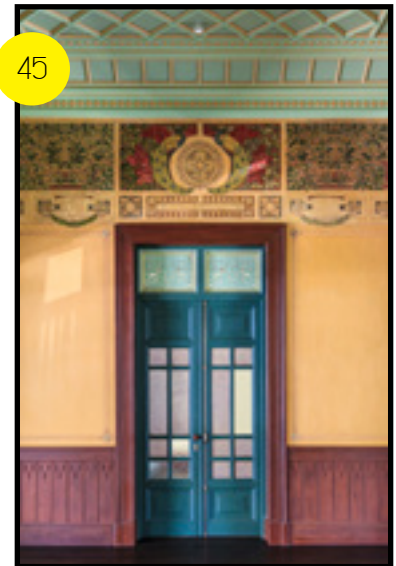
54

SHORT STORY

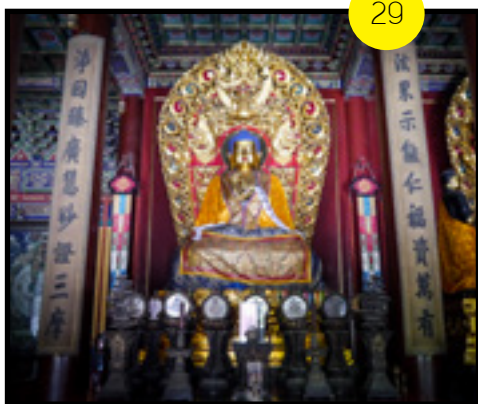
สิทธิเสมอกัน

37

45

29

51

ผู้นำระดับสูงของจีนและรัสเซีย ต่างร่วมมือกันทุ่มเทแรงผลักดันแลกเปลี่ยน ความร่วมมือระหว่างสื่อมวลชนสองประเทศ

หนังสือพิมพ์เหรินหมินรี้เป้า (People's Daily) - ผู้นำระดับสูงของจีนและรัสเซียต่างให้ความสำคัญและผลักดันการแลกเปลี่ยนความร่วมมือระหว่างสื่อมวลชนจีนกับรัสเซีย โดยเมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ในระหว่างการเยือนรัสเซีย นาย

สี จิ้นผิง ประธานาธิบดีจีนและนายวลาดีมีร์ ปูติน ประธานาธิบดีรัสเซียได้ร่วมกันแถลงว่าจะร่วมกันจัดกิจกรรม "ปีแห่งการแลกเปลี่ยนทางสื่อมวลชนจีน-รัสเซีย" ในปี 2016 - 2017

ทั้งนี้เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2015 ที่ผ่านมา ได้มีการจัดเวทีความร่วมมือระดับสูงระหว่างสื่อมวลชนจีนและรัสเซีย ที่หอสมุดประธานาธิบดี ในเมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์กของรัสเซีย โดยนายหลิว ฉีเป่า ประธานสำนักงานกำกับดูแลการประชาสัมพันธ์แห่งคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน กรรมการการเมืองแห่งคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับ ผู้นำระดับสูงของรัสเซียได้ร่วมกันเป็นสักขีพยานในพิธีลงนามเอกสารความร่วมมือด้านการสื่อสารมวลชนระหว่างจีนกับรัสเซียเป็นจำนวนมากถึง 9 ฉบับ ครอบคลุมถึงการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ร่วมกันออกสิ่งพิมพ์ ร่วมกันถ่ายทำละครโทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความพยายามและความทุ่มเทของทั้งสองฝ่ายในการผลักดันการแลกเปลี่ยนความร่วมมือด้านข่าวสารอย่างเป็นทางการ

นายหลิว ฉีเป่ากล่าวในเวทีความร่วมมือครั้งนี้ว่า ในยุคสมัยใหม่ที่วิธีการเผยแพร่และรับข่าวสารของมนุษย์ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง นับเป็นโอกาสที่ดีและหาได้ยากสำหรับประเทศกำลังพัฒนาในการเสริมสร้างการประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพิ่มสิทธิในการออกเสียงในเวทีของโลกด้วยกัน

พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นประธานในพิธีเปิดงาน 40 ปี ฉลองความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่าง ไทย-จีน เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2558 ที่ห้องรอยัล จูบิลี บอลรูม อิมแพค เมืองทองธานี โดยมีเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย ประธานหอการค้าไทย-จีน นายกสภาคแม่แจ้วแห่งประเทศไทย ตัวแทนสมาคมจีนในไทย และ นักธุรกิจไทยเชื้อสายจีนจำนวนมากเข้าร่วมงาน

Yang Zhenwu ประธานของหนังสือพิมพ์ People's Daily กล่าวในการประชุมด้านจีน - บราซิล ที่ สถาบันคลังสมอง Fundacao Getulio Vargas นครรีโอเดจาเนโร ประเทศบราซิล เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ที่ผ่านมา ว่า การเติบโตของจีนจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศต่าง ๆ โดยถึงแม้ว่าอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจจะต่ำลง แต่ก็ยังมีพลังมาก เพราะขนาดเศรษฐกิจของจีนใหญ่ขึ้นกว่าสมัยก่อนมาก ทั้งนี้ในอีก 5 ปี จีนจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปยังประเทศต่าง ๆ กว่า 500 ล้านคน และมีกำลังซื้อสินค้าต่าง ๆ จากนานาชาติเป็นมูลค่ากว่า 10 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และ จะลงทุนในประเทศต่าง ๆ กว่า 5 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ จีนกำลังปรับทั้งระบบการบริหาร เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม เพื่อให้

มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อการเติบโตในอนาคต บนพื้นฐานเงินออมและพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็งมากของจีน ในการมาเยือนบราซิลครั้งแรกนี้ Yang Zhenwu ประธานของหนังสือพิมพ์ People's Daily รู้สึกประทับใจในเรื่องความคลั่งไคล้กีฬาฟุตบอล และ เสียงเพลงของคนบราซิล นักท่องเที่ยวจีนเองก็มาเที่ยวบราซิลมากมาย จีนและบราซิลเองก็มีความร่วมมือกันมาตลอดในเวทีระดับโลกอย่าง BRICS และ G20 ความร่วมมือเหล่านี้จะนำพาทั้งสองประเทศให้เติบโตและพัฒนาไปด้วยกันในอนาคต

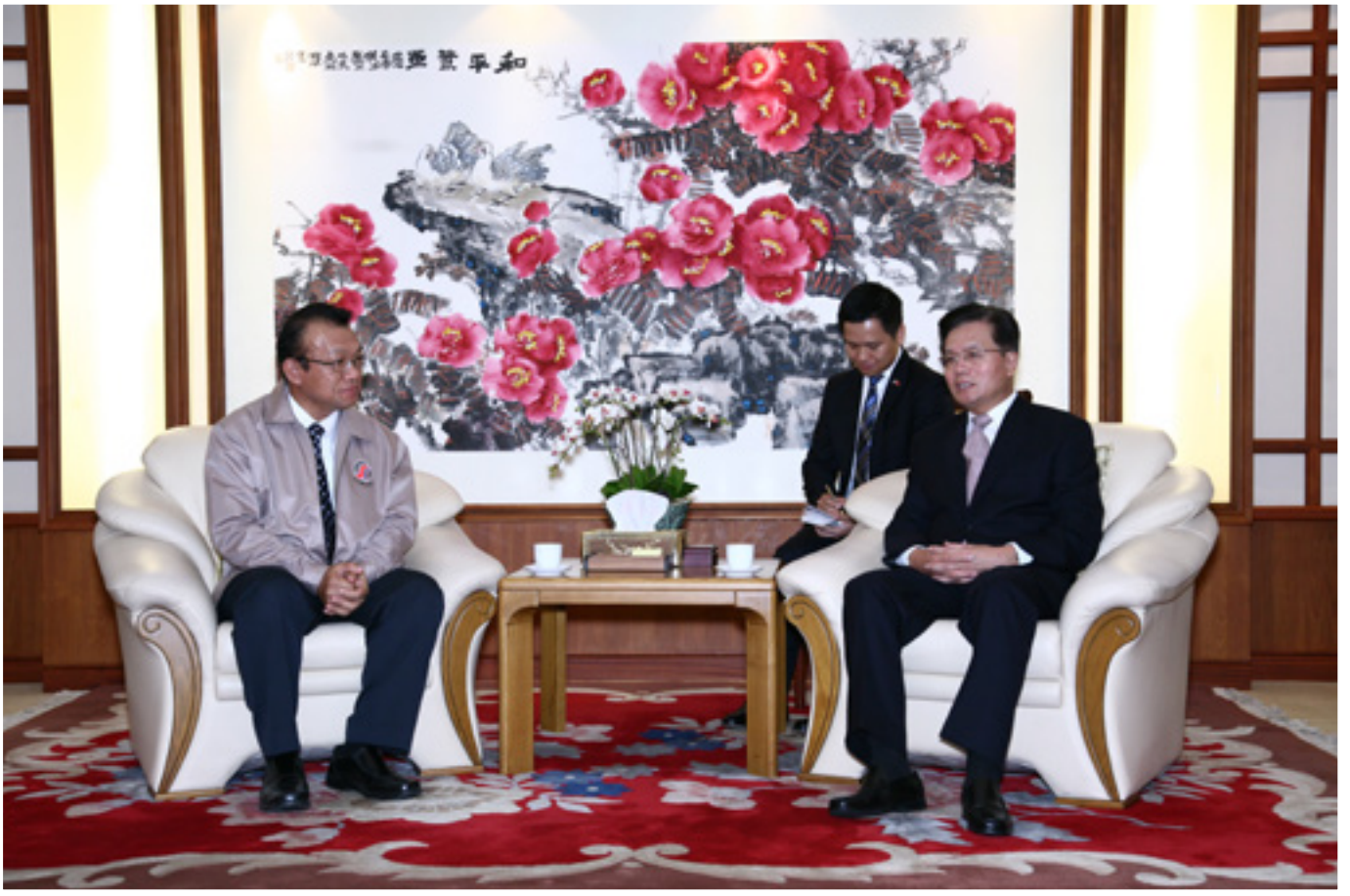
ฯพณฯ หมิง ฟู่ชุย

เอกอัครราชทูตจีนประจำประเทศไทย

ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนจีนและไทย

เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2558 ฯพณฯ หมิง ฟู่ชุย เอกอัครราชทูตจีนประจำประเทศไทยได้พบปะกับ นายชัยวัฒน์ วนิชวิวัฒน์ นายกสสมาคมผู้สื่อข่าวไทย-จีน พร้อมด้วยคณะกรรมการของสมาคมฯ และได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนจีนและไทยในประเด็นความสัมพันธ์จีน-ไทย ความร่วมมืออย่างเป็นทางการระหว่างสองประเทศ การพัฒนา The Belt and the Road ความสัมพันธ์จีน-อาเซียนและการใช้ทรัพยากรน้ำในแม่น้ำโขงอย่างมีเหตุผล ฯลฯ ณ สถานทูตจีนประจำประเทศไทย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1

ปีนี้เป็นปีครบรอบ 40 ปีของความสัมพันธ์ทางการทูตจีน-ไทย ท่านให้การประเมินของความสัมพันธจีน-ไทยไว้อย่างไร และมองไปอนาคตข้างหน้าแล้ว ท่านเห็นว่าความสัมพันธ์จีน-ไทยควรพัฒนาไปในทางไหน :

ทุกคนคงทราบดีว่าปีนี้เป็นปีที่ครบรอบ 40 ปีของความสัมพันธ์ทางการทูตจีน-ไทย 40ปีผ่านมา ความสัมพันธ์จีน-ไทยได้ผ่านการทดสอบจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆและกาลเวลา ได้เข้าสู่ช่วงเวลาการพัฒนาใหม่ที่ครอบคลุมทุกมิติ อย่างลุ่มลึกและรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งปรากฏดังนี้

ประการแรก ความไว้วางใจเชื่อใจทางการเมืองของไทย-จีนมีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น สัมพันธไมตรีที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณได้รับการกระชับให้ใกล้ชิดขึ้น ประเทศจีนยึดถือนโยบายไม่แทรกแซงกิจการภายในของประเทศอื่น ไม่ว่าจะสถานการณ์ภายในประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร นโยบายของจีนที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ฉันมิตรกับประเทศไทยนั้นไม่เคยหวั่นไหว ซึ่งนโยบายนี้ก็ได้รับการชื่นชมและยกย่องอย่างสูงจากวงการต่างๆของประเทศไทย เราพยายามคบหาเพื่อนใหม่ และไม่เคยลืมมิตรเก่า ความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับสถาบันพระมหากษัตริย์ รัฐบาล รัฐสภา และวงการต่างๆของประเทศไทยนั้นได้รับการเสริมสร้างและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ๖ พรรษา ประธานาธิบดี สี จิ้นผิง ๖ พรรษา

นายกรัฐมนตรี หลี่ เค่อเฉียง ได้มีการพบปะหารือกับ ๖ พรรษา พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีไทยในเวทีพหุภาคีและทวิภาคีหลายต่อหลายครั้ง ๖ พรรษา นายกรัฐมนตรี หลี่ เค่อเฉียง ได้เดินทางมาเยี่ยมเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 2013 และได้เดินทางมาเข้าร่วมการประชุมสุดยอดผู้นำ GMS เมื่อปลายปีที่แล้ว สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จเยือนประเทศจีน 4 ครั้ง ระหว่างปี ค.ศ. 2013 ถึง ค.ศ. 2015 ๖ พรรษา นายกรัฐมนตรี พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้เยือนประเทศจีนเป็นประเทศแรกนอกเหนือจากประเทศอาเซียน ขณะเดียวกัน ๖ พรรษา รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ ๖ พรรษา ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ศาสตราจารย์พิเศษ พรเพชร วิชิตชลชัย ก็ได้เดินทางไปเยือนประเทศจีนอย่างเป็นทางการเป็นลำดับ ในครึ่งปีแรกของปีนี้ ประเทศจีนได้มีผู้นำระดับรองนายกรัฐมนตรี 3 ท่านเดินทางมาเยือนประเทศไทย ซึ่งการไปมาหาสู่และเยี่ยมเยือนอย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้นำสองประเทศนั้น แสดงให้เห็นว่าทั้งสองประเทศได้ให้ความเคารพและให้ความสำคัญซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ ในปีที่แล้ว ผู้นำพรรคการเมืองหลักๆของประเทศไทยก็ได้เดินทางไปเยือนประเทศจีนเพื่อส่งเสริมมิตรภาพจีน-ไทย

ประการที่สอง การค้าระหว่างจีน-ไทย พัฒนาการมีเสถียรภาพ ความร่วมมือที่อำนวยความสะดวกแก่กันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น จีนเป็นประเทศคู่ค้าที่ใหญ่ที่สุดของไทย ไทยเป็นประเทศคู่ค้าอันดับที่สี่ของจีนในประเทศอาเซียน ในช่วงเวลาต้นๆที่จีนกับไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตเมื่อปี ค.ศ. 1975 มูลค่าการค้าระหว่างจีนกับไทยนั้นมีแค่ 25 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เมื่อปี ค.ศ. 2014 สูงถึง 72,600 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ได้เพิ่มขึ้นเกือบ 3 พันเท่า การลงทุนซึ่งกันและกันได้เริ่มจากศูนย์จนถึงทุกวันนี้ สูงถึง 6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ช่วงเวลา 4 เดือนแรกของปีนี้ ในยามที่เศรษฐกิจโลกฟื้นฟูปอย่างอ่อนกำลัง การค้าระหว่างจีน-ไทยกลับมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ายินดี เมื่อเร็วๆนี้ บริษัทจีนได้มีความสนใจที่จะมาลงทุนในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น นักธุรกิจและคณะกรรมการค้าจากมณฑลและเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะจากพื้นที่พัฒนาของจีน ได้เดินทางมาศึกษาดูงาน แสวงหาโอกาสทางการค้าในประเทศไทย ซึ่งเท่าที่ทราบ บางบริษัทหา Partner ได้แล้ว และบางบริษัทก็ได้มีความตกลงกันที่จะดำเนินความร่วมมือ

ขอยกตัวอย่าง เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปเยือนจังหวัดจันทบุรี ภาคตะวันออกของประเทศไทย ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด และพ่อค้าผลไม้ของจังหวัดจันทบุรีได้เล่าให้ฟังว่า ช่วงนี้ดีใจมาก เพราะมีพ่อค้าจากประเทศจีนมาสั่งซื้อผลไม้อย่างทุเรียนและมังคุด ซึ่งเป็นผลไม้ประจำจังหวัดจันทบุรี ทำให้ผลผลิตแทบไม่ทันส่งออก ซึ่งผลไม้ต่าง ๆ ในจังหวัดจันทบุรีนั้น 50% ส่งออกไปประเทศจีน ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจและแรงขับเคลื่อนให้ชาวสวนปลูกผลไม้มากขึ้น และก็ได้รับรายได้ให้พวกเขาด้วย อันนี้ก็เป็น Highlight ใหม่ของการค้าระหว่างสองประเทศในปัจจุบัน

ขณะเดียวกัน ข้าพเจ้าก็เชื่อว่า ตั้งแต่รถไฟที่จีนกับไทยจะร่วมสร้างในประเทศไทยเริ่มก่อสร้าง จะช่วยกระตุ้นให้โครงสร้างพื้นฐาน พาณิชยกรรม โลจิสติกส์และการลงทุนตามเส้นทางนั้นพัฒนาไปด้วย จะเป็นแรงขับเคลื่อนสำหรับการพัฒนาของเศรษฐกิจไทย และยกระดับความร่วมมือระหว่างจีนกับไทยให้สูงยิ่งขึ้น

ประการที่สาม การไปมาหาสู่กันในภาคเอกชนก็คึกคักยิ่งขึ้น ทำให้สัมพันธ์ไมตรีระหว่างประชาชนสองประเทศได้กระชับแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เดือนมกราคมถึงเมษายนปีนี้ นักท่องเที่ยวจีนที่มาจากแผ่นดินใหญ่ได้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยสูงถึง 2 ล้าน 7 แสนคน ได้เพิ่มขึ้น 1 เท่าเมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่แล้ว

2

หลายปีที่ผ่านมา ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและการค้าระหว่างจีน-ไทยนั้นได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว มีบริษัทจีนมาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น ท่านมีคำแนะนำอย่างไร

สำหรับการพัฒนาความร่วมมืออย่างเป็นทางการระหว่างสองประเทศ และการดำเนินกิจการของบริษัทจีนในประเทศไทยในอนาคต ประเทศจีนมีความคิดและมาตรการอะไรบ้างในการช่วยการพัฒนาของเศรษฐกิจไทย :

เมื่อเทียบกับความไว้วางใจกันทางการเมืองอย่างดีระหว่างจีน-ไทยแล้ว ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและการค้าระหว่างสองประเทศยังมีศักยภาพการพัฒนาที่สูง เศรษฐกิจจีนและเศรษฐกิจไทยต่างมีข้อได้เปรียบที่เสริมกันได้ มีความร่วมมือมากยิ่งขึ้นในบริบทด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ความเชื่อมโยงกันทางการลงทุน และการค้า ฯลฯ การลงทุนควรเป็นจุดเติบโตใหม่สำหรับความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างจีน-ไทย ปัจจุบันนี้ ประเทศจีนได้เปลี่ยนนโยบายจากดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเป็นหลัก มาเป็นดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศและไปลงทุนในต่างประเทศให้มีความสำคัญเท่ากัน ปัจจุบันนี้มีบริษัทจีนลงทะเบียนเป็นสมาชิกของสมาคมบริษัทจีนประจำประเทศไทย 160 บริษัทครอบคลุมทุกสาขา ข้าพเจ้าคิดว่า ในอนาคตข้างหน้า ทั้งสองฝ่ายโดยเฉพาะบริษัทจากสองประเทศควรกระชับความร่วมมือทางการลงทุนดังต่อไปนี้

จำนวนนักท่องเที่ยวจีนยังคงครองอันดับที่หนึ่งของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย ถ้าเพิ่มตามนี้ต่อไป ปีนี้นักท่องเที่ยวจีนที่มาเที่ยวประเทศไทยอาจจะสูงถึง 6 ล้านคน ตัวเลขนี้ไม่ได้คิดขึ้นมาเอง ข้าพเจ้าได้พูดคุยกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ท่านกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร ท่านก็เห็นด้วย

ส่วนการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคลากรนั้น ปัจจุบันนี้มีนักศึกษาไทยไปศึกษาต่อที่ประเทศจีนมากกว่า 2 หมื่นคน เป็นจำนวนมากที่สุดในนักศึกษาของประเทศอาเซียนที่ไปเรียนต่อที่ประเทศจีน ประเทศจีนก็เป็นแหล่งนักศึกษาต่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดของไทย นักศึกษาจีนที่เรียนในประเทศไทยนั้นได้มีจำนวนมากกว่า 2 หมื่นคนเช่นกัน

เมื่อทบทวน 40 ปีของการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการทูตจีน-ไทย ข้าพเจ้ามีความมั่นใจอย่างยิ่งต่อการพัฒนาของความสัมพันธ์จีน-ไทยในอนาคต เพราะสองประเทศเรามีเป้าหมายการพัฒนาที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน มีความไว้วางใจกันทางยุทธศาสตร์ที่แน่นแฟ้น มีผลประโยชน์ร่วมที่กว้างขวาง ข้าพเจ้าขอย้ำว่ารัฐบาลจีนให้ความสำคัญอย่างสูงในการพัฒนาความสัมพันธ์ฉันมิตรกับประเทศไทย ไม่ว่าจะสถานการณ์จะเปลี่ยนแปลงอย่างไร นโยบายของประเทศไทยที่เป็นมิตรของประเทศไทยนั้นจะไม่เปลี่ยน ในอนาคตข้างหน้า ทั้งสองฝ่ายควรเพิ่มพูนการประสานกันในทุกมิติและทุกชั้นให้มากยิ่งขึ้น เสริมข้อได้เปรียบซึ่งกันและกัน แสวงหาจุดเติบโตใหม่ของการพัฒนา แปรความสัมพันธ์ทางการเมืองที่ดีให้เป็นผลสำเร็จที่เป็นรูปธรรม ขณะเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายควรเพิ่มการประสานงานและความร่วมมือให้มากขึ้นในกิจกรรมสำคัญในภูมิภาคและระหว่างประเทศ ร่วมกันพัฒนา "The Belt and the Road" สร้างสรรค์ประชาคมเอเชียที่มีเขตความร่วมมือร่วมกันให้ประเทศจีนและประเทศไทยเป็นแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาสัมพันธ์ไมตรีและบรรลุซึ่งความชนะด้วยกัน สำหรับประเทศที่มีระบอบการปกครองที่ต่างกัน

ประการแรก ควรร่วมมือพัฒนาอุตสาหกรรม การผลิตเครื่องจักรที่ไทยมีความต้องการและจีน มีข้อได้เปรียบ อาทิเช่น เครื่องจักรที่ใช้ในการก่อสร้าง รถบัสรุ่นใหม่ ฯลฯ พร้อมกับการพัฒนา ของความร่วมมือในการสร้างรถไฟระหว่างจีน-ไทย ทั้งสองฝ่ายสามารถขยายความร่วมมือในการผลิตเครื่องอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับรถไฟไปด้วย

ประการที่สอง พัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็น มิตรต่อสิ่งแวดล้อม อาทิเช่น การผลิตไฟฟ้าโดย พลังงานแสงอาทิตย์ การผลิตไฟฟ้าโดยการเผา ผลาญขยะ โครงการผลิตไฟฟ้าโดยพลังงานน้ำ ขนาดเล็ก ฯลฯ

ประการที่สาม พัฒนาความร่วมมือในการ แปรรูปพืชผลทางการเกษตร ปัจจุบันนี้ มีบริษัท ยางพาราขนาดใหญ่ของจีน 8 บริษัทได้สร้าง โรงงานหรือมีแผนที่จะมาลงทุนในประเทศไทย คาดว่าเมื่อถึงปี ค.ศ. 2017 บริษัทยางพาราที่จีน มาลงทุนในไทยนั้น สามารถแปรรูปหรือบริโภค ยางพารา 1 ล้านตันต่อปี ซึ่งคิดเป็น 1 ใน 4 สำหรับยอดการผลิตยางพาราของไทยในรอบปี บริษัทเหล่านี้ไม่ใช่บริษัทธรรมดาขนาดเล็กของ จีน หากแต่เป็นบริษัทใหญ่ที่มีชื่อเสียงในจีนหรือ ทั่วโลก ข้าพเจ้าเชื่อว่า การที่บริษัทยางพาราของ จีนมาลงทุนสร้างโรงงานในประเทศไทยนั้น จะเป็น ประโยชน์ในการรักษาราคายางพาราของไทย และ เพิ่มรายได้ให้ชาวสวนยางอีกด้วย

ประการที่สี่ พัฒนาความร่วมมือเทคโนโลยีสูง ทั้งสองฝ่ายควรขยายและพัฒนาความร่วมมือทาง

ด้านดาวเทียมการสื่อสารและรีโมทเซนซิง ระบบ โทรศัพท์เคลื่อนที่ 4G การแพทย์และเกษตรกรรม ฯลฯ ฝ่ายจีนยินดีที่จะอาศัยข้อได้เปรียบของตน ช่วยประเทศไทยพัฒนาเทคโนโลยีให้มีระดับสูงขึ้น

ประการที่ห้า เพิ่มความร่วมมือด้านการเงิน ส่งเสริมให้บริษัทของทั้งสองประเทศใช้เงินตรา ของประเทศทั้งสองในการชำระและลงทุนซึ่งกัน และกัน เพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่มาจากอัตรา แลกเปลี่ยนและลดต้นทุน

3

ขอให้ท่านช่วยแนะนำความคืบหน้าของความร่วมมือโครงการรถไฟระหว่างจีน-ไทย ข้อดีที่จีนร่วมมือกับไทยมีอะไรบ้าง :

โครงการความร่วมมือรถไฟระหว่างจีน-ไทยนั้นได้รับความสนใจจากหลาย ๆ วงการ

ของทั้งสองประเทศ ในหลายปีที่ผ่านมา รัฐบาลจีนได้เจรจาความร่วมมือรถไฟกับรัฐบาลฯ พณฯ ออสเตรเลีย เวชชาชีวะ และรัฐบาลฯ พณฯ ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร เมื่อสิ้นปี ค.ศ. 2014 นายกรัฐมนตรี หลี่ เค่อเฉียง และ นายกรัฐมนตรีพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชาได้ร่วมเป็นสักขีพยานในการลงนาม MOU ว่าด้วยความร่วมมือเพื่อพัฒนาระบบรางรถไฟจีน-ไทย และ MOU ว่าด้วยความร่วมมือของการค้าพืชผลการเกษตรระหว่างจีน-ไทยที่ประเทศไทย ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความร่วมมือรถไฟระหว่างสองประเทศ โดยความพยายามของทั้งสองฝ่าย ความร่วมมือรถไฟระหว่างจีน-ไทยนั้นได้มีความคืบหน้าอย่างดี คณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางรถไฟระหว่างสองประเทศได้จัดการประชุมมาแล้ว 4 ครั้ง และได้คุยถึงรายละเอียดต่าง ๆ ของความร่วมมือ

รัฐบาลจีนยินดีที่จะเข้าร่วมในการพัฒนาระบบรถไฟของไทย ซึ่งจุดยืนนี้ชัดเจนมาก ตั้งแต่โครงการนี้ได้รับเริ่ม ฝ่ายจีนก็ได้แสดงเจตนารมณ์ที่จะสนับสนุนฝ่ายไทยในด้านเงินทุน เทคโนโลยี

และการอบรมบุคลากร ปัจจุบันนี้ทั้งสองฝ่ายกำลังหารือในการร่วมสร้างทางรถไฟระหว่างกรุงเทพฯ-แก่งคอย-หนองคาย และแก่งคอย-มาบตาพุด โดยการประชุมคณะกรรมการร่วมนั้นได้จัดมาแล้ว 4 ครั้ง และครั้งที่ 5 จะจัดขึ้นในประเทศไทยในสิ้นเดือนมิถุนายน ทั้งสองฝ่ายได้มีความเห็นพ้องต้องกันในโครงสร้างของการดำเนินโครงการ แผนการก่อสร้างและรูปแบบความร่วมมือ ได้เริ่มการศึกษาความเป็นไปได้และมีความคืบหน้าในเชิงบวก

สำหรับเรื่องการระดมทุนนั้น มีคนในประเทศไทยเห็นว่าที่จีนมาร่วมมือสร้างรถไฟนั้นจะมุ่งเน้นการหาผลประโยชน์ ไม่อยากลงทุน ซึ่งความเห็นอย่างนี้ฟังไม่ขึ้นโดยสิ้นเชิง ปัจจุบันนี้ทั้งสองฝ่ายยังไม่ได้ตกลงกันในรูปแบบการระดมทุน ปัจจัยอย่างหนึ่งก็คือ ตามที่ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกัน โครงสร้างการระดมทุนนั้นจัดให้มีการหารือและตกลงกันอีกทีหลังการศึกษาความเป็นไปได้เสร็จสิ้นลง ซึ่งก็หมายความว่า รายงานการศึกษาความเป็นไปได้นั้น จะพิจารณาการออกแบบการวางแผน ความยาว อุปกรณ์เสริม ราคาการก่อสร้าง ฯลฯ ของรถไฟดังกล่าวให้แน่ชัด และบนพื้นฐานนี้ จะมาหารือกันอีกทีว่าทั้งสองฝ่ายต่างจะลงทุนเท่าไร

ในเรื่องที่ว่าจีนมีข้อได้เปรียบอย่างไรบ้างในการพัฒนาการสร้างรถไฟเส้นนี้ ขอเรียนอย่างสั้นๆว่า ถึงแม้ว่ารถไฟความเร็วสูงของจีนเริ่มต้นช้ากว่าประเทศอื่น แต่ในเวลาอันไม่นานนัก จีนได้เรียนรู้ ศึกษาเทคโนโลยีรถไฟความเร็วสูง และประยุกต์ให้เกิดนวัตกรรมใหม่ เป็นเทคโนโลยีรถไฟความเร็วสูงของประเทศจีน ประเทศจีนมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งมีความซับซ้อนทางภูมิประเทศและดินฟ้าอากาศ ประเทศจีนได้พัฒนาอุปสรรคต่าง ๆ สร้างเครือข่ายรถไฟที่ใหญ่ที่สุดของโลกขึ้นมาโดยใช้เวลาน้อยที่สุด ทุกวันนี้รถไฟของจีนที่เปิดสัญจรอยู่มากกว่า 1 แสนกิโลเมตร โดยในนั้นมีรถไฟความเร็วสูง 1 หมื่น 6 พันกิโลเมตร ซึ่งเป็น 60 % ของระยะทางรถไฟความเร็วสูงทั่วโลก เทคโนโลยี เครื่องจักรรถไฟของจีนสามารถใช้งานได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพในทุก ๆ สถานการณ์ ซึ่งปัจจุบันนี้ทั่วโลก ยังไม่มีประเทศใดสามารถทำได้ ทางรถไฟของประเทศจีนบางเส้นสร้างในที่ราบสูงที่มีความสูงเหนือระดับน้ำทะเล 3 ถึง 4 พันเมตร บางเส้นสร้างในพื้นที่เยือกแข็ง บางเส้นสร้างในภูเขาใหญ่ ตลอดเวลาที่เรามีการสร้างรถไฟ สามารถพูดได้ว่ารถไฟจีนมีเทคโนโลยีที่สมบูรณ์และปลอดภัย ที่สำคัญกว่านี้ก็คือ ฝ่ายจีนได้เปิดทางให้ฝ่ายไทยเพื่อเข้าถึงการก่อสร้าง เทคโนโลยี การบริหารจัดการของการเดินรถ รวมทั้งประสบการณ์ของรถไฟจีนอย่างทั่วถึง เรายินดีที่จะถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายไทยตามความต้องการของประเทศไทย ช่วยอบรมบุคลากรทางด้านรถไฟ

ของไทย และก็จะพิจารณาให้ผู้รับเหมาก่อสร้างของไทยที่มีความพร้อมมาร่วมมือสร้างเส้นทางรถไฟสายนี้

ในกระบวนการความร่วมมือสร้างรถไฟระหว่างจีน-ไทยนั้น ประเทศจีนจะใช้ความจริงใจอย่างเต็มที่และความรับผิดชอบอย่างสูง ร่วมมือกับฝ่ายไทย เพื่อสร้างเส้นทางรถไฟสายนี้ให้เป็นเส้นทางรถไฟแห่งความปลอดภัยที่ประชาชนชาวไทยให้ความไว้วางใจ เป็นเส้นทางแห่งการพัฒนาที่ประชาชนสองประเทศจะได้รับความเจริญรุ่งเรืองของผลประโยชน์ร่วมกัน และเป็นเส้นทางมิตรภาพที่เชื่อมต่อหัวใจของประชาชนสองประเทศ

4

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะเกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในปลายปีนี้ ท่านคิดว่าประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและยุทธศาสตร์การพัฒนาของจีน “The Belt and the Road” มีจุดเชื่อมต่อกันอย่างไรบ้าง ประเทศจีนและ

ประเทศไทยมีความร่วมมือในด้าน “The Belt and the Road” นี้อย่างไร การที่จีนกับไทยมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นไปอีกขั้นนั้น จะช่วยให้จีนเชื่อมต่อกับอาเซียนได้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นหรือไม่ :

รัฐบาลจีนได้เสนอพัฒนาแนวเศรษฐกิจเส้นทางสายไหมและเส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21 นั้น วัตถุประสงค์อย่างแรกให้เกิดการเชื่อมต่อทางยุทธศาสตร์กับประเทศรอบด้าน สร้างระเบียบความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับสากลและระเบียบความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพสูง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางสายไหมบนท้องทะเลในศตวรรษที่ 21 การพัฒนายุทธศาสตร์ของ “The Belt and the Road” นั้น มีความเชื่อมโยงกันกับยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศอาเซียน และการสร้างประชาคมอาเซียน ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ประเทศจีนยินดี

ที่จะใช้ประโยชน์ในข้อได้เปรียบของตน ส่งเสริมความร่วมมือในปริมาณต่าง ๆ กับประเทศอาเซียน โดยอาศัยการพัฒนา “The Belt and the Road” ทำให้ประเทศอาเซียนและประเทศรอบด้านสามารถมาร่วมแบ่งปันโอกาสทางการค้าที่ได้มาจากการพัฒนาอันรวดเร็วและตลาดอันใหญ่ของประเทศไทย

ประเทศไทยเชื่อมต่อกับประเทศอาเซียนทางบกและทางทะเล เป็นจุดเชื่อมอย่างธรรมชาติสำหรับตลาดใหญ่อาเซียนที่มีประชากร 600 ล้านคน มีข้อได้เปรียบทางภูมิประเทศและมีความพร้อมในโครงสร้างพื้นฐาน มีศักยภาพอย่างสูงในการผลักดันพัฒนาเส้นทางสายไหมทางทะเลของศตวรรษที่ 21 ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลว่า ประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็นเครือข่ายรถไฟและทางหลวง สร้างใหม่และขยายท่าเรือ เพิ่มเที่ยวบินใหม่ เพื่อยกฐานะของตนเป็นศูนย์กลางการคมนาคมและความเชื่อมโยงกันของภูมิภาค ความร่วมมือทางด้านรถไฟระหว่างจีน-ไทยนั้น ก็เป็นโครงการสำคัญที่สองประเทศร่วมกันพัฒนายุทธศาสตร์ “The Belt and the Road” การที่จีนกับไทยจะเสริมสร้างความร่วมมือทางด้านโครงสร้างพื้นฐานและความเชื่อมโยงกันนั้น และเป็นการแสดงออกล่วงหน้าที่สองประเทศจะร่วมกันพัฒนาเส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21 ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์ให้ประเทศไทยกลายเป็นจุดเชื่อมต่อทางคมนาคมที่สำคัญในภูมิภาค ยังจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการส่งเสริมความเชื่อมโยงกันของภูมิภาคและการพัฒนาเครือข่ายทางรถไฟ Pan-Asia อีกด้วย

รัฐบาลจีนให้ความสำคัญอย่างยิ่งในความสัมพันธ์อันมิตรระหว่างจีนกับอาเซียน ถืออาเซียนเป็นทิศทางสำคัญในการทูตของประเทศไทย ยินดีที่จะร่วมกับอาเซียน สร้างประชาคมที่มีชะตากรรมร่วมกัน ตลอดระยะเวลายาวนานที่ผ่านมาความสัมพันธ์จีน-ไทยได้แสดงบทบาทเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการพัฒนาของความสัมพันธ์จีนกับประเทศอาเซียนอื่น ๆ ในช่วงเวลาที่ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ประสานงานความสัมพันธ์จีน-อาเซียน ได้สร้างคุณูปการมากมายสำหรับการพัฒนาของความสัมพันธ์จีน-อาเซียน ในเดือนหน้าประเทศไทยจะหมุดจารเป็นประเทศผู้ประสานงานฯ เราหวังว่าและเชื่อว่า ประเทศไทยจะร่วมมือกับประเทศจีนอย่างใกล้ชิดต่อไป เพื่อจะทำความสัมพันธ์จีน-อาเซียนได้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

5

ประเทศไทยได้กลายเป็นแหล่งนักท่องเที่ยวที่ใหญ่ที่สุดของไทย นักท่องเที่ยวจีนได้นำผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้ประเทศไทย แต่ก่อนหน้านั้น นักท่องเที่ยวจีนบางคนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

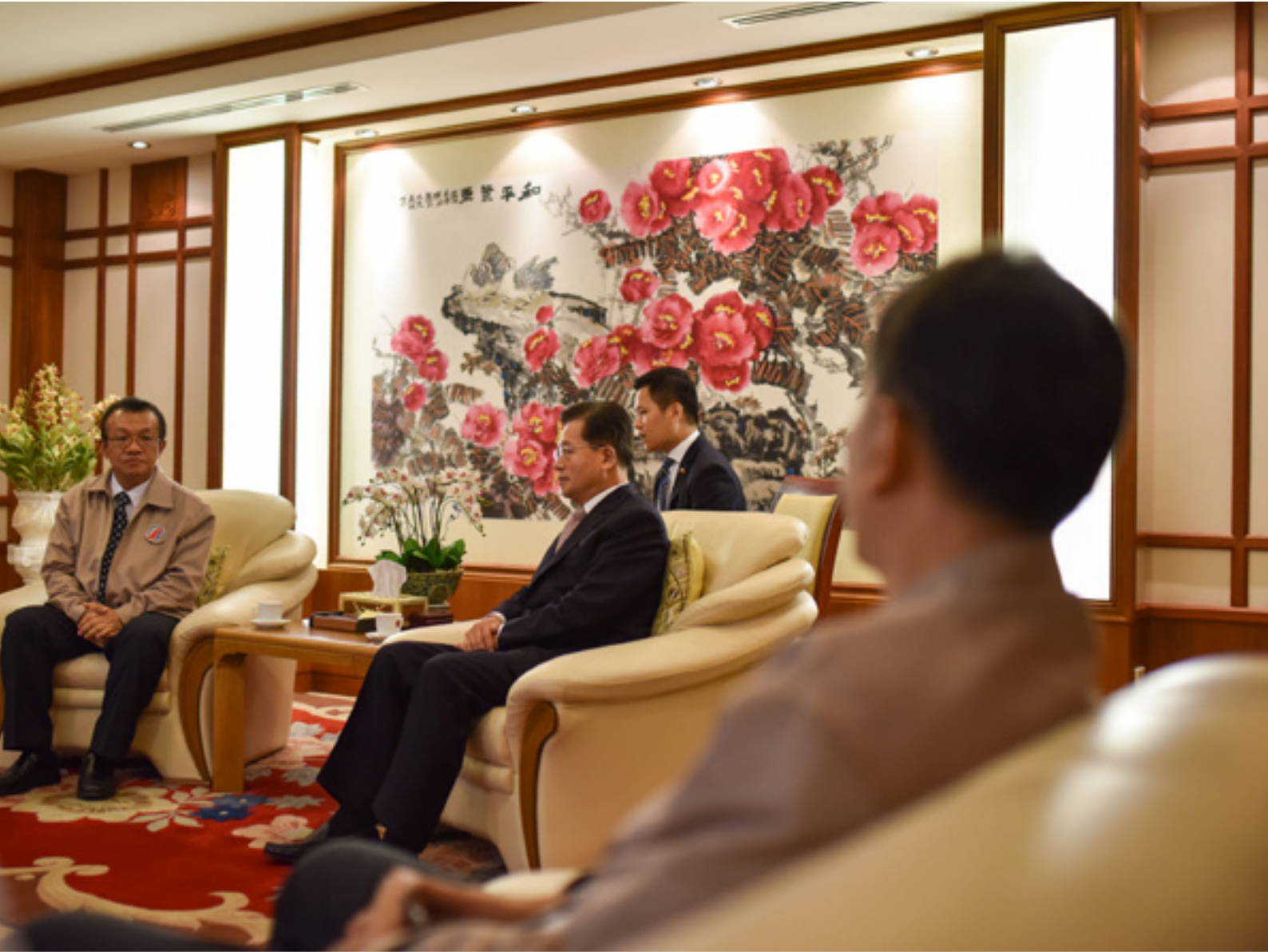
จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของประชาชนไทยและสื่อมวลชนไทย ท่านมีความเห็นอย่างไรในประเด็นนี้ และมีคำแนะนำอย่างไรกับนักท่องเที่ยวจีนที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย :

ประเทศจีนได้เป็นแหล่งนักท่องเที่ยวที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทยติดต่อกันมาหลายปี ได้สร้างประโยชน์อันสำคัญต่อการพัฒนาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวรวมทั้งเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งรัฐบาล หน่วยงานต่าง ๆ ในสังคมและประชาชนชาวไทยต่างก็เห็นด้วยและยอมรับต่อนักท่องเที่ยวจีนได้ชอบประเทศไทยมากขึ้นทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นแสงอาทิตย์ น้ำทะเลที่สวยงามหาดที่สวยงามของภูเก็ต หรือ ภูเขาเขียว น้ำใส บรรยากาศที่เงียบสงบของเชียงใหม่ ต่างได้สร้างความประทับใจอย่างมากให้กับนักท่องเที่ยวจีน ขณะเดียวกัน ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมไทย ความเป็นมิตรและมีน้ำใจของประชาชนชาวไทย ล้วนเป็นปัจจัยดึงดูดนักท่องเที่ยวจีนมาเที่ยวในประเทศไทย

เมื่อปีที่แล้ว มีนักท่องเที่ยวจีนมาเที่ยวในประเทศไทยกว่า 4.6 ล้านคน ในจำนวนคนมากขนาดนี้ แต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณี การสื่อสารอาจไม่คล่อง ระดับการศึกษาก็ไม่เหมือนกัน ทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้น ข้าพเจ้าขอขำว่านี่เป็นเหตุการณ์ส่วนบุคคลเท่านั้น ไม่ได้เป็นภาพลักษณ์ทั้งหมดของนักท่องเที่ยวจีน ประเทศจีนและประเทศไทยต่างก็เป็นประเทศอารยธรรม มีประเพณีที่ให้เกียรติและให้ความเห็นใจซึ่งกันและกัน หวังว่าเพื่อนมิตรชาวไทยให้มองพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวจีนบางคนอย่างเป็นทางการและเป็นกลาง และหวังว่าสื่อมวลชนทั้งหลายรายงานข่าวเหล่านี้้อย่างเที่ยงธรรมและเป็นกลางเช่นกัน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาของความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวระหว่างจีนกับไทยให้มีเสถียรภาพต่อไป

รัฐบาลและหน่วยงานที่ดูแลการท่องเที่ยวของจีน รวมทั้งสถานทูตและสถานกงสุลใหญ่จีนประจำประเทศไทย ได้ทำงานมากมาย รวมทั้งมีมาตรการต่าง ๆ เพื่อที่จะรณรงค์ให้นักท่องเที่ยวจีนมาถึงเมืองไทยแล้วปฏิบัติตามประเพณีของไทย เราได้จัดทำคู่มือที่แนะนำวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและกฎหมายของไทย เพื่อแจกให้กับนักท่องเที่ยวจีน เพื่อให้เคารพประเพณีไทย ปฏิบัติตามกฎหมายไทย สำหรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวจีนที่เกิดขึ้นแล้วนั้น เราก็ได้เขียนเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ และโพสต์ลงเว็บไซต์ของสถานทูตฯ เพื่อที่จะเป็นบทเรียนให้นักท่องเที่ยวจีน เจ้าหน้าที่กงสุลของสถานทูตจีนก็ได้ไปสนาามบิน และจุดท่องเที่ยวสำคัญต่าง ๆ เพื่อไปศึกษาสถานการณ์และแจกเอกสารและคู่มือที่เกี่ยวข้องให้กับนักท่องเที่ยวจีนเช่นกัน ซึ่งมาตรการต่าง ๆ นี้ ได้ผลดีในเชิงบวก เมื่อมอง

จากภาพรวมแล้ว สถานักท่องเที่ยวจีนออกไปท่องเที่ยวในต่างประเทศนั้นยังอยู่ในระดับที่ดี ได้รับการยอมรับจากประเทศต่างๆทั่วโลกซึ่งรวมทั้งประเทศไทยด้วย

เราก็หวังว่าหน่วยงานที่ดูแลการท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้น จะทำงานมากขึ้นในการรักษาสิทธิประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของนักท่องเที่ยวจีนปราบทัวร์ศูนย์เหรียญและพฤติกรรมที่หลอกลวงนักท่องเที่ยวจีนหรือบังคับซื้อของ ขณะเดียวกัน หวังว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของไทย จะจัดเตรียมความพร้อมสำหรับมัคคุเทศก์ที่พูดภาษาจีนได้ และแก้ปัญหามัคคุเทศก์ที่พูดภาษาจีนไม่เก่ง เพื่อให้นักท่องเที่ยวจีนได้รับการบริการที่มีคุณภาพ สรุปแล้ว ปัจจุบันนี้ ความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างจีน-ไทยนั้น อยู่ในช่วงการพัฒนาอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เรายินดีที่จะประสานงานอย่างใกล้ชิดกับองค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของไทย เพื่อให้ความร่วมมือ

ด้านการท่องเที่ยวจีน-ไทยนั้นพัฒนาไปอย่างรวดเร็วและมีเสถียรภาพต่อไป

6

อย่างที่ทราบกันดีว่า แม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำสากลที่สำคัญของภูมิภาค ฝ่ายจีนจะพัฒนาแม่น้ำโขงให้กลายเป็นแม่น้ำสายเศรษฐกิจอย่างไรเพื่อช่วยเหลือประเทศและคลายความกังวลใจให้กับประเทศที่อยู่

ปลายแม่น้ำโขงได้อย่างไรบ้าง :

รัฐบาลจีนได้ให้ความสำคัญอย่างสูงมาโดยตลอดสำหรับความห่วงใยของประเทศที่อยู่ปลายน้ำของแม่น้ำโขง ยินดีที่จะหารือและประสานกันอย่างใกล้ชิดโดยผ่านกลไกความร่วมมือในอนุภูมิภาค อาทิ คณะกรรมาธิการแม่น้ำโขง หรือ กลไกการหารือแม่น้ำล้านช้าง-แม่น้ำโขง ซึ่งฝ่ายไทยเป็นผู้ริเริ่ม เพื่อใช้ทรัพยากรน้ำให้มี

ประสิทธิภาพมากขึ้น และผลักดันการพัฒนาของเศรษฐกิจในอนุภูมิภาค หลายปีที่ผ่านมา ประเทศจีนได้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแม่น้ำล้านช้างกับประเทศต่าง ๆ โดยตามคำขอของประเทศที่อยู่ในตอนกลางและตอนปลายของแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นประโยชน์มากสำหรับประเทศเหล่านี้ได้รับรู้ถึงข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ดินฟ้าอากาศ ปริมาณน้ำ เป็นต้น ได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่และการต้อนรับอย่างดีจากประเทศที่อยู่ในกลางและปลายน้ำ บางคนบอกว่า การที่จีนได้สร้างเขื่อนเก็บน้ำในช่วงตอนบนของแม่น้ำโขงนั้น จะส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของน้ำในช่วงปลายแม่น้ำ ชาวเขาขอย้ำว่า การสร้างเขื่อนในตอนบนนั้น ไม่ได้จะเอาน้ำไปใช้ในการเพาะปลูก แต่นำมาผลิตไฟฟ้า ซึ่งจะไม่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของปริมาณน้ำ หากยังมีประโยชน์ต่อการปรับปริมาณน้ำในช่วงหน้าฝนและหน้าแล้งด้วย

...การฟื้นคืนชีพ ของเส้นทางสายไหม

ตอนที่อาจารย์กอบกิจ บ.ก. New Silk Road เอนิทยสารเล่มนี้มาให้ แล้วบอกว่า.. “อาจารย์มีเวลาเขียนมาลงบ้างนะครับ” ตอนนั้นไม่ทันได้อ่านเรื่องข้างใน เห็นแต่ชื่อนิตยสารก็ร้อง.. “ว้าวว...” ซะก่อน เรียกว่าสะตูดใจกับชื่อนิตยสารมาก ผลตอบโต้ทันทีว่าจะเขียนให้.. มารู้ตัวอีกทีอ้าว! เขียนเสร็จแล้ว ทำไงดี ? รีบเขียนข้อความสั้น ๆ แนบกับไฟล์ที่ส่งไป.. “เรียน บ.ก.ที่เคารพ.. ส่งเรื่องมาแล้วแต่ไม่ลงก็ไม่ว่านะ วันนั้นเผลอรับปากเพราะหลงเสน่ห์ชื่อนิตยสารแท้ ๆ”

ทำไมถึงชอบชื่อนิตยสารนักหนา ? ก็เพราะชื่อนี้ทำให้ผู้เขียนบึ่งทันทีว่าจะเขียน “เรื่อง” อะไรให้บ.ก.โดยไม่ต้องคิดเองให้เสียเวลา.. ขนาดนั้น !! แปลความอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นชื่อที่ผู้เขียนเห็นว่าทันสมัยมาก.. เทรนดีสุดๆ.. จะต้องเอามาเขียนเป็นเรื่องแรกให้จงได้ เพราะถ้าไม่เขียน.. แล้วผู้อ่านจะรู้ได้ยังไงว่า “New Silk Road” คืออะไร ? นิตยสารที่ถืออยู่นี้ต้องการสื่ออะไรกับผู้อ่าน ?

เทรนดีแค่ไหนลองถามใครก็ได้ที่ติดตามเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศจีนดู ถามว่ารู้จัก “New Silk Road” มั้ย ? ทุกคนจะบอกตรงกันว่า ได้ยินชื่อนี้บ่อยมากในช่วงปีสองปีนี้ (โปรดเตรียมใจไว้ได้เลยว่าจะต้องได้ยินต่อไปอีกไม่รู้กี่ปีข้างหน้า.. ขอบอก)

“Silk Road” หรือ “เส้นทางสายไหม” เป็นชื่อที่ออกจะธรรมดาธรรมดา โบราณคร่ำคร่า อีกต่างหาก ใคร ๆ ก็รู้ว่ามันเป็นเส้นทางการค้าโบราณที่คนจีนใช้ขี่ม้าขี่ลาบรรทุกสินค้าไปขายยังต่างแดน แต่มันปิดตัวเองไปนานแล้วนี่นา.. ไม่ต่ำกว่าพันปีเห็นจะได้ แล้วจู่ ๆ ทำไมจึงมี “New Silk Road” เกิดขึ้นมาอีก.. มัน “ใหม่” กว่ากันยังไง? ตั้งอยู่ตรงไหน? ทำไมจึงต้องเรียกชื่อ Silk Road เหมือนกัน?

ไหน ๆ ก็จุดประเด็นให้เกิดความอยากรู้ขึ้นมาแล้ว เรามารู้จักกับมันให้เห็นดำเห็นแดงกันไปเลยดีกว่า.. แต่ก่อนอื่น เพื่อความยุติธรรมสำหรับทุกท่าน ขอเริ่มต้นด้วยการรื้อฟื้นความรู้เกี่ยวกับเส้นทางสายไหม “เส้นเก่า” พอหอมปากหอมคอกันก่อน

เส้นทางสายไหมคือเส้นทางค้าขายทางบกที่ใช้เดินทางไปมาหาสู่กันระหว่างจีนกับอาณาจักรโบราณต่างๆ ที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของจีน มีจุดเริ่มต้นจากฉางอาน(ซีอาน) และหลัวหยางภายในประเทศจีน ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงเก่า ผ่านจีนเจียงออกไปนอกประเทศ พอออกไปแล้วก็แยกไปหลายทิศหลายทาง สุดแต่พ่อค้ากองคาราวานว่าจะไปไหน สายหลักๆ ที่มักไปกันก็คือ ออกจากจีนแล้วมุ่งตรงสู่เอเชียกลางบริเวณที่ปัจจุบันคือประเทศอัฟกานิสถาน อิหร่าน ตุรกี เลยไปถึงอียิปต์ อีกสายหนึ่งแยกลงใต้ไปอินเดีย ปากีสถาน ศรีลังกา ตรงปากีสถานนี้สามารถลงเรือเข้าอ่าวเปอร์เซียต่อไปถึงกรุงโรมและประเทศอื่น ๆ ในยุโรปได้

ถ้าใครมีแผนที่โบราณอยู่ในมือ จะเห็นว่าเส้นทางสายไหมพาดผ่านที่ตั้งของอาณาจักรเก่าแก่ถึง 4 แห่งคือ อาณาจักรจีน อาณาจักรปาร์เทีย (Parthia) ของอิหร่านยุคโบราณ อาณาจักรกุษาณะ (Kushan) ที่ครองอำนาจอยู่แถบเอเชียกลางและอินเดียตอนเหนือ กับจักรวรรดิโรมันที่เคยเรืองอำนาจสูงสุดในยุโรป

ลองหลับตานึกภาพเส้นทางสายไหมกันดูนะคะ จะเห็นว่ามันคล้ายกับถนนซูเปอร์ไฮเวย์ของเรามาก แต่ละช่วงแต่ละตอนมีทางแยกตัดออกสู่เมืองต่าง ๆ บนถนนก็คึกคักไปด้วยผู้คนขี่วัวไปค้าขีม้าไปขาย นำสินค้าแปลกใหม่มาสนใจไปซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน นอกจากตัวสินค้าแล้ว สิ่งที่ติดตัวไปกับพ่อค้า เช่น เสื้อผ้าหน้าผม เครื่องประดับตกแต่งกาย อาหารการกิน ดนตรี ระเบิดร่าฟ้อน ที่ใช้เล่นยามว่าง ภาษาที่ใช้สื่อสาร วิทยาการความรู้ต่าง ๆ เช่น วิธีทำกระดาษ การพิมพ์ การทอผ้าไหม การทำระเบิด การทำเข็มทิศ แม้แต่ลัทธิศาสนาที่แตกต่างก็ถูกนำไปบรรจบพบกัน แล้วไหลถ่ายเทให้แกกัน..

ถึงตรงนี้ก็คิดว่าน่าจะสรุปความสั้น ๆ ให้กับเส้นทางสายยาว ๆ นี้ได้แล้วนะคะ..ว่า

เส้นทางสายไหมคือเส้นทางสายการค้าและเส้นทางสายวัฒนธรรมที่มีเครือข่ายกว้างขวางที่สุดในโลกยุคโบราณ เป็นเส้นทางที่ช่วยเสริมความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและสร้างความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีให้กับแคว้นต่าง ๆ ปลายทางตลอดเส้นทางที่ Silk Road ไปถึง

ช่วยสนใจคำจำกัดความนี้ให้ตื่นตะลึง เพราะมันคือสิ่งเดียวกับที่เราจะใช้คุยกันต่อไปว่า “New Silk Road” คืออะไร? ทำไมเงินในยุคนี้จึงพยายามพลิกฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่?

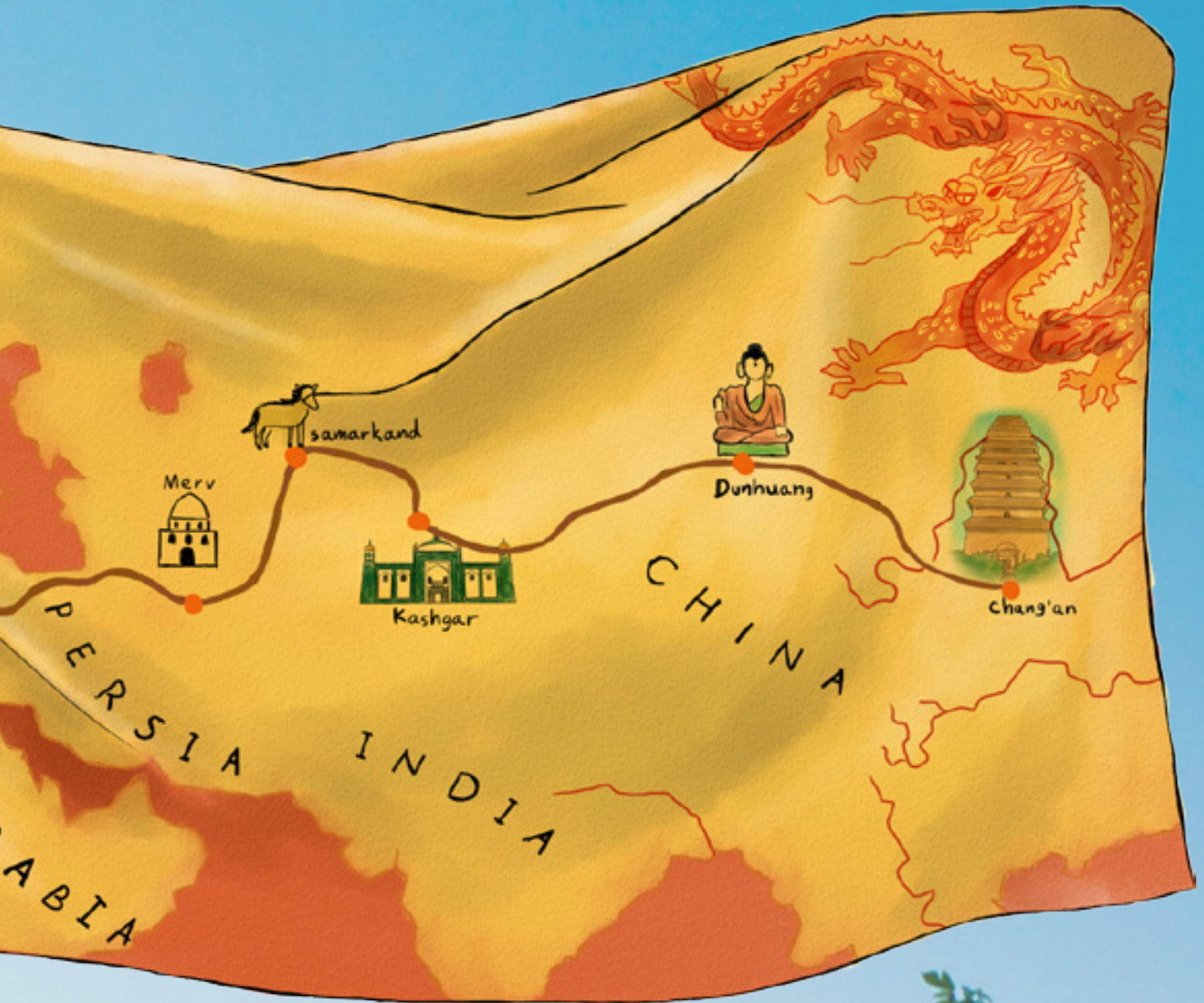
หลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุชัดเจนว่าเส้นทางสายไหมเกิดขึ้นตั้งแต่ยุคราชวงศ์ฮั่นเมื่อประมาณ 100 ปีก่อนคริสต์ศักราช หรือประมาณ 2,000 กว่าปีก่อน เพื่อส่งของในยุคราชวงศ์ถัง (คริสต์ศตวรรษที่ 7-9) จากนั้นก็ค่อย ๆ ชบเซาลงเรื่อย ๆ จนหมดความสำคัญไปในที่สุด เพราะจริง ๆ แล้วการสัญจรบนเส้นทางสายนี้ลำบากมาก ต้องเดินเท้าผ่านภูมิประเทศที่โหดหิน สลับกับการใช้อูฐ ม้า ลา ล่อ ฯลฯ กว่าจะถึงที่หมายหมดเวลาเป็นปี บางจุดถูกโจรผู้ร้ายปล้นชิงระหว่างทางอีกต่างหาก ดังนั้นเมื่อมนุษย์รู้จักประดิษฐ์คิดสร้างพาหนะรถเรือที่ทันสมัย บรรทุกสินค้าได้มากขึ้น แต่ใช้เวลาเดินทางสั้นลง ผู้คนก็เลิกใช้เส้นทางสายไหมไปโดยอัตโนมัติ

สมัยนั้นคงไม่มีคำว่า “Silk Road” หรือคะคือไม่จำเป็นต้องเรียกชื่อก็ได้..พูดง่าย ๆ ชื่อนี้เกิดขึ้นครั้งแรกในปี 1877 โดยนักภูมิศาสตร์ชาวเยอรมันคนหนึ่งเป็นคนเรียก หลังจากนั้นก็เรียกกันติดปาก ทั้ง ๆ นักวิชาการอีกหลายคนในยุค

เดียวกันต่างก็เรียกด้วยชื่ออื่น ๆ เช่น เส้นทางสายหยกบ้าง เส้นทางสายเพชรนิลจินดาบ้าง เส้นทางเครื่องปั้นดินเผาบ้าง ฯลฯ สังเกตว่าเป็นชื่อสินค้าที่ซื้อขายกันในสมัยนั้นทั้งนั้น แต่รู้ “เส้นทางสายไหม” ไม่ได้เพราะไหมเป็นสินค้าโดดเด่นกว่า มีค่าและได้รับความนิยมมากกว่า

ในยุคนี้ก็มีแต่เงินเท่านั้นที่รู้จักการเลี้ยงไหมสาวไหม และทอผ้าไหม เวลาไปค้าขายพ่อค้าจีนจึงต้องเอาผ้าไหมติดตัวไปเสมอ และด้วยคุณภาพอันดีเยี่ยมของผ้าไหม คือบางเบา ละมุนละไม มีประกายมันวาว จึงเป็นสินค้าราคาแพงที่พวกเขาต่างชาติพากันเรียกหา กล่าวกันว่าจักรพรรดิโรมันในยุคหนึ่งทรงโปรดผ้าไหมเป็นพิเศษ ฉลองพระองค์

ที่ดูรุ่มร่ามอย่างที่เรเห็นในหนังนั้น ที่แท้ตัดจากผ้าไหมที่มีน้ำหนักเบา สตรีสูงศักดิ์ในราชสำนักโรมันก็เหมือนกันหลงใหลผ้าไหมที่ใส่แล้วพลิ้วไหวดูเซ็กซี่มาก ๆ จนผ้าไหมกลายเป็นตัวจำแนกความแตกต่างทางชนชั้นและฐานะของผู้สวมใส่ในสมัยนั้นไปโดยปริยาย เพราะสามัญชนคนเดินดินที่ไหนจะมีปัญญาซื้อผ้าไหม ใส่ได้ก็แต่ผ้าธรรมดาทำจากฝ้ายเนื้อหยาบ ๆ

อารัมภบทยืดยาวเกินความตั้งใจไปแล้ว เนื้อหาจริง ๆ จะอยู่ที่ฉบับหน้าค่ะ.. "New Silk Road" ยุคใหม่หน้าตาเป็นอย่างไรเราจะไปดูกัน

ตึกรามบ้านมังกร

อาคารพิพิธภัณฑ์หนังโป๊

NINGBO

MUSEUM

อาคารหลังนี้คือความภาคภูมิใจระดับโลกของชาวจีน คือ ผลงานชิ้นโบว์แดงของ“หวังซู”สถาปนิกผู้ออกแบบ เหตุใดสถาปนิกชาวจีนที่เติบโตและร่ำเรียนอยู่บนแผ่นดินจีน จึงมีผลงานโดดเด่นมาท่ามกลางกระแสศิลปะและการออกแบบที่ถูกชี้แนะโดยโลกตะวันตก เขาเป็นสถาปนิกจีนคนแรกที่ได้รับรางวัลพริตซ์เกอร์ (Pritzker Prize) ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นรางวัลโนเบลของโลกสถาปัตยกรรม และเขาคือสถาปนิกที่มีอายุน้อยที่สุดที่เคยได้รับรางวัลนี้ ขณะที่ได้รางวัลระดับโลก แต่ออฟฟิศของเขากลับชื่อว่า “สตูดิโอสถาปัตยกรรมสมัครเล่น” นิตยสาร Time เลือกเขาเป็นหนึ่งในร้อยบุคคลผู้มีอิทธิพลต่อโลกในปี 2013 (บุคคลอื่นๆ ที่ได้รับตำแหน่งนี้ คือ มาลาลยา ยูซาฟไซ, มิเชล โอบามา, ทาดาชิ ยานาอิ (CEO, Uniqlo) สตีเวน สปีลเบิร์ก ฯลฯ) อาคารหลังนี้ทำให้ช่างพื้นบ้านต้องเรียนรู้การใช้เทคนิคก่อสร้างสมัยใหม่ ส่วนบริษัทก่อสร้างสมัยใหม่ต้องเรียนรู้ศาสตร์การก่อสร้างดั้งเดิม เป็นอาคารพิพิธภัณฑสถานรูปร่างแปลกประหลาดขนาดมหึมาแต่กลับทำให้ผู้มาเยือนนึกถึงบ้านในชนบทที่เคยอาศัยอยู่ อาคารที่มีคำตอบให้กับโลกว่า ความทันสมัยต้องมาพร้อมกับการเช่นหม้อดีดีจริงหรือ และทำไมทั้งๆ ที่อาคารหลังนี้เปิดใช้ได้ตั้งแต่ปี 2008 สถาปนิกจึงบอกว่าอาคารหลังนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ มาหาคำตอบและที่มาที่ไปในบทความนี้ กับ อาคารพิพิธภัณฑสถาน Ningbo Museum)

หวังชูเกิดที่อู๋มู่ฉี, ซินเจียง ดินแดนตะวันตกสุดของชายขอบจีนติดคาซัคสถาน แล้งและกันดาร เป็นถิ่นอาศัยของชนกลุ่มน้อยชาวมุสลิม แล้วเขาก็มาใช้ชีวิตวัยเด็กที่ปักกิ่ง ต่อด้วยรั้วเรียนด้านสถาปัตยกรรมระดับปริญญาตรีและโทที่หนานจิง ปริญญาเอกที่เซี่ยงไฮ้ และตั้งหลักชีวิตที่หังโจว เมืองที่ขึ้นชื่อว่าสวยงามที่สุดของจีนทั้งอดีตและปัจจุบัน เขาคือชาวจีนโดยแท้

เมื่อหวังชู ขึ้นบรรยาย เขาฉายภาพวาดทะเลสาบซีหูในเมืองหังโจวอันสวยงาม เทียบกับภาพถ่ายทะเลสาบซีหูอีกด้านที่ปลายฟ้าเติมไปด้วยตึก เขาชี้ไปแล้วบอกว่า “นี่คือหังโจวในอดีต” และ “นี่คือหังโจวในปัจจุบัน”

อีกภาพคือภาพซาก “หู่ท่ง” ทรอกชุมชนจีนโบราณในปักกิ่ง พร้อมคำอธิบายว่า นี่คือนบ้านที่เขาเคยใช้ชีวิตอยู่ 5 ปี บนกำแพงบ้านนี้มีภาพวาดที่เขาวาดไว้สมัยเด็ก พ่อแม่ไม่เคยให้ใครลบภาพนั้นทิ้ง มันคือความทรงจำของเรา ตอนนั้นมันถูกรื้อทิ้งทิ้งแถบเพื่อสร้างตึกใหม่ “มันตัดความสัมพันธ์ระหว่างผมกับปักกิ่ง”

ท่ามกลางการพัฒนาทางเศรษฐกิจติดจรวดของจีน ประชากรย้ายถิ่นเข้าเมือง เมืองขยายตัวออกสู่ชนบท ชุมชนดั้งเดิมแทนที่ด้วยเมืองใหม่ รวดเร็วจนแทบไม่มีเวลายั้งคิด สถานการณ์ประหนึ่งจีนถูกทิ้งบอมทั่วประเทศ แต่ที่ย่อยยับไม่ใช่อาคาร เป็นวิถีชีวิตท้องถิ่น เศษซากที่เหลืออยู่คือสิ่งก่อสร้างจากวัฒนธรรมต่างแดน

“คุณจะทำอย่างไรกับนิวยอร์กทั้งเมืองมาอยู่ที่จีนก็ได้ แต่คุณจะทำอย่างไรกับนิวยอร์กมาได้จริง ๆ หรือ”หวังชู กล่าว

หวังชู แสวงหาคำตอบให้กับการสร้างสิ่งใหม่โดยไม่ละทิ้งความทรงจำและวิถีชีวิตในท้องถิ่น ปลูกให้เติบโตจากถิ่นฐาน มิใช่ปักกิ่งแปลกประหลาดไร้รากลงไปใหม่ ไม่เว้นแม้แต่การออกแบบอาคารขนาดมหึมาอย่างพิพิธภัณฑ์หนึ่งไป

หนึ่งไปตั้งอยู่ใกล้เมืองหังโจว เป็นเมืองโบราณ มีหลักฐานอารยธรรมยาวนานกว่า 7,000 ปี และมีประวัติศาสตร์ความเป็นเมืองมานานถึง 1,200 ปี พิพิธภัณฑสถาน(ประวัติศาสตร์)หนึ่งไป ถูกกำหนดให้ตั้งอยู่บริเวณเมืองใหม่ที่ล้อมรอบด้วยถนน 6 เลน รอบๆ คือที่ดินว่างที่กำลังจะพัฒนาเป็นเมืองใหม่ ที่ไม่ต่างจากรูปแบบการสร้างเมืองใหม่ของจีนทั้งหลาย

เมื่อหวังชูชนะการประกวดแบบ มีคนกลุ่มหนึ่งโมโหและโงมตี บอกว่า ทำไมกลางเมืองใหม่จึงจะต้องมาสร้างอาคารที่มีรูปแบบต่อต้านความทันสมัยแบบนี้หวังชูไม่เห็นด้วย “คำวิจารณ์แบบนี้ติดอยู่กับนิยามความทันสมัยที่คับแคบ ที่วางผู้ชนะ(ความทันสมัย)ให้เป็นผู้ที่ต้องดิ้นรนออกจากอดีต” อย่างไรก็ตาม การรื้อเมืองหนึ่งไปก็ยังคงกลัวเสี่ยงกับผลงานการออกแบบของเขา

北京 Bei Jing

一千年的山水画卷可以影响博物馆设计概念和感性的影响。
The influence of a hill and water painting of one thousand years ago to the design concept and feelings of the museum.

เมื่อมองพิพิธภัณฑ์หนึ่งไปจากระยะไกล จะเห็นเป็นก้อนอาคารสี่เหลี่ยมห้า ก้อน ปาดเฉียงไปมา บนผนังเฉียงมีช่องหน้าต่างเล็กใหญ่เรียงสุมไร้ระเบียบ อาคารบนพื้นที่ 4 หมื่นตารางเมตร สูง 3 ชั้นหลังนี้ ยังมีผิวผนังแปลกประหลาดต่างจากอาคารอื่น มันคือผืนผนังที่ก่อตัวจากแผ่นกระเบื้องและอิฐดินเผา สีเทาแซมสีส้ม กระเบื้องและอิฐพวกนี้ไม่ได้สั่งซื้อสั่งทำมาใหม่ แต่รวบรวมมาจากการรื้อถอนหมู่บ้านดั้งเดิมแถบนั้น กระเบื้องและอิฐแต่ละก้อนมีสีสันที่ผ่านกาลเวลาไม่เท่ากันเรียงตัวสุมสลบกันไป

ก้อนอาคารอาจดูคล้ายป้อมปราการ แต่แรงบันดาลใจคือภาพของภูเขาในภาพวาดฟู่กันจีน เขาอธิบายว่า รากวัฒนธรรมจีน ให้ความสำคัญกับทิวทัศน์ธรรมชาติ ไม่ใช่อาคาร

ภาพวาดฟู่กันจีนให้ภูเขาและแม่น้ำเป็นองค์ประกอบหลัก เขาใช้จินตนาการของการเดินอยู่ในหุบเขา และลำธารเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ เดินเข้าไปในอาคารนี้ จึงให้บรรยากาศของการอยู่ในหุบเขาในซอกหุบเขา หวังชู่เห็นว่าเดิมทีจีนเห็นสถาปัตยกรรมเป็นเพียงส่วนหนึ่งของทิวทัศน์ ไม่ได้แยกให้โดดเด่นจากธรรมชาติเหมือนโลกตะวันตกเป็นอีกทั้งไม่มีสถาปนิกตามแบบที่วัฒนธรรมตะวันตกมี มีเพียงบัณฑิตและช่างฝีมือ

เอกลักษณ์ในการทำงานออกแบบของหวังซู คือการทำงานร่วมกับช่าง

10 ปีแรกหลังจบการศึกษา เขาไม่ได้ทำงานใหญ่โต มีเพียงแต่งานออกแบบตกแต่งภายในเล็กๆ (น่าเสียดาย ผลงานช่วงต้นทั้งหมดของเขาถูกทำลายทิ้งไปหมดแล้วจากการพัฒนาของเมืองอีกเช่นเคย)

ซึ่งอันที่จริงงานส่วนใหญ่ของเขาในช่วงต้น คือการขลุกอยู่กับคนงานก่อสร้างมากกว่า

เขาใช้ตัวก่อสร้างตั้งแต่ 8 โมงเช้า กินข้าวกลางวันด้วยกันกับคนงาน และเลิกงานออกจากไซต์ตอนเที่ยงคืน เทียวไปเที่ยวมาซื้อหาวัสดุก่อสร้าง คิดคำนวณตารางเวลาการก่อสร้างเอง ลักษณะงานแบบนี้แตกต่างจากสถาปนิกส่วนใหญ่ที่เริ่มชีวิตการทำงานด้วยการนั่งออกแบบอยู่ภายในออฟฟิศที่ดูสมบทบาทมาดพระเอกละครไทย

แต่ประสบการณ์ชีวิตช่วงนี้คือสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดสำหรับเขา เพราะได้เรียนรู้อย่างถึงก้น ทำให้ภายหลังเขามั่นใจว่ารายละเอียดของสิ่งที่เขากำลังออกแบบทุกจุดจะเรียงตัวติดตั้งได้อย่างไร

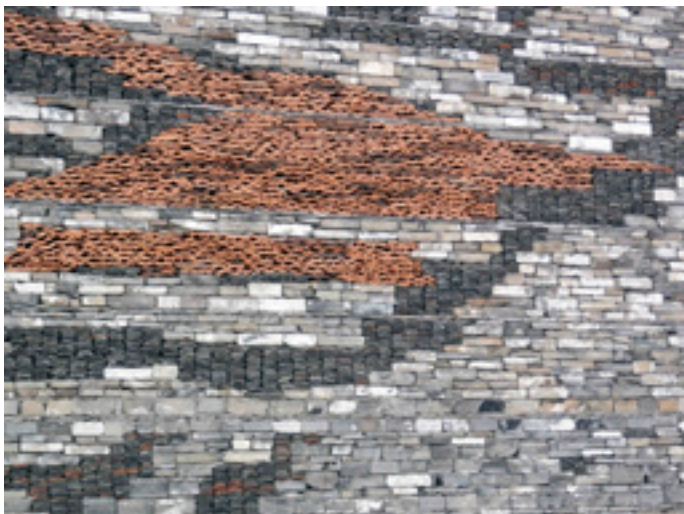
ทุกครั้งที่เขาเห็นช่างก่อสร้างท้องถิ่นสูงอายุมากประสบการณ์กำลังล้มหายตายจากไปพร้อมวิชาช่างดั้งเดิม เขารู้สึกเสียดายว่า จะทำอย่างไรให้เทคนิคการก่อสร้างเหล่านี้ไม่สูญหาย หรือเหลือไว้แค่ในพิพิธภัณฑ์

เขาสนใจที่จะนำเทคนิคการก่อสร้างพื้นบ้านมาผสมผสานในการก่อสร้างสมัยใหม่ ในอาคารนี้ ช่างก่อสร้างพื้นบ้านจึงต้องเรียนรู้เทคนิคการก่อสร้างสมัยใหม่ และทีมงานก่อสร้างสมัยใหม่ก็ต้องเรียนรู้กรรมวิธีทำงานของช่างสมัยเก่า กำแพงอิฐของพิพิธภัณฑ์ ถูกเรียงตัวขึ้นแบบสลับตามเทคนิคก่อสร้างดั้งเดิมของพื้นที่แถบนี้

นี่คือสไตล์การทำงานและวิธีคิดของหวังซู ความอยากรู้อยากทดลองทำให้เขาตั้งชื่อสำนักงานของตัวเองว่า “สตูดิโอสถาปัตยกรรมสมัครเล่น” (Amateur Architecture Studio)

ปี 1998 ท่ามกลางยุคที่ทุกคนกลัวถูกตราหน้าว่าไม่เป็นมืออาชีพ เขากล้าบอว่างานสถาปัตยกรรมของเขา “สมัครเล่น” ซึ่งเขาไม่ได้หมายถึงความไม่จริงจัง แต่คือทำด้วยใจรัก และอยากทดลอง

เมื่อเดินเข้าไปใกล้อาคารพิพิธภัณฑ์หนึ่งไปมากขึ้น แสงและเงาที่พาดผ่านซอกหลืบระหว่างก้อนอาคารสีเทาทำให้เรานึกถึงอารมณ์ของ “หูฟ่ง” หรือก็คือตรอกในชุมชนโบราณของจีน แนวผนังเฉียงขนาดใหญ่ที่เอียงลาดยังทำให้รู้สึกเหมือนอยู่ในหุบเขา ที่มีลานโล่งแทรกตัวอยู่เป็นจังหวะ

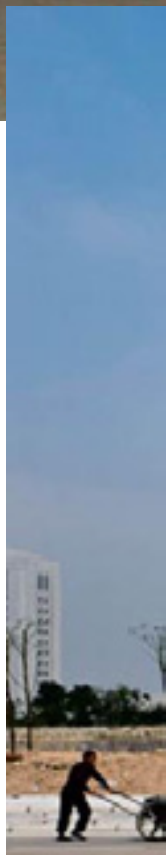
หวังซูมักจะเล่าถึงหญิงผู้เข้าชมคนหนึ่ง เธอมาที่พิพิธภัณฑ์นี้บ่อยๆ มาเพื่อจ้องมองผนังพวกนี้ เธอเล่าให้เขาฟังว่า เธอชอบมาที่นี่เพราะเธอรู้สึกคุ้นเคยกับอะไรหลายๆ อย่างกับของในผนัง หวังซูเชื่อว่า “เราสามารถออกแบบสถานที่ที่กระตุ้นความรู้สึกและความทรงจำของผู้คนได้” สิ่งที่เขาทำคุ้มค่าแล้วที่ผนังหินใหญ่ในคอร์ท อีรูบางชิ้นผลิตเมื่อ 400 ปีที่แล้วในราชวงศ์หมิง บางชิ้นสมัยราชวงศ์ชิง บางคนก็เจอที่เก่ากว่านั้นที่เก่าที่สุดผลิตในยุคราชวงศ์ถังถึงเมื่อ 1,500 ปีที่แล้ว พิพิธภัณฑ์และประวัติศาสตร์รวมเป็นเนื้อเดียวกัน

“แม้ว่าจะเป็นการใหม่ แต่คุณจะรู้สึกถึงความมีตัวตนของอาคารนี้ว่ามันมีมาตั้งแต่ก่อนหน้าที่มันจะสร้างขึ้น” หวังซู กล่าว

เพราะทั้งวัสดุและกรรมวิธีเกิดจากการคิดใหม่ทำใหม่ เมื่อหวังซูเข้าตรวจงานขณะก่อสร้าง สิ่งแรกที่เขาจะเจอคือ คนงานในไซต์ก่อสร้างยื่นและจับหูให้สับ แล้วตามมาด้วยการถามคำถามว่าผนังส่วนต่างๆ นี้ก่อสร้างอย่างไร

ในเวลาสองชั่วโมง เขาจะได้สูบบุหรี่เกือบยี่สิบตัว พร้อมกับแก้ปัญหาหน้างานนับร้อย (ทำเอาผม-ผู้เขียนนึกถึงเมื่อตอนประชุมไซต์ก่อสร้างที่จีน ซึ่งเริ่มประชุมโดยผู้รับเหมาไล่ถามแต่ละคนว่า “สูบบุหรี่” แล้วโยนบุหรี่แดงกระดอนให้ทุกๆ คน คือการสร้างบรรยากาศฉันทมิตร แต่สำหรับคนไม่คุ้นชินกับวัฒนธรรมบุหรี่ บรรยากาศเริ่มงานแบบนี้อาจดูแปลก จนคล้ายการเจรจาค้าขายกันระหว่างเจ้าพ่อมากกว่า)

ทำงานกับหวังซู ต้องรักที่จะทดลอง ถ้าฟังการทดลองใช้ไม่ใช่เป็นไม้แบบหล่อผนังก็ทำไปเกือบ 30 รอบ ทัศนคติของทีมงานจึงเป็นสิ่งสำคัญ หวังซูจึงเลือกที่จะรับงานให้น้อยลงเพื่อให้มีเวลาดูตามงานให้เป็นไปตามที่ต้องการ โดยปกติเขาจะรับงานเพียง 1 ชิ้นต่อปี

5 ธันวาคมปี 2008 อาคารหลังนี้เปิดใช้งาน แต่หวังซู่กลับกล่าวว่าอาคารหลังนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เพราะยังต้องรอกาลเวลาและสิ่งแวดล้อมที่ทำให้คราบตะไคร่และพืชพรรณขึ้นเกาะบนผนัง นั่นคือจุดที่สถาปัตยกรรมชิ้นนี้ได้ผสมผสานกับธรรมชาติ

ในปี 2012 หวังซู่ได้รางวัล พritzker เกอร์ (Pritzker Prize) รางวัลโนเบลแห่งโลกสถาปัตยกรรมที่มอบให้กับบุคคลที่คณะกรรมการเห็นว่าได้สร้างคุณค่าให้กับโลกสถาปัตยกรรม รางวัล Pritzker เกอร์จัดขึ้นทุก 4 ปี เขาเป็นสถาปนิกคนที่ 27 ของโลก และยังเป็นสถาปนิกที่อายุน้อยที่สุดที่ได้รับรางวัลนี้ (ขณะที่ได้รับรางวัล หวังซู่มีอายุ 48 ปี) ทั้งหมดทำให้เขาเป็นความภาคภูมิใจระดับโลกในด้านสถาปัตยกรรมของจีน

เพราะตั้งแต่จีนมีพัฒนาการทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วมากกว่า 30 ปี มีผลงานสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ระดับโลก ผุดเต็มแผ่นดิน แต่ทั้งหมดกลับเป็นผลงานของสถาปนิกต่างชาติ เช่น สนามรังกง ดิกล้านงานใหญ่ CCTV (อาคารที่กล่าวถึงข้างต้น ล้วนถูกออกแบบโดยสถาปนิกที่ได้รับรางวัล Pritzker เกอร์ ทั้งสิ้น)

และในเอเชีย ก็มีแต่เพียงชาวญี่ปุ่นเท่านั้นที่เคยได้รับรางวัลนี้

ที่จริงยังมีสถาปนิกหญิงชาฮา ฮาดิด ชาวอิรัก และไอ เอ็ม เปย์ (ผู้ออกแบบพิพิธภัณฑ์ลูฟว์ในฝรั่งเศส) สถาปนิกเชื้อสายจีนเป็นชาวเอเชียที่เคยได้รับรางวัลนี้เช่นกัน แต่ทั้งคู่เป็นสถาปนิกชาวเอเชียที่ปมเพาะโดยการศึกษาสถาปัตยกรรมจากอเมริกา

ความสำเร็จของเขา ทำให้ชาวจีนให้ความสำคัญกับการออกแบบสถาปัตยกรรมในประเทศจีนขึ้นมาอีกมาก เขากลายเป็นไอดอลของเยาวชนที่สนใจอยากเป็นสถาปนิก ผู้คนสนใจและให้ความสำคัญกับอาคารที่สร้างขึ้น และเข้าใจว่ามันมีอะไรมากกว่าตึกที่มีพื้นที่ไว้ใช้งาน

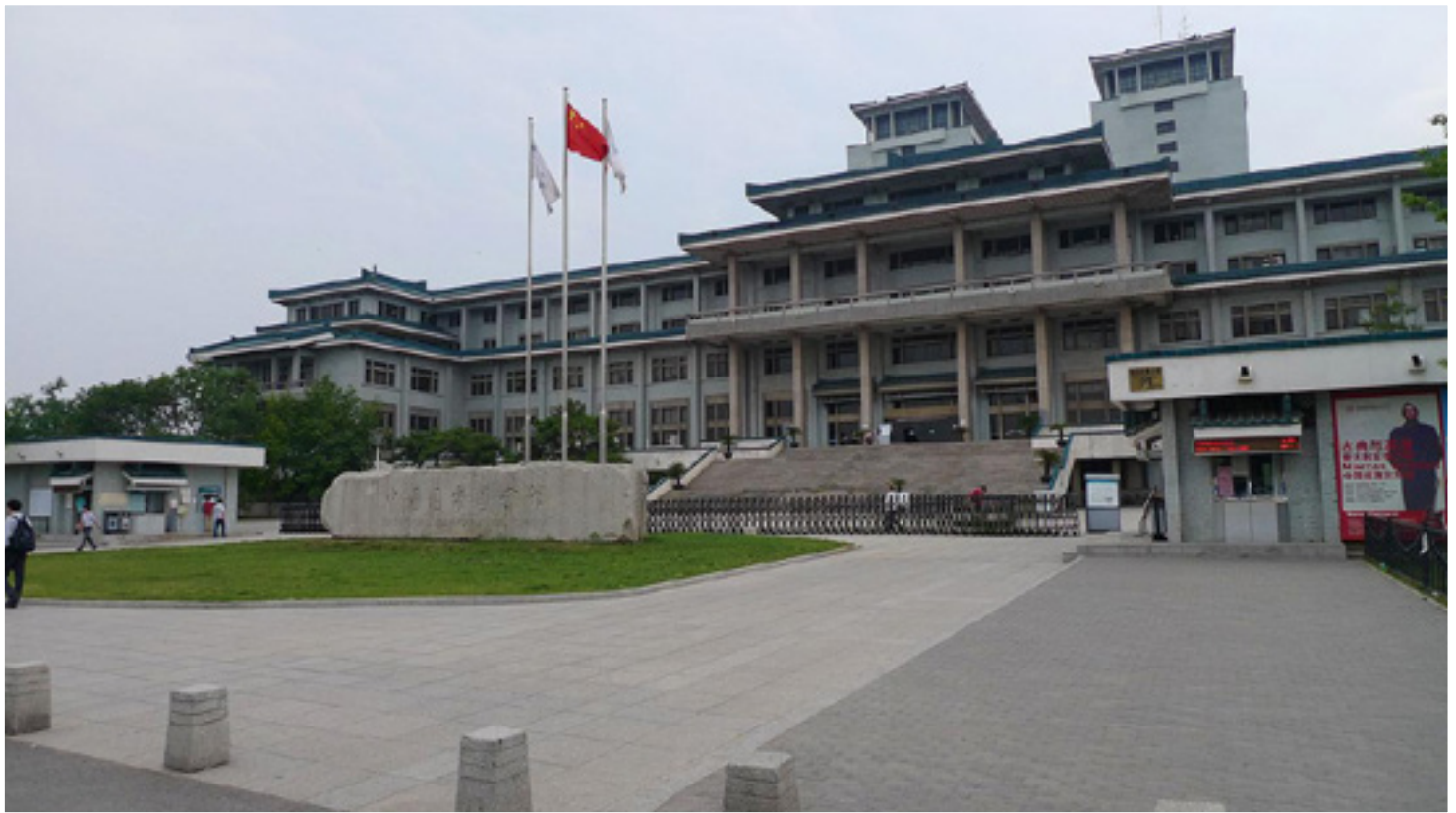
งานสถาปัตยกรรมคือวิถีชีวิต และเอกลักษณ์ นอกจากนั้น ยังส่งผลให้เกิดการสร้างเศรษฐกิจ และความภาคภูมิใจในชาติได้อีกด้วย เหตุผลที่เราเลือกไปท่องเที่ยวต่งกัน มักจะต้องมีสถาปัตยกรรมเป็นแรงขับเคลื่อนด้วยเสมอมิใช่หรือ

ทิศทางการพัฒนาที่ผุดยักรกระเทือนไปถึงอีกหลายสิ่งหลายอย่าง เมืองฝนที่ลอกเลียนเมืองแห่งจึงต้องเจออุทกภัยทุกมรสุม เมืองร้อนที่ลอกเลียนเมืองหนาว จึงต้องสูญเสียพลังงานไปทำความเย็นโดยเปล่าประโยชน์ (แล้วยังต้องมานั่งใส่สูทกันในห้องแอร์ เพราะเหตุผลที่ว่า สูทคือความเจริญ) ช่างท้องถิ่นจะกลีบกลายเป็นช่างเซี่ยๆ กับภูมิปัญญาดั้งเดิมที่ร่อยหรอ ในขณะที่ช่างใหม่ๆ ก็ต้องพึ่งพาเทคนิคและรอกการพัฒนาความรู้จากแหล่งวัฒนธรรมอื่นในฐานะผู้ซื้อใช้

การพัฒนาเมืองท่ามกลางวิกฤตสถาปัตยกรรม จึงไม่ใช่การพัฒนาไปข้างหน้าของเมือง แต่กลายเป็นการต่อสู้กันระหว่างรากเดิมที่ไปต่อไม่ไหว กับความแปลกปลอมที่ก้าวเข้ามาด้วยการชูธง"ทันสมัย"

จริงอยู่เพื่อให้อาคารแข็งแรงขึ้น สูงขึ้น ทำท่ายืน เราอาจต้องเปิดใจศึกษาเทคโนโลยีที่พัฒนาจากทั่วโลก แต่กับแนวคิดและรูปแบบอาคาร หรือวัสดุที่เลือกใช้ และรูปแบบการใช้ชีวิต เราต้องมองอดีตทั้งจริงหรือ

เมื่อ Time คัดสรรหวังซูเป็นหนึ่งในร้อยบุคคลผู้มีอิทธิพลในปี 2013 ได้ลงท้ายคำบรรยายเกี่ยวกับหวังซูว่า "หวังซู ยินดีที่จะพิสูจน์ว่า อนาคตทางสถาปัตยกรรม ไม่จำเป็นต้องละทิ้งอดีต"

กาลครั้งหนึ่ง...

เมื่อเป็นนักศึกษาในปักกิ่ง

ฉันเป็นคนหนึ่งที่ฝันจะไปเรียนต่อต่างประเทศ และ “จีน” เป็นประเทศที่ฉันตั้งใจจะไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท เหตุผลประการสำคัญก็คือ จีนเป็นประเทศมหาอำนาจที่มีความสำคัญทางการเมืองและเศรษฐกิจของโลก และกำลังมีบทบาททางเศรษฐกิจต่อประเทศของเรา

“มหาวิทยาลัยการต่างประเทศจีน” (China Foreign Affairs University) เป็นมหาวิทยาลัยที่ฉันเลือกที่จะเข้าไปศึกษาต่อ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยภายใต้กระทรวงการต่างประเทศจีน ฉันเลือกเรียนสาขาการทูต ซึ่งเป็นสาขาที่อยู่ภายใต้คณะกฎหมายระหว่างประเทศ หลักสูตรภาษาจีน ระยะเวลา 2-3 ปี

หลายคนที่เคยไปศึกษาต่อที่ประเทศจีนคงทราบดีว่า การมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนเป็นสิ่งที่สำคัญในลำดับต้นๆ หากคุณเลือกที่จะไปเรียนในหลักสูตรที่สอนเป็นภาษาจีน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมในด้านภาษาจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งवाद

พื้นฐานการเรียนภาษาจีนในระดับปริญญาตรีของฉันถือว่าอยู่ในระดับที่พอใช้งานได้ จึงทำให้ปัญหาการตอบรับเข้าเรียนในระดับปริญญาโทของฉันหมดไป แต่ปัญหาหนึ่งที่บั่นทอนกำลังใจของฉันอย่างมากหลังจากเริ่มต้นเรียนแล้ว คือ การนั่งฟังอาจารย์สอนในห้องเรียน เนื่องจากอาจารย์พูดเร็วจนหลายครั้งฉันฟังไม่ทันและไม่เข้าใจ และเนื้อหาในหนังสือเรียนมักจะมีคำศัพท์แปลกๆ ที่แปลเสียงมาจากภาษาอังกฤษจำนวนมาก เช่น ชื่อคน สถานที่ เหตุการณ์ ซึ่งหากเราไม่มีพื้นฐานในการอ่านหนังสือหรือตำราด้านการต่างประเทศมาบ้าง ก็อาจตกอยู่สภาพที่ลำบากเลยทีเดียว ทางเดียวที่ช่วยเราได้ คือ การหาตำราด้านการต่างประเทศฉบับภาษาไทยมาอ่านเพื่อให้เราเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ในระดับพื้นฐานก่อน และพยายามตั้งใจฟังอาจารย์สอนในห้องเรียน นอกจากนี้ การพยายามฝึกฟังข่าวภาษาจีนอยู่เป็นประจำจะช่วยให้หูของเราคุ้นเคยกับภาษามากขึ้น

เหตุผลหลักอีกประการหนึ่งที่ฉันเลือกเรียนสาขาการทูตก็คือ เนื้อหาวิชาด้านการทูตของจีนมีความแตกต่างจากสิ่งที่ฉันเรียนในมหาวิทยาลัยในไทยซึ่งน่าสนใจอย่างยิ่ง คือ การเรียนการสอนที่มุ่งไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับประเทศต่างๆ โดยมองจากมุมมองของจีน เช่น ความสัมพันธ์จีนกับญี่ปุ่น ความสัมพันธ์จีนกับอาเซียน หรือความสัมพันธ์จีนกับสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องประวัติศาสตร์การทูตของจีนตั้งแต่ยุคสมัยโบราณ ยุคสมัยใหม่ และยุคปัจจุบัน การทูตพื้นฐาน การกงสุลพื้นฐาน เป็นต้น ซึ่งรายวิชาเหล่านี้เราแทบจะหาเรียนได้ยากในเมืองไทย

นักศึกษาจีนที่จบจากมหาวิทยาลัยการต่าง

ประเทศจีน ส่วนใหญ่มีความคาดหวังที่จะสอบเข้ากระทรวงการต่างประเทศจีนตามรอยรุ่นพี่ในอดีต ที่จบแล้วมักจะทำงานในกระทรวงการต่างประเทศของจีน หรือ สำนักงานการต่างประเทศประจำเมืองหรือมณฑลต่างๆ ของจีน ซึ่งก็ตรงกับเป้าหมายประสงค์ของการก่อตั้งมหาวิทยาลัยแห่งนี้เมื่อปี ค.ศ.1955 โดยอดีตนายกรัฐมนตรีโจวเินไหลของจีน เป็นผู้เสนอแนวคิดก่อตั้งเพื่อเป็นสถาบันที่ผลิตนักการทูตจีน

เพื่อนนักศึกษาห้องเดียวกับฉันมีทั้งหมด 22 คน เป็นชาวจีน 20 คน และชาวเกาหลี 1 คน จากการคุยและคลุกคลีกับเพื่อนชาวจีนทำให้รู้ว่า เป้าหมายของพวกเขาคือการเป็น “นักการทูต” ซึ่งแน่นอนว่า การสอบแข่งขันเป็นนักการทูตของจีนย่อมจะเข้มข้นและแข่งขันในระดับสูง

ฉันเห็นความมุ่งมั่นใฝ่รู้และตั้งใจเรียนของเพื่อนทุกคนซึ่งนอกจากจะตั้งใจฟังอาจารย์สอนในห้องแล้ว เมื่อมีเวลาว่างพวกเขาจะเข้าห้องสมุดหาหนังสือมาอ่านเพิ่มเติม...

ที่สำคัญ ทุกคนมีความกล้าแสดงออกในการถกเถียงอย่างสร้างสรรค์ แสดงความเห็นต่อสิ่งที่

- ตัวอย่างตำราเรียนของมหาวิทยาลัยฯ -

- มหาวิทยาลัยการต่างประเทศจีน -

อาจารย์ซั๊กถาม ซึ่งเป็นคุณสมบัตินี้ที่สำคัญของการเรียนในระดับปริญญาโท อันที่จริงการกล้าแสดงความคิดเห็นก็สำคัญกับการเรียนในทุกๆระดับชั้นเรียน เนื่องจากการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นต่างๆ นั้นจะช่วยสร้างให้เราเป็นคนช่างคิด ช่างสังเกต ช่างจินตนาการ และวิเคราะห์ปัญหาได้ดี และหลายครั้งการถกเถียงอย่างสร้างสรรค์กับเพื่อนนักเรียนด้วยกันจะช่วยเปิดโลกทัศน์ทางความคิด ทำให้เราได้รับความคิดใหม่ๆ จากคนรอบข้าง กระทั่งทำให้เรามีมุมมองต่อปัญหาต่างๆ แตกต่างไปจากเดิม

ภาพความทรงจำที่ฉันยังไม่เคยลืมเลือนจากการเรียนในชั้นเดียวกับเพื่อนชาวจีนก็คือ ความขยันอดทนและมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ซึ่งช่วยกระตุ้นให้ฉันต้องขยันเรียนไปด้วย เช่น การเตรียมอ่านหนังสือก่อนเข้าเรียนทุกครั้ง และเตรียมตัวสำหรับการแสดงความคิดเห็นและตอบปัญหาของอาจารย์... ฉันต้องขอบคุณพวกเขาจริงๆ

มหาวิทยาลัยของฉันไม่ได้เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ อย่างเช่น มหาวิทยาลัยปักกิ่ง หรือ มหาวิทยาลัยชิงหว่า หนังสือและตำราเรียนจึงมีไม่มากนัก เพื่อนชาวจีนของฉันจึงแนะนำว่า ควรไปหาหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ "หอสมุดแห่งชาติจีน" ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยมากนัก

ฉันเลยมุ่งหน้าไปที่นั่นเมื่อไปถึงหอสมุดแห่งชาติ ฉันถึงกับตะลึงในความอลังการงานสร้างของหอสมุดแห่งนี้ ซึ่งมีความโอโง่งกว้างขวางราวเป็นศูนย์ประชุมแห่งชาติแบบนั้นเลย ที่สำคัญ ที่นี่เป็นแหล่งรวมหนังสือและตำราจำนวนมหาศาลนับไม่ถ้วน...และปริมาณคนเข้ามาใช้บริการให้ห้องสมุดนี้ก็มิใช่น้อยมากตามไปด้วย

“ชาวจีนเป็นชนชาติที่รักการอ่าน” ฉันได้ข้อสรุปจากการมาใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาในจีนเพียง 2 ปี นอกจากการสังเกตเพื่อนนักเรียนรอบๆ ตัวแล้วยังสังเกตจากปริมาณชาวจีนที่เข้ามาใช้บริการในหอสมุดแห่งชาติ

รวมทั้ง ชาวจีนที่เข้าร้านหนังสือทั่วไปซึ่งแน่นไปเกือบทุกร้าน และที่น่าสนใจคือ เด็กๆ ชาวจีนระดับอนุบาลและชั้นประถมดูเหมือนจะเป็นลูกค้าประจำที่เข้ามาใช้บริการทั้งซื้อหนังสือและอ่านหนังสือกันอย่างสนุกสนานราวกับว่าร้านหนังสือเป็นห้องสมุดในบ้านของพวกเขา

ทุกครั้งที่ได้เห็นภาพนี้ ฉันรู้สึกภาคภูมิใจแทนประเทศของพวกเขาจริงๆ ที่สามารถสร้างให้เยาวชนเป็นคนรักการอ่านหนังสือได้ขนาดนี้ ฉันคิดว่า การรักการอ่านของเยาวชนและประชาชนในประเทศเป็นหนึ่งในดัชนีชี้วัดถึงอนาคตของประเทศนั้นๆ ได้ดีทีเดียว

ฉันใช้เวลาว่างและยามที่ต้องเขียนบทวิเคราะห์ส่งอาจารย์เข้าหอสมุดแห่งชาตินี้อยู่เป็นนิจ แม้ว่าหลายครั้งความเจียบในหอสมุดมักจะชวนให้ง่วงนอนก็ตาม...

การเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ นอกจากจะต้องอาศัยความพยายามส่วนตัวแล้ว “เพื่อนนักเรียน” ในห้องเรียนจะเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญต่อชีวิตการเรียนของเรา ฉันมีเพื่อนชาวจีนซึ่งสนิทอยู่หลายคนที่ได้ช่วยเหลือให้คำอธิบาย และใจดีขนาดให้อ่านสมุดจดบันทึกของ

เขา ซึ่งช่วยฉันได้มากทีเดียว หลายครั้งที่ฉันฟังคำสั่งงานของอาจารย์ไม่เข้าใจ เพื่อนนี้แหละที่เป็นผู้ช่วยอธิบายให้ฉันได้ดีที่สุด

ในช่วงปิดภาคการศึกษา เพื่อนๆ ชาวจีนในห้องเรียนจะนัดกันไปท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญในกรุงปักกิ่ง เช่น พระราชวังฤดูร้อนอู่เหอหยวน พระราชวังต้องห้ามกู้กง หรือแม้กระทั่งการหาเวลาไปเที่ยวชานเมืองของกรุงปักกิ่ง ฉันไม่พลาดกับการเที่ยวเลยสักครั้ง และเพื่อนๆ ทุกคนก็พร้อมใจกันไปเที่ยวกันเป็นกลุ่ม เพื่อนส่วนใหญ่มาจากต่างเมืองต่างมณฑล ซึ่งการมาเรียนในกรุงปักกิ่งนั้น นอกจากเป็นโอกาสทางการศึกษาของพวกเขาแล้ว ยังเป็นโอกาสในการทัศนศึกษาตามสถานที่ทางประวัติศาสตร์และสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในกรุงปักกิ่งอีกด้วย

ฉันจดจำมิตรภาพจากการเรียนที่กรุงปักกิ่งครั้งนี้ได้แม่นยำไม่เคยลืมเลือน...เพื่อนนักเรียนหลายคนยังคงติดต่อกันอยู่ทุกวันนี้...และหลายคนก็มุ่งมั่นจนสามารถทำตามฝันของตนเองได้สำเร็จ นั่นคือ การได้เป็น “นักการทูต” ในกระทรวงการต่างประเทศจีน

พระพุทธรศาสนา จากอินเดียสู่จีน

จีนเป็นประเทศใหญ่ มีประวัติศาสตร์ยาวนาน นับย้อนหลังไปได้ถึงกว่า 5,000 ปี ในแง่ของการท่องเที่ยว จึงเป็นประเทศที่น่าสนใจ เพราะพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ย่อมครอบคลุมภูมิประเทศที่น่าสนใจมากมายหลากหลายแบบ วิถีชีวิตที่คนชนชั้นวรรณะใจหลากหลายอย่าง อีกทั้งสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์อีกมากมายที่บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับบรรพบุรุษของมนุษยชาติที่น่าศึกษา

หลังจากที่จีนเปิดประเทศเมื่อกว่า 30 ปี ก่อน นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกจึงพากันหลั่งไหลไปเที่ยวจีน ไทยเป็นชาติหนึ่งที่นิยมไปเที่ยวจีนกันมาก แต่ครั้งที่ไปตั้งเป้าไว้แต่แรกว่าจะไปชมธรรมชาติมหัศจรรย์บ้าง ไปดูโบราณสถานเก่าแก่บ้าง ฯลฯ แต่ไม่ว่าความตั้งใจจะเป็นอย่างไร สุดท้ายจะมีสิ่งหนึ่งถูกจัดเข้ามาให้ต้องแวะเที่ยวด้วยเสมอ สิ่งนั้นก็คือ.. “วัด”..

ในประเทศจีนมีวัดอยู่บนเส้นทางท่องเที่ยวเกือบทุกเส้น คนไทยชอบไหว้พระอยู่แล้ว ทำไปทำมาวัดเลยกลายเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของการเดินทางท่องเที่ยวจีน แต่ครั้งที่ไป ได้ทั้งเที่ยวได้ทั้งไหว้พระ ถือเป็นกำไรว่าการไปเที่ยวที่อื่น บางแห่งจัด “ทัวร์ไหว้พระ” ให้ผู้มีศรัทธาแก่กล้ารวมตัวกันไปไหว้พระโดยเฉพาะก็มี

ที่ว่าวัดกระจายตัวอยู่บนเส้นทางท่องเที่ยวเกือบทุกเส้นนั้น มาลองดูกัน.. ถ้าไปเที่ยวปักกิ่ง “วัดลามะ” หรือ “วัดหยงเหอกง” เป็นจุดที่ไกด่ต้องพาเราแวะแน่ ๆ อยู่แล้ว.. ถ้างงได้ไปหน่อยเส้นหังโจว-เซียงไฮ้ ก็มี “วัดผู้โถว” รออยู่ระหว่างทาง.. ถ้าไปเส้นเสฉวนลึกเข้าไปในประเทศ ตรงนี้จุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวคือไปดูหมีแพนด้า ไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติจิวโจวโกว แต่เมื่อออกจากจิวโจวแล้ว ร้อยทั้งร้อยจะต้องขึ้นเขาไปไหว้พระที่ “วัดอ๋อไป๋” เสร็จแล้วล่องเรือไปไหว้ “เสอซันต้าไฝ” พระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่ตั้งอยู่ริมน้ำ.. ต่อให้เดินตันไปถึงทิเบต หวังไปดื่มตำธรรมชาติสุดมหัศจรรย์บนหลังคาโลก ไปดูความโอ้อ่าของวังโปตาลา แต่สุดท้ายก็ต้องไปไหว้พระที่ “วัดโจคัง” หรือ “วัดต้าเจา” อยู่ดี

ตัวเลขทางการของจีนระบุว่า จีนมีวัดพุทธทั่วประเทศประมาณ 13,000 แห่ง นับเฉพาะวัดที่มีพระภิกษุจำพรรษา ไม่รวมวัดร้างโกโรโกโส และวัดเล็กวัดน้อยตามซอกหลืบเขาซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ส่วนพระภิกษุและภิกษุณีของจีนก็มีประมาณ 200,000 รูปทั่วประเทศ

คนไทยชอบไปไหว้พระ แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจและไม่ค่อยสังเกตว่า วัดพุทธหรือศาสนาพุทธของไทยกับของจีนต่างกันอย่างไร.. พระสงฆ์จีนกับพระสงฆ์ไทยมีวัตรปฏิบัติแตกต่างกันหรือไม่.. ไม่ตั้งข้อสังเกตว่าทำไมวัดจีนจึงต้องเก็บสตางค์คนเข้าวัด ทั้งๆ ที่ไปทำบุญแท้ๆ.. ทำไมไม่เห็นพระสงฆ์จีนออกมาเดินบิณฑบาต แล้วเอาอาหารที่ไหนมาฉัน.. พระสงฆ์จีนฉันเนื้อสัตว์ไหม.. แต่งงานมีครอบครัวได้รึเปล่า.... และอีกร้อยแปดคำถามที่คำตอบจะออกมาตรงกันว่า “โดยหลักๆ แล้วไม่เหมือน”

พระพุทธรูปในประเทศไทยกับประเทศจีนแม้มาจากแหล่งเดียวกันคือประเทศอินเดีย แต่สังคมและประวัติศาสตร์ทำให้พระพุทธรูปของทั้ง 2 ประเทศแตกออกไปกันคนละแขนง... วันนี้อย่างตั้งใจมาชวนท่านผู้อ่านคุยถึงพระพุทธรูปในประเศจีนในแง่มุมที่หลากหลาย เผื่อว่า..หากท่านไปไหว้พระในวัดจีนครั้งต่อไป ท่านจะได้รู้สึกสนุกกับการสังเกต พอสังเกตก็เข้าใจแล้วการไหว้พระของท่านก็จะมีรสมีชาติมากขึ้น !!

ปี 1998 ที่ผ่านมา วงการสงฆ์ของจีนเพิ่งจัดงานฉลอง 2,000 ปีที่พุทธศาสนาเผยแผ่เข้าสู่ประเทศจีน การเฉลิมฉลองครั้งนี้ถือเป็นข้อสรุปต่อความเห็นที่ยังไม่ค่อยเป็นเอกภาพกันในหมู่นักวิชาการว่า จริงๆ แล้วพระพุทธรูปเดินทางจากอินเดียเข้าสู่ประเทศจีนเมื่อใด? ซึ่งหากถือตามข้อสรุปนี้ก็คือ พระพุทธรูปเข้าไปในประเทศจีนเมื่อปีค.ศ. 2 โดยอ้างอิงหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่า ปีนั้นเป็นปีที่จักรพรรดิโอดีแห่งราชวงศ์ฮั่น ส่งทูตคณะหนึ่งไปเอเชียกลาง หลังจากได้เรียนพระธรรมอยู่ที่นั่นระยะหนึ่งแล้วก็นำพระคัมภีร์บางส่วนกลับมาที่ประเทศจีน

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาบน “เส้นทางสายไหม” ซึ่งเป็นเส้นทางไปมาหาสู่เพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าและวัฒนธรรมกันระหว่างจีนกับอาณาจักรโบราณต่างๆ ในเอเชียกลาง ก็เริ่มมีพระพุทธรูปเป็นส่วนหนึ่งของ “สินค้าทางวัฒนธรรม” ที่ไหลถ่ายเทสู่กันและกัน โดยด่านหนึ่งมีคณะธรรมทูตจากอินเดียและเอเชียกลางจาริกบุญเข้ามาเผยแผ่คำสอนในประเทศจีน อีกด้านหนึ่งกษัตริย์จีนซึ่งทรงฝักใฝ่พระพุทธรูป ได้ส่งคนออกไปแสวงหาอมฤตธรรมเพิ่มเติมถึงในดินแดนพุทธภูมิ

แต่เนื่องจากศาสนาพุทธเป็นศาสนาต่างด้าว มีกลิ่นนมเนยแซกที่คนจีนไม่คุ้นเคย เมื่อนำเข้ามาแล้ว

ต้องปรับแต่งตัวเองให้กลมกรวมเข้ากับผู้คนและสิ่งแวดล้อมใหม่ให้ได้ กระบวนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 600 ปี จนในที่สุดพระพุทธรูปจากอินเดียก็กลายเป็น “พุทธแบบจีน” ที่คนจีนให้การยอมรับ

กล่าวโดยหลักๆ ก็คือ หลักธรรมคำสอนซึ่งเป็นแก่นแกนของพระพุทธรูปยังคงอยู่ แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจนก็คือ มีการนำปรัชญาขงจื้อและลัทธิเต๋าเข้าไปผสม เพื่อให้มวลชนยอมรับง่ายขึ้น เพราะในเวลานั้นขงจื้อกับเต๋อแม้ไม่ใช่ศาสนา แต่มีอิทธิพลต่อคนจีนสูงมาก ที่สำคัญก็คือกษัตริย์จีนเกือบทุกพระองค์ทรงยึดมั่นหลักคิดทั้ง 2 เป็นแนวทางในการบริหารแผ่นดินแล้วจู่ ๆ วันดีคืนดีพระพุทธรูปก็เข้ามา เข้ามาแล้วยังมีแนวโน้มว่าจะทำให้กษัตริย์หันมาเลื่อมใสศรัทธามากกว่าลัทธิแบบเก่า บรรดาหลวงจีน

ในลัทธิเต๋าซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นที่โปรดปรานของ กษัตริย์ จึงพากันอิจฉาตำราอันหมายมั่นปั้นมือว่า จะต้องกำจัดพระพุทธรูปศาสนาให้จงได้

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาอเทวนิยม ไม่สร้างรูปเคารพ ไม่สร้างครุฑทางมงายให้กับผู้นับถือ หัวใจของศาสนาพุทธอยู่ที่การปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ ดังนั้น ภาระหน้าที่ประการแรกสุดของพระสงฆ์ที่เดินทางไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศจีนเวลานั้นก็คือ ต้องถ่ายทอดพระธรรมคำสอนซึ่งเขียนเป็นภาษาสันสกฤต ออกมาเป็นภาษาจีนให้คนจีนเข้าใจให้ได้

มันเป็นภาระหน้าที่ที่ยากมาก เพราะภาษาสันสกฤตกับภาษาจีนเป็นภาษาต่างตระกูลกัน ไม่มีส่วนไหนใกล้เคียงกันเลย อีกทั้งการถ่ายทอดสังฆธรรมที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบซึ่งเป็นหลักปรัชญาที่ลุ่มลึก ไม่มีทางอธิบายให้เข้าใจได้ด้วยหลักเหตุผลแบบโลก ๆ มีแต่จะต้องพูดให้เข้าใจ แล้วให้ลงมือปฏิบัติเองด้วยแรงศรัทธาจนเกิด "ปัญญา" เห็นธรรมแก่ผู้นั้น ซึ่งการถ่ายทอดพระคัมภีร์ให้บังเกิดผลตามครรลองที่ถูกต้องเช่นนี้ เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าการเขียนครกขินภูเขาเสียอีก

อย่างไรก็ตาม ทันทีที่พระพุทธศาสนาเดินทางถึงประเทศจีน การแปลพระคัมภีร์ก็เริ่มต้นขึ้น ตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 1 เรื่อยไปจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 11 พระธรรมที่แปลในยุคแรกๆ มักไม่ปรากฏชื่อผู้แปล พอแปลเสร็จแล้วก็คัดลอกกันต่อๆ ด้วยลายมือลงบนแผ่นไม้หรือผ้าไหม แล้วมัดรวมกันเป็นชุดๆ เรียกว่า "ผูก" ในยุคถัง (ค.ศ.618-907) ซึ่งเป็นยุคที่พระพุทธศาสนาในประเทศจีนเฟื่องฟูที่สุด การแปลและการคัดลอกพระคัมภีร์ออกเผยแพร่มากที่สุดด้วย กษัตริย์ราชวงศ์ถังถึงทุกพระองค์ (ยกเว้นองค์เดียวคือจักรพรรดิอู่จงซึ่งจะได้กล่าวต่อไป) ทรงมีบัญชาให้แปลและคัดลอกพระธรรมออกมาเป็นจำนวนมาก จนทำให้งานคัดลอกกลายเป็นอาชีพที่ใช้หากินได้ แม้แต่ข้าราชการในวังก็ลุกขึ้นจับพู่กันฝึกคัดลอกพระคัมภีร์กันเป็นแถว ครั้นถึงยุคซ่ง (ค.ศ.960-1279) การคัดลอกด้วยมือถูกแทนที่ด้วยเทคโนโลยีการพิมพ์แบบง่าย ๆ ซึ่งใช้เรื่องมาตลอดยุคซ่ง ยุคหยวน และยุคหมิง

แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง ที่ผลงานคัดลอกพระคัมภีร์ที่เกิดขึ้นก่อนยุคหมิง ไม่ว่าจะงานที่คัดลอกด้วยมือ พิมพ์ด้วยบล็อกไม้ หรือแทนพิมพ์ ได้หายสาบสูญแทบไม่เหลือตกทอดมาถึงคนรุ่นหลังเลย สาเหตุสำคัญคือถูกเผาหรือวายในเหตุการณ์กวาดล้างทำลายพระพุทธศาสนาครั้งใหญ่ 4 ครั้งในประวัติศาสตร์จีน คือในปี 446 รัชสมัยของจักรพรรดิไท่ฮู่ตี้แห่งราชวงศ์เหนือ-ใต้ ปี 574 รัชสมัยของจักรพรรดิอู่ซวนตี้ ปี 842 รัชสมัยของจักรพรรดิอู่จงแห่งราชวงศ์ถัง (ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์เดียวในราชวงศ์นี้ที่เป็นปฏิปักษ์

พุทธศาสนา ทั้ง ๆ ที่จักรพรรดิองค์อื่นทรงเป็นพุทธศาสนูปถัมภกที่สำคัญทั้งนั้น) และครั้งสุดท้ายในปี 956 รัชสมัยของจักรพรรดิโจวซือจงแห่งราชวงศ์โจว

เหตุการณ์ทั้ง 4 ครั้งเป็นความพยายามในการกำจัดพระพุทธศาสนาให้สิ้นซาก เกิดขึ้นเพราะกษัตริย์แต่ละองค์ที่กล่าวมา ตกอยู่ใต้อิทธิพลอย่างถอนตัวไม่ขึ้นของพวกหลวงจีนลัทธิเต๋าที่เคยหากินกับเรื่องไสยศาสตร์ ใช้เวทมนต์คาถาทำให้กษัตริย์หลงมงาย ยุยงให้กษัตริย์เชื่อว่าพระศาสนาพุทธเป็นภัยต่อราชบัลลังก์จะเก็บไว้ไม่ได้ กษัตริย์จึงสั่งให้เผาคัมภีร์ทุกเล่ม ทูบทำลายวัดเป็นหมื่นแห่ง พระพุทธรูปทองคำถูกหลอมกลายเป็นโลหะแล้วเก็บเข้าท้องพระคลัง พระสงฆ์ทั่วประเทศถูกจับสึกเป็นล้านรูป พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ถึงขีดสุด

นับเป็นโชคดีของคนยุคหลัง ที่คัมภีร์พระพุทธศาสนาเก่าแก่ของจีนยังมีหลงเหลือให้สืบค้นได้อยู่ 2 แห่ง

หนึ่ง.. คือที่ญี่ปุ่นกับเกาหลี ซึ่งได้รับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาจากจีนไปตั้งแต่ยุคแรกๆ คณะธรรมทูตที่เดินทางไปจากจีนได้นำพระคัมภีร์บรรพทุกลงเรือไปด้วย นอกจากนี้ก็มีพระสงฆ์จากฝั่งโน้นเดินทางมาศึกษาที่จีนเช่นกัน พระคัมภีร์ภาษาจีนจึงได้รับการอนุรักษ์และได้รับการแปลเป็นภาษาท้องถิ่นโดยพระญี่ปุ่นและเกาหลี

สอง.. ที่ “วัดหยุนจวี” ชานกรุงปักกิ่ง ที่นี้มีแท่นหินจารึกพระธรรมคำสอนประดิษฐานอยู่ถึง 14,278 แผ่น ผลงานจารึกเป็นของยุคสุยกับยุคถัง เริ่มต้นโครงการโดยพระภิกษุชื่อยี่ชื่อซึ่งมีดำริว่า คัมภีร์ที่คัดลอกลงบนผ้าไหมหรือแผ่นหนังเป็นสิ่งไม่คงทน จึงได้ร่วมกับสานุศิษย์แกะสลักพระคัมภีร์ลงบนแผ่นหินด้วยความมานะอุตสาหะเป็นอย่างยิ่ง

วัดหยุนจวีเคยเป็นวัดใหญ่มาก แต่ในระหว่างสงครามต่อต้านญี่ปุ่นทศวรรษที่ 1930 ถูกกองทัพญี่ปุ่นทำลาย จนกระทั่งเมื่อครั้งถึงพุทธกาล ในโอกาสเฉลิมฉลองครบรอบ 2,500 ปี แห่งการปรินิพพานของพระพุทธเจ้า สมาคมพุทธศาสนาของจีนได้ใช้เวลา 3 ปีบูรณะวัดขึ้นใหม่ ซ่อมแซมศิลปจารึกที่มีอยู่ และต่อมาในปี 1999 ได้สร้างหอจัดแสดงขึ้นสำหรับประดิษฐานศิลปจารึกที่เหลือ ซึ่งเก็บอยู่ในห้องโถงชั้นใต้ดิน เพื่อไม่ให้โบราณวัตถุมีค่าเหล่านี้เสียหายสีกกร่อนด้วยลมฟ้าอากาศจากภายนอก

ทวีปต่อไป.. หากใครไปเที่ยวปักกิ่ง หลังจากไปเที่ยววัดลามะหรือวัดหย่งเหอกงแล้ว อย่าลืมบอกไกด์ขอแวะวัดหยุนจวีด้วย อยู่ที่อำเภอฟางซาน ห่างจากปักกิ่งเพียง 70 กิโลเมตรเท่านั้น

ฉบับหน้าจะมาชวนท่านผู้อ่านไปนมัสการ “พระถังซำจั๋ง” เสร็จแล้วตามท่านเดินทางไปอินเดียด้วย..แล้วพบกันใหม่ !!

โดย นิธิพันธ์ วิประวิทย์

แผนภูมิเส้น-เส้นเหนือเส้น

มองทะลุเส้นไป

ในวงการหมากล้อม(โกะ) คงไม่มีใครไม่รู้จัก หูซิงหยวน ปรมาจารย์หมากล้อมยุคใหม่ที่มีฝีมือที่สุดซึ่งชาวญี่ปุ่นรู้จักเขาในชื่อ “โกะเซเกน”

หูซิงหยวนเกิดที่มณฑลฟูเจี้ยน(ฮกเกี้ยน) ในปี 1914 ครอบครัวของเด็กน้อย หูซิงหยวน จำเป็นต้องย้ายไปปักกิ่ง และเมื่อวัยเพียง 12 ปี ที่ปักกิ่งนี้เอง เขาได้แชมป์หมากล้อมรุ่นเยาวชน ฉายแววอัจฉริยะ จนอาจารย์เซโกเอะ นักเล่นหมากล้อมชาวญี่ปุ่นได้นำเขาไปอบรมและขัดเกลาประดับวงการหมากล้อมที่ญี่ปุ่น

หูซิงหยวนต้องจากบ้านเกิดไปอยู่ที่ญี่ปุ่นตั้งแต่เล็ก พร้อมกับแม่และน้องสาว ชีวิตต่างแดนเริ่มต้นด้วยดีพอสมควร เพียงแค่เริ่มต้นก้าวเข้าสู่ดินแดนญี่ปุ่น นักหมากล้อมชาวญี่ปุ่นก็แห่มาต้อนรับเด็กน้อยคนนี้ ส่วนอาจารย์ เซโกเอะ ก็ตั้งใจบ่มเพาะดูแลชีวิตความเป็นอยู่เด็กน้อยคนนี้อย่างเต็มที่

ท่ามกลางสงครามจีน-ญี่ปุ่น ต่อเนื่องจนเกิดสงครามโลก ด้วยความมุ่งมั่นในการเล่นหมากล้อม หูซิงหยวนจึงต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่ที่ญี่ปุ่นในฐานะอัจฉริยะหมากล้อม และเพื่อให้ได้อยู่ศึกษาหมากล้อมที่ญี่ปุ่นได้ เขาจำเป็นต้องใช้สัญชาติญี่ปุ่น ทำให้ขณะที่เขาไปฉายแววที่นั่น เขาก็ถูกตราหน้าจากฝั่งชาวจีนว่าเป็นคนขายชาติไปพร้อมๆ กัน ท่ามกลางกระแสรักชาติจีนต่อต้านญี่ปุ่น เขาเคยถูกกลุ่มผู้รักชาติชาวจีนทั้งบังคับให้โอนสัญชาติคืนกลับไปเป็นจีน และบังคับให้โอนสัญชาติกลับไปเป็นญี่ปุ่นกลับไปกลับมา

แต่ในขณะที่เดียวกัน ท่ามกลางความล้มเหลวของกองทัพจีนในสงครามจีน-ญี่ปุ่น เขากลับเป็นชาวจีนเพียงคนเดียวที่ก้าวเข้าไปเอาชนะชาวญี่ปุ่นได้ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยสนามรบที่เขาเข้าต่อสู้ คือสนามการแข่งขันหมากล้อม เป็นคนขายชาติที่เป็นความภาคภูมิใจของเชื้อชาติจีน

ชาตินิยมและการเมืองแทรกเข้าในทุกวงการ แต่ละการแข่งขันที่ญี่ปุ่นในช่วงนั้น ล้วนได้รับแรงกดดันจากปัญหาการเมือง ความหนักใจไม่ได้อยู่ที่เกมหมากล้อม แพ้ คือไม่มีคุณค่าที่จะอยู่ในวงการหมากล้อมญี่ปุ่น ชนะ กระแสความเคียดแค้นจากชาวญี่ปุ่นอาจทำร้ายตัวเขาและครอบครัว และสำนักที่เขาอยู่

การแข่งขันผ่านไป เขายังคงชนะคู่ต่อสู้ไปได้อย่างเรื่อยๆ และก็เป็นที่จริงดังคาด เขาต้องพบกับจุดหมายลึกลับขมขู่เอาชีวิตอยู่เสมอ

เมื่อเขาขอคำปรึกษาจากอ.โซโกเอะ เขาได้รับคำตอบว่า “อย่างไรก็ดี สำหรับนักหมากล้อม ถ้าจะต้องตายเพราะเกมหมากล้อม ก็นับว่าถูกต้องแล้ว”

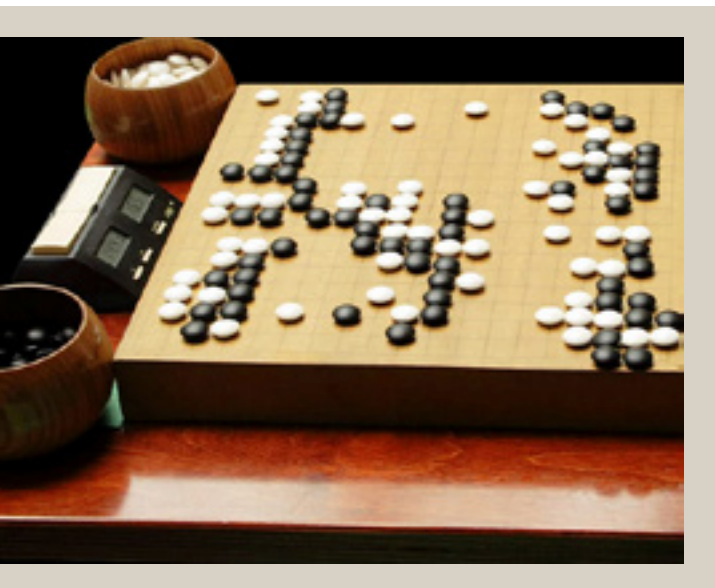
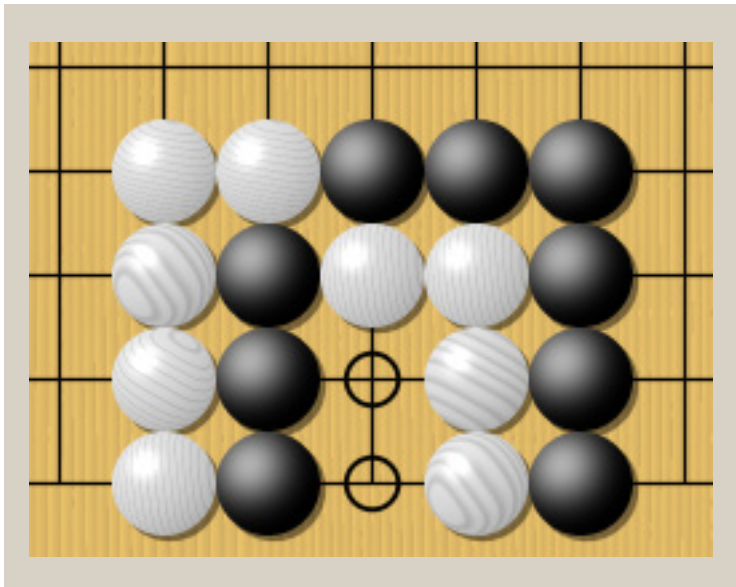
ณ ช่วงเวลายาวนานของสงคราม เขาต้องได้รับความกดดัน ในฐานะเลือดจีนในญี่ปุ่นเสมอมา เมื่อญี่ปุ่นรุกคืบจีน เขาต้องรันทดอยู่ท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดีของเพื่อนชาวญี่ปุ่น และเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามโลกครั้งที่สอง เขาต้องเห็นเพื่อนๆ ในวงการต้องสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน แม้แต่ตัวเขาเอง ก็แทบสิ้นเนื้อประดาตัวจากความเสียหายหลังสงครามครั้งนี้

อาจเป็นเพราะชีวิตที่ผ่านความกดดันและผ่านสงคราม หูซิงหยวนในช่วงหลังสงคราม กลับตัดสินใจเลิกเล่นโกะ และแสวงหาสัจธรรมในชีวิต เขาเข้าหาลัทธิจิตู ที่มีเจ้าลัทธิหญิงชื่อ จิโคโซน เขาทุ่มเททั้งชีวิตให้กับลัทธินี้ จนแทบจะฆ่าตัวตายเมื่อกระทำการกิจให้เจ้าลัทธินี้ไม่สำเร็จ แต่ภายหลังเขาก็กลับค้นพบว่า เขาถูกเจ้าลัทธินี้หลอกใช้ชื่อเสียง อีกทั้งหนทางสัจธรรมในลัทธินี้ห่างไกลกับสัจธรรมที่เขาแสวงหา เขาจึงตัดสินใจเดินออกจากลัทธินี้ และเริ่มต้นกลับมาเล่นโกะใหม่อีกครั้ง หลังจากที่ถูกขูดเงินไปทั้งหมด 2 ปี

การกลับมาลงนามของหูซิงหยวน เรียกความสนใจของคนในวงการหมากล้อมได้อีกเช่นเคย และก็ไม่ทำให้ใครต้องผิดหวัง ในช่วงปี ค.ศ. 1939-1956 รวม 17 ปีเต็ม เขาเป็นที่หนึ่งในยุทธภูมิหมากล้อมมาตลอด ด้วยแนวคิดใหม่ของการเล่นที่เขาและคิดานิ มิโนรุ นักหมากล้อมอีกท่านร่วมคิดขึ้น โดยจุดเด่นของ หูซิงหยวน คือการสร้างสรรค์และแหวกกรอบมุมมองเดิมๆ ของหมากล้อม

ปรมาจารย์หมากล้อมหลายท่านกล่าวถึงวิธีการเล่นของหูซิงหยวนว่า ศิลปะการเล่นของหูซิงหยวนไม่ได้พิสดารอะไรมากมาย แต่การเล่นนั้นกลับพลิกแพลงไม่จำกัด ซึ่งก็ไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมจึงไม่สามารถเอาชนะเขาได้สักที

แต่ก็เหมือนฟ้าเล่นตลกกับชีวิตอัจฉริยะอย่างเขา ในปี 1961 เขาประสบอุบัติเหตุรถชน ได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง ทุกอย่างในชีวิตเขาสามารถกลับมาเป็นปกติ ยกเว้นแต่ว่าเขารู้สึกเหมือนหมากล้อมคือคนแปลกหน้า ไม่สามารถรวบรวมสมาธิต่อหน้ากระดานหมากล้อม ทำให้เขาไม่สามารถเล่นหมากล้อมได้อย่างเดิมอีกต่อไป เขาบันทึกในชีวิตประวัติของตัวเองว่า “ดูเหมือนเทพเจ้าแห่งชัยชนะ ได้ละทิ้งเขาไปเสียแล้ว”

หวูซิงหยวนอำลาวงการในบั้นปลายชีวิต พร้อม
กับชื่อเสียงว่าเป็นนักเล่นหมากล้อมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
เท่าที่เคยมีมา และแนวคิดของเขายังเป็นที่กล่าว
ขวัญและศึกษาจากผู้คนในวงการหมากล้อมเสมอมา
“อย่าเดินหมากครึ่งๆ กลางๆ”

“การหมกมุ่นอยู่กับการสู้รบ จนกลายเป็นผู้เพื่อ
สู้ โดยไม่คำนึงถึงผลได้ผลเสียในแต่ละสนามรบ
เท่ากับการสู้รบอย่างตาบอด อย่างหัวชนฝา จะนำมา
ซึ่งความพ่ายแพ้”

“ชัยชนะในหมากล้อม มาจากความเคารพ
ในความจริงที่ว่า เราไม่สามารถรู้ความจริงได้
ทั้งหมด เราจึงต้องยอมรับและปรับตัวไปกับความ
เปลี่ยนแปลงนี้ให้ดีที่สุด ชัยชนะคือผลพลอยได้จาก
การปรับตัวนี้เท่านั้น”

“อย่ายึดติดกับแผนการ แผนการมีไว้เพื่อยกเลิก
ได้เสมอ”

“จงเดินหมากที่มีประโยชน์หลายทาง”

“เมื่อหมากหนึ่งตัวที่ลงไปทำให้หมากตัวอื่นบน
กระดานแสดงศักยภาพที่ดีที่สุดออกมาได้ นั่นนับ
เป็นการเดินหมากที่ถูกต้อง”

“หมากที่ลงไปแล้วขยับไม่ได้ ต่อให้พลาด
อย่างไร เราก็ต้องยอมรับหมากตัวที่เราได้เล่นไป
แล้ว”

“โจมตีไม่ใช่เพื่อฆ่า แต่เพื่อเก็บเกี่ยวผล
ประโยชน์”

“ต้องคิดใหม่อยู่เสมอ เพราะในเกมหมากล้อม
ทุกตาเป็นเกมใหม่ ไม่เคยซ้ำรอยเดิม ชีวิตก็เช่น
เดียวกัน”

ขณะที่ยังมีคนวุ่นวายอยู่กับการวิเคราะห์ว่าเขา
เป็นคนขายชาติหรือไม่ เขาเสียชีวิตไปอย่างสงบเมื่อ
ปลายพฤศจิกายน ปี 2014 สิริอายุรวม 100 ปีที่
ญี่ปุ่น ด้วยหลักการที่ใช้มาตลอดชีวิต

“ในชีวิตผมมีเพียง 2 สิ่ง คือสัจธรรม และ
หมากล้อม”

กิมย้งกล่าวว่า “ตั้งแต่อดีตในประวัติศาสตร์
จนถึงปัจจุบัน ผมนับถือคนอยู่สองคน ในยุคอดีตผม
นับถือ ฟ่านหลี่ ในยุคปัจจุบันผมนับถือ หวูซิงหยวน”

- ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ โพสต์ทูเดย์ ฉบับวันที่ 1 มีนาคม 2558 -

กลับถิ่นอาคันตุกะ สืบสายเลือด อาคันตุกะ

ผู้เขียนได้เคยไปประเทศจีนมาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่จะได้กลับไปดินแดนบรรพชนฝ่ายพ่อของผู้เขียน ซึ่งเป็นต้นกำเนิดแห่งสายเลือดของผู้เขียน นอกจากความเป็น "ฮากกา" หรือ "จีนแคะ" แล้ว ยังถูกแบ่งออกเป็นตระกูล "กลุ่มแซ่" และปิตุภูมิถิ่นกำเนิดแห่งบรรพชนเป็นที่สุด

สาเหตุที่ได้เดินทางไปยังดินแดนกำเนิดแห่งบรรพชนในครั้งนี้ เนื่องจากการชักชวนของญาติผู้ใหญ่ ซึ่งท่านเป็นน้องสาวคนสุดท้ายของย่า (ภาษาแต้จิ๋วเรียก "อาเหล่าไช้อี้" ซึ่งต่อไปผู้เขียนจะเรียกตามภาษาฮากกาว่า "อาแล้หยี่ผอ") ท่านมีโอกาสเดินทางไปกลับบ้านเกิดและติดต่อญาติทางนั้นเป็นประจำ ทางบ้านผู้เขียนได้ผิดผ่อนท่านที่จะเดินทางไปด้วยมาหลายปี จนปีนี้มีความพร้อม โดยมี พ่อ แม่ และผู้เขียนเดินทางไปด้วย โดยเฉพาะพ่อที่มีความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ แม่ของผู้เขียนได้เล่าให้ฟังภายหลังว่า ก่อนออกเดินทางจากกรุงเทพฯ พ่อได้บอกกล่าวเสียงดังด้วยภาษาฮากกา ที่ฟังหูซาปู้ยา ซึ่งเป็นบรรพชนรุ่นแรกที่ได้มาตั้งรกรากที่เมืองไทย เมื่อท่านจากบ้านเกิดเมืองจีนมาแล้ว ก็มีได้กลับไปอีกเลย จนวายชนม์ "ขอให้ดวงวิญญาณพ่อและแม่ ได้ร่วมเดินทางไปยังบ้านเกิดในครั้งนี้อย่างดี"

นำพาสู่บ้านเกิด

ผู้เขียนเดินทางโดยเครื่องบิน ถึงสนามบิน Jieyang Chaoshan International Airport อำเภอเตี้ยเอี้ยะ จังหวัดแต้จิ๋ว มณฑลกวางตุ้ง ใช้เวลาเดินทางประมาณ 4 ชั่วโมง แล้วเดินทางไปยังตำบลท่งคัง อำเภอฮงฮุ้น จังหวัดเหมยโจว มณฑลกวางตุ้ง (Tangkengzhen, Fengshun, Meizhou, Guangdong, China) โดยมีหลานฝ่ายสามีของอาแฉ่หยี่ผอ ตลอดจนหลานๆ ของอาแฉ่หยี่ผอซึ่งก็เป็นญาติฝ่ายย่าของผู้เขียนเองด้วย มาต้อนรับและพาเดินทางไปที่ต่างๆ ตลอดการเดินทางครั้งนี้

เมื่อเดินทางมาถึงในวันแรก หลานชายฝ่ายสามีของอาแฉ่หยี่ผอได้เลี้ยงรับรองที่บ้านพัก ผู้เขียนเรียกท่านตามภาษาฮากกาว่า "อาสุก" ซึ่งแปลว่าน้องชายของพ่อ หรือ "อา" ภาษาไทย หรือ "อาเจ็ก" ในภาษาแต้จิ๋ว ซึ่งอาสุกท่านนี้มีอารมณ์ที่สุนทรีย์ สังเกตได้จากงานศิลปะทั้ง จิตรกรรมและประติมากรรม ที่ตั้งประดับอยู่ในบ้าน ซึ่งทำให้ผู้เขียนเพลิดเพลินมากเมื่อได้พูดคุยกันแล้ว เป็นเรื่องบังเอิญมาก เมื่อพบว่าภรรยาของอาสุกท่านนี้แค่เดียวกับผู้เขียน อีกทั้งบ้านเกิดยังอยู่ใกล้กับบ้านเกิดปูของผู้เขียนอีกด้วย จึงมีความกระตือรือร้นที่จะพาครอบครัวของผู้เขียนไปยังบ้านเกิดปูในช่วงบ่ายของวันนั้นเอง อีกทั้งประสานงานกับคนที่หมู่บ้านไว้ให้อีกด้วย สำหรับการช่วย

เหลือให้คนจีนโพ้นทะเล ได้กลับไปยังปิตุภูมิในแผ่นดินใหญ่ เป็นสิ่งที่คนจีนยกย่องเป็นอย่างยิ่ง

การเดินทางกลับบ้านบรรพชนของผู้เขียนโอกาสค่อนข้างอำนวย เนื่องจากอาแฉ่หยี่ผอ ได้มอบหมายผู้อำนวยการความสะดวกให้ สำหรับผู้ที่ยังไม่เคยไปตามบ้านบรรพชน ควรหาข้อมูลว่าบรรพชนของตนเองเกิดที่หมู่บ้าน ตำบลและอำเภอใด แซ่และชื่อที่ชัดเจนหรืออาจแกะรอยจากป้ายที่สุสาน ที่มีจารึกระบุชื่อและบ้านเกิดของผู้เป็นเจ้าของสุสานนั้นได้ด้วย ตลอดจนวิธีการเดินทางถ้าหากขาดการติดต่อกันไป

- เดินทางถึง Jieyang Chaoshan International Airport -

- การเลี้ยงรับรองแรกที่ห้องคั้งแควนคิลปะที่บ้านอาลูก -

หมู่บ้านนี้ คือ ต้นกำเนิดแห่งสายเลือด

เมื่อถึงเวลาได้เดินทางออกจากห้องคั้งไปทาง ตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ 1 ชั่วโมง ก็เดินทางถึง หมู่บ้านเหมาเหียน อำเภอฮงซุน (Mao Yuan Cun, Fengshun Xian, Meizhou Shi, Guangdong Sheng, China) หมู่บ้านที่ผู้เขียนได้ฟังตลอด มาตั้งแต่เด็กว่า ที่นี่คือดินแดนต้นสายเลือดของ ครอบครัวเรา และบัดนี้หมู่บ้านนั้นได้ปรากฏอยู่ตรง หน้า เป็นหมู่บ้านขนาดกลางบนพื้นที่ราบ มีภูเขา และไร่นาล้อมรอบหมู่บ้าน เมื่อเราได้พบกับผู้ที่มา ต้อนรับเรา พร้อมกับที่พ่อของผู้เขียนแนะนำตัวว่า เป็นลูกของใคร ท่านผู้นั้นได้จับมือพร้อมกับแนะนำ ตัวว่า ท่านคือลูกคนที่สามของน้องชายคนที่หนึ่ง ของปู่ของผู้เขียน (ภาษาฮากกาเรียก “อาไถ่สุกกีง” ภาษาแต้จิ๋วเรียก “อาเหล่าเจ็ก”) ซึ่งผู้เขียนต้องเรียก ท่านผู้นี้ตามภาษาฮากกาว่า “อาซ้าสุก” ภาษาแต้จิ๋ว เรียก “อาซาเจ็ก” เป็นครั้งแรกของผู้เขียนได้พบญาติ ตระกูลเดียวกันในดินแดนอันห่างไกล ซึ่งเป็นต้น กำเนิดแห่งสายเลือด

- สัมผัสแรกที่หมู่บ้านบรรพชน -

อาซำฮุกได้พาไปพักรับรองที่บ้านพักในปัจจุบัน พร้อมกับพาพี่ชายคนที่สองของตนเอง ซึ่งผู้เขียนเรียกตามภาษาฮากกาว่า “อาหยี้ฮุก” หรือตามภาษาแต้จิ๋วว่า “อาหยี้เจ็ก” พร้อมภรรยามาพบด้วย นอกจากทานน้ำชาแล้ว ที่นี้ได้เลี้ยงรับรองตามประเพณี คือ บัวลอยน้ำขิงใส่ไข่ต้มสุก ซึ่งเป็นขนมที่ใช้เลี้ยงเป็นสิริมงคลแก่ญาติที่จากบ้านไปนาน

จากนั้นได้พาไปยังบ้านเก่าดั้งเดิมของตระกูล มีลักษณะเป็นบ้านแบบจีนโบราณ ก่ออิฐถือปูน มีหินเป็นโครงสร้างบางส่วน เครื่องบนเป็นไม้ หลังคาเป็นดินเผา มีซุ้มประตูเป็นทางเข้าบ้าน เมื่อผ่านเข้าไปแล้วจะมีลานโล่งตรงกลาง ด้านหน้าจะมีศาลาตั้งเครื่องบูชาและรับแขก ปลิ๊กบ้านทั้งด้านซ้ายและขวาจะเป็นห้องที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะญาติของผู้เขียนได้ชี้ให้ดูห้องที่ปู่เคยอยู่ก่อนที่จะไปเมืองไทย บ้านหลังนี้อยู่อาศัยต่อเนื่องกันมาหลายร้อยปี มีการบูรณะครั้งล่าสุดในปี ค.ศ.2008 ซึ่งมีจารึกรายละเอียดการบูรณะและรายชื่อผู้บริจาคสลักแผ่นหินไว้ในบ้าน โดยการระดมเงินบริจาคจากทั้งญาติภายในประเทศจีนและในประเทศไทย เพื่อรักษานุสรณ์สำคัญของตระกูลเจี่ยแห่งหมู่บ้านเหมาเหียนไว้ หนึ่งในนั้นมีชื่อพ่อของผู้เขียนด้วย ในปัจจุบันได้ให้ผู้อื่นอยู่อาศัยดูแลบ้านแล้ว

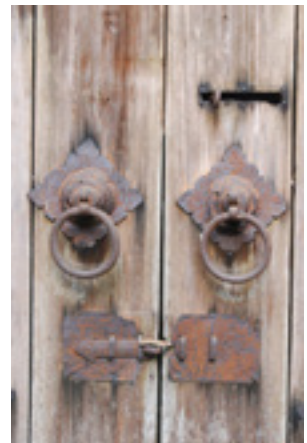
- เลี้ยงขนมเป็นสิริมงคลต้อนรับ -

- บ้านดั้งเดิมของบรรพชนตระกูลเจี่ยแห่งหมู่บ้านหม่าเหยียน -

ต่อจากนั้นได้สักการะศาลบรรพชนตระกูลเจี่ย ซึ่งอยู่ถัดออกไปจากบ้านเก่าออกไปเล็กน้อย เป็นอาคารแบบจีนโบราณเช่นเดียวกับบ้านเก่าของตระกูล แต่มีรายละเอียดที่วิจิตรบรรจงกว่า สิ่งสำคัญ คือ บริเวณศาลาที่ถัดจากลานโล่ง จะมีตุ้มไม้แกะสลักลงรักปิดทองขนาดใหญ่ ภายในจะแบ่งระดับเป็นชั้นบันไดในแต่ละชั้นจะวางป้ายที่จารึกนามบรรพชนเป็นสีทองบนพื้นไม้สีดำไว้ ในแต่ละป้ายจะมีลำดับรุ่นกำกับไว้ด้านบน ถัดลงมาจะมีชื่อของผู้ที่อยู่ในรุ่นนั้น ป้ายละประมาณ 10 ชื่อ โดยเฉพาะป้ายที่จารึกนามปู่ของผู้เขียน ซึ่งมีกำกับว่าเป็นรุ่นที่ 14 ที่น่าสนใจ คือ มีลักษณะการตั้งชื่อที่สามารถระบุรุ่นของตระกูลได้ กล่าวคือ ชาวจีนมักจะมีชื่อ 3 คำ ซึ่งประกอบด้วย

- 1) คำแรก คือ ตระกูล หรือ แซ่
- 2) คำที่สอง คือ รุ่น
- 3) คำที่สาม คือ ชื่อส่วนตัว

- บริเวณศาลบรรพชนตระกูลเจี่ยแห่งหมู่บ้านเหม่าเหียน -

จากป้ายที่จารึกชื่อปู่ของผู้เขียน จะเห็นว่าทุกชื่อจะมีคำแรก คือ แซ่ เป็นแซ่เจี่ย และคำที่สอง ซึ่งแสดงชื่อรุ่น จะเห็นว่าในสองตัวแรกจะเหมือนกันแทบทุกชื่อ ซึ่งรุ่นที่ 14 จะใช้คำว่า "ซู" และคำที่สาม ซึ่งเป็นชื่อของตัวจะเห็นว่าแตกต่างกัน ในแต่ละรุ่น จะมีนักปราชญ์ผู้รู้ กำหนดคำเฉพาะของแต่ละรุ่น ที่มีความหมายที่ดีงาม เป็นสิริมงคล แล้วบันทึกไว้ในสาแหรกตระกูลในรูปแบบของสมุดบันทึก หรือตีพิมพ์แจกจ่ายกันในตระกูล ซึ่งการตั้งชื่อแบบนี้ จะทำให้สามารถลำดับรุ่นและญาติได้ง่ายเมื่อพบชื่อจากคนที่มาจากแซ่และถิ่นกำเนิดเดียวกัน

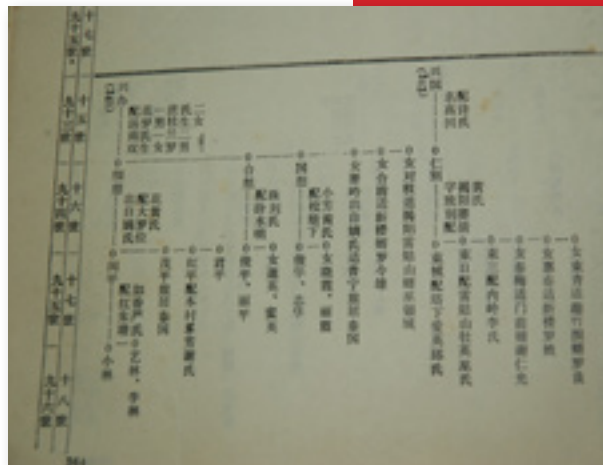

- หนังสือประวัติและบันทึกสาแหรกตระกูลเจี่ย -

สำหรับตระกูลเจี่ยของผู้เขียน มีการตีพิมพ์ประวัติและสาแหรกตระกูลเป็นภาษาจีนไว้ด้วยสำหรับในรายละเอียด จะมีญาติที่อาวุโสทำหน้าที่ "นายทะเบียนตระกูล" จัดบันทึกสมาชิกใหม่ในตระกูลเป็นระยะๆ ในที่นี้เป็นญาติที่มีศักดิ์เป็น "อาคนโต" ภาษาฮากกาเรียก "อาไถ่สุก" ภาษาแต้จิ๋วเรียก "อาเจ็ก" ทำหน้าที่นี้ ซึ่งบันทึกถึงชื่อพ่อตลอดจนพี่น้องของพ่อซึ่งล้วนเกิดในประเทศไทยเป็นรุ่นแรกไว้แล้ว แต่ถ้าหากลำดับจากเมืองจีนจะเป็นรุ่นที่ 15 และมีคำกำกับรุ่นที่อยู่ในชื่อคำที่สองว่า "เฮง" ซึ่งคาดว่าน่าจะญาติผู้ใหญ่ในเมืองไทยได้แจ้งชื่อไปที่นายทะเบียนท่านนี้ได้ทราบมาก่อนหน้านี้แล้ว

และในโอกาสที่ผู้เขียนได้กลับไปยังแผ่นดินบรรพชน นายทะเบียนตระกูลจึงได้จัดบันทึกชื่อผู้เขียนลงในผู้สืบสายเลือดเป็นลำดับที่ 16 ของสาแหรกตระกูลเจี่ยแห่งหมู่บ้านเหม่าเหยิน ซึ่งมีการจัดบันทึกต่อเนื่องกันมากกว่า 400 ปี เป็นหนึ่งในอนุชนชาวฮากกาที่ได้กลับมาแผ่นดินปิตุภูมิบรรพชน ที่ลูกเงินโพ้นทะเลทั้งหลายควรได้รับรู้ถึงรากเหง้าของตนเอง

- อาไถ่ลูก ทำหน้าที่นายทะเบียน จัดบันทึกภาพถ่ายของตระกูล -

อีกสิ่งหนึ่งที่ต้องรำลึก คือ คุณธรรม ได้แก่ การเสียสละ และความกตัญญูของบรรพชนต่อแผ่นดินเกิด คือ แผ่นดินจีน กับแผ่นดินที่ก่อร่างสร้างตัวให้กำเนิดลูกหลานและฝังร่างตน คือ แผ่นดินไทย ทั้งสองแผ่นดินนั้นถึงแม้ว่าจะห่างไกลกัน แต่ได้ยังผลให้ลูกหลานยังมีสายใยความผูกพันไม่จางหายจนถึงปัจจุบัน สิ่งนี้เป็นกุศโลบายสำคัญของบรรพชนที่จะได้นำเสนอในตอนต่อไป

NEWS UPDATE

นายอานวย ปะติเส รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ให้เกียรติเป็นประธานในพิธีเปิดโรงงานบริษัท จงเซอรับเบอร์ (ประเทศไทย) จำกัด ที่นิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้ จ.ระยอง ซึ่งแบรนด์จงเซอเป็นโรงงานผลิตยางอันดับ 1 ของจีน และเป็น 1 ใน 10 ของโลก โดยพิธีเปิดมีขึ้นในวันที่ 29 มิถุนายน 2558 ที่ผ่านมา

ไทย-จีน ร่วมชุบชีวิต

เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราช

...ก่อนที่จะพาไปชมความงดงามของเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราช ขอบอกก่อนว่าเมืองไทยของเรานั้นมีมรดกทางวัฒนธรรมที่ประจักษ์ต่อสายตาผู้คนมากมาย ไม่ว่าจะเป็นในด้านของสถาปัตยกรรม จิตรกรรม หรือสิ่งต่างๆ ที่ล้วนแล้วแต่สร้างร่ำรวยทางศิลปวัฒนธรรมให้แก่ประเทศไทย และสร้างความภาคภูมิใจให้พวกเราชาวไทย แต่ทุกคนนั้นคงรู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่อยู่กับเราไปได้ตลอด สิ่งสวยงามเหล่านี้ที่เคยสรรสร้างลีลัน ความงดงามให้แก่พวกเรานั้น เมื่อผ่านกาลเวลา ผ่านแดด ผ่านลม ผ่านฝน ก็ย่อมต้องมีสักวันที่จะทรุดโทรมหรือพังทลายลงไป วันนี้เราจะพาไปดู พลับไทย-จีน ที่มาร่วมชุบชีวิต เรือนหลังหนึ่งให้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

เกริ่นมาพอสมควรก็จะขอกล่าวถึง “เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราช” กันบ้าง เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชนั้นตั้งเด่นตระหง่านอยู่ภายในโรงเรียนสิตบุตรบำรุง เลขที่ 87 ถนนจรัสเมือง แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครของเรานั่นเอง

โดยพระยาศรีธรรมมาธิราช (เจิม บุญยรัตพันธุ์) นั้นท่านเป็นคนที่รักในศิลปะสถาปัตยกรรม และเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์เป็นอย่างมาก จึงมีแนวคิดออกแบบเรือนที่พักอาศัยของตนเองด้วยความเอาใจใส่ในทุกรายละเอียด จึงทำให้ก่อเกิดเป็นเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชที่งดงามประจักษ์ต่อสายตาของผู้คนขึ้นในปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 และต้นรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน

หากลองนับเวลาเล่นๆ ดู ก็ร่วมนับ 100 ปี มาแล้วที่เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชที่ซึ่งแสดงความงดงามอย่างน่าอัศจรรย์นั้นอยู่คู่แผ่นดินไทยของเรามา นับเป็นเวลาที่ยาวนานมากทีเดียวสำหรับเรือนแห่งนี้ เมื่อกาลเวลาเปลี่ยน ความงดงามของเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชนั้นก็เปลี่ยนไปอย่างน่าใจหาย (ลองคิดภาพตาม) เมื่อเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชนั้นผ่านช่วงเวลาทั้งจากการทิ้งระเบิดของฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่ 2 ผ่านร้อน ผ่านหนาว ล่วงเลยเวลามาจนถึงปัจจุบันนั้น อีกทั้งยังเคยใช้เป็นอาคารเรียนสำหรับชั้นเรียนอนุบาล ห้องเก็บเครื่องดนตรีไทยของโรงเรียนสิตบุตรบำรุง ผ่านการซ่อมแซมทั้งการ ต่อเติม ทาสีทับภาพลายจิตรกรรมเดิม อีกทั้งยังมีการถมที่จนตัวเรือนอยู่ต่ำกว่าพื้นดินประมาณ 50-60 เซนติเมตร แล้วสภาพของเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชที่โดนความชื้นนั้นจะทรุดโทรมมากเพียงใด?

● จุดเริ่มต้น...ของมรดกทางวัฒนธรรมแห่งชาติ

เมื่อเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วย่อมมีวันดับไป คำพูดคุ้นหูของคนไทยเราหลาย ๆ คนนั้นอาจนำมาใช้กับสถานที่ สิ่งของต่าง ๆ หลายอย่างได้ หากแต่ถ้าใช้กับ “เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราช” แห่งนี้ไม่ได้

ในปี 2551 มูลนิธิไทย-จีน เพื่อการ

ศึกษาและวัฒนธรรมซึ่งเป็นผู้เช่าสถานที่ ได้ประสานงานและหารือกับสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์เจ้าของที่ดินเพื่อขอซื้อถอนอาคาร และสร้างอาคารใหม่สูง 4 ชั้น สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์จึงเสนอแนะให้สร้างในทิศทางอื่นเพื่อเปิดทัศนียภาพที่สวยงามให้กับเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชและอยากให้ซ่อมแซม อนุรักษ์สถานที่แห่งนี้ไว้ นับเป็นความขัดแย้งที่เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการสำรวจเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชในคราวนั้น เพราะไม่เพียงแต่ได้สำรวจตัวเรือนของเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชว่ามีความทรุดโทรมมากถึงเพียงใด แต่ยังเป็นจุดเริ่มต้นในการร่วมมือกันก่อกำเนิดเรือนแห่งนี้ใหม่อีกครั้ง

ในปี 2555 มูลนิธิไทย-จีน เพื่อการศึกษาและวัฒนธรรม และสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ได้จับมือกันและเดินทางเพื่อดำเนินการอนุรักษ์ ซ่อมแซม เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้ ให้ความงดงามอีกครั้ง โดยทาง มูลนิธิไทย-จีน เพื่อการศึกษาและวัฒนธรรม ได้เป็นผู้สนับสนุนงบประมาณในการอนุรักษ์ ซ่อมแซม อาคารอนุรักษ์แห่งนี้ถึง 12,000,000 บาท นับเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างสูงมากทีเดียวสำหรับการเริ่มต้นซ่อมแซมในครั้งนี้ สำหรับ สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ นั้นได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในด้านการศึกษา และความงดงามของศิลปะภายในตัวเรือน จึงได้สนับสนุนงบประมาณเพื่อบูรณะ ซ่อมแซม ภาพจิตรกรรมฝาผนังเป็นจำนวนเงินถึง 1,600,000 บาท อีกทั้งยังควบคุมการดำเนินงาน และประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ กรมศิลปากร ที่ช่วยพิจารณาและแนะนำให้คงไว้ซึ่งรูปแบบและวัสดุดั้งเดิม อีกทั้งยังประสานกับคณะที่ปรึกษาด้านงานอนุรักษ์ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ซึ่งช่วยบริหารขั้นตอนวิธีการดำเนินการต่างๆ

เห็นแบบนี้ต้องขอยกย่องและชื่นชมเป็นการส่วนตัวสำหรับมูลนิธิไทย-จีน เพื่อการศึกษาและวัฒนธรรม สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ และกรมศิลปากร ที่ได้คล้องแขนร่วมมือกัน ผ่านอุปสรรคมากมายในการบูรณะซ่อมแซม เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้ให้คงอยู่คู่คนไทยของเราต่อไป

เวลาล่วงเลยผ่านมาเป็นเวลาทั้งสิ้น 2 ปี การบูรณะซ่อมแซมอาคารแห่งนี้ เห็นทีว่าจะเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ในปี พุทธศักราช 2556 นี้ ทั้งนี้ทั้งนั้นในการบูรณะซ่อมแซมก็ได้มีปัญหามากมายหลายอย่างแน่นอนเป็นธรรมดา เนื่องจากต้องใช้ทั้งผู้ที่มีประสบการณ์ อีกทั้งงบประมาณที่เกินที่ตั้งเอาไว้ แถมยังต้องอาศัยทั้งแรงกายแรงใจของเหล่าคณะผู้ทำงานอีกอย่างมาก แต่สิ่งที่ได้ประจักษ์ต่อสายตาผู้พบเห็นเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชนี้อีกครั้งกลับสร้างความประทับใจให้อย่างล้นหลาม เราไปชมกันดีกว่า ว่าช่างในเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้ ที่งดงาม วิจิตร อย่างที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะมีอะไรกันบ้าง

เริ่มต้นกันด้วยที่ บริเวณภายนอกของเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชก่อนดูภายในก็นั้นเป็นอาคารรูปทรงเหลี่ยมธรรมดา แต่แท้จริงนั้นตัวเรือนมีการออกแบบสไตล์ยุโรป ทรงตึกเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าก่ออิฐถือปูน หลังคาใช้กระเบื้องซีเมนต์ใยหิน (ซึ่งหากมองไม่เห็นภาพ ลองนึกถึงการยกลอนกระเบื้องเป็นลอนๆ เพียงลอนเดียวในแต่ละแผ่นดู) หลังคาตัวเรือนคล้ายทรง “หัวตัด” หรือที่เรียกว่า JENKEL HEAD ที่สามารถใช้พื้นที่เป็นท้องใต้หลังคาได้โดยมีระเบียงยื่นออกมาตรงหน้าจั่วมุม ทั้งสอง

ด้าน และรูปแบบการตกแต่งอาคารภายในมีลักษณะเป็น “อีคลิกติก” (Eclectic) คือไม่อิงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง แต่จะผสมผสานความงดงามเข้าด้วยกันอย่างลงตัวทั้ง ไทย จีน อินเดีย รวมไปถึงศิลปะแบบตะวันตก อาจสังเกตได้ง่ายๆ จากกระเบื้องที่เป็นการออกแบบศิลปะตามแบบของเปอร์เซียก็ได้

อย่างก้าวเท้าเดินเข้ามาภายในก่อนจะเปิดประตูเข้าไปชมความงามข้างในสังเกตไปที่บนประตูจะพบเห็นลวดลายฉลุที่เป็นจุดเล็กๆ 6 จุด เป็นรูปสามเหลี่ยมหลาย “เจิม” ที่เป็นลูกเล่นที่โดดเด่นและมีความเป็นเอกลักษณ์ของเรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้ เพราะเป็นตราประจำตัวของเจ้าของบ้าน (เจิม บุญยรัตพันธุ์) หรือพระยาศรีธรรมมาธิราชนั่นเอง ไม่เพียงแต่ปรากฏให้เห็นที่ช่องลมบนบานประตูเท่านั้น ยังสามารถพบเห็นได้ตามเครื่องเรือนอีกหลายอย่างอีกทั้งงานแกะสลักภายนอกตัวเรือนเองก็พบได้เช่นกัน

ขณะที่เหนือระเบียงเป็นแผ่นไม้ฉลุลายตามแบบสถาปัตยกรรมอิสลาม ภายนอกอาคารยังสามารถมองเห็นตัวค้ำยันที่แกะสลักเป็นรูปสัตว์ต่างๆ เช่น จระเข้ และกิลิน การผสมกลมกลืนของรูปแบบศิลปะที่หลากหลาย สะท้อนบุคลิกภาพของท่านเจ้าของเรือนได้เป็นอย่างดี

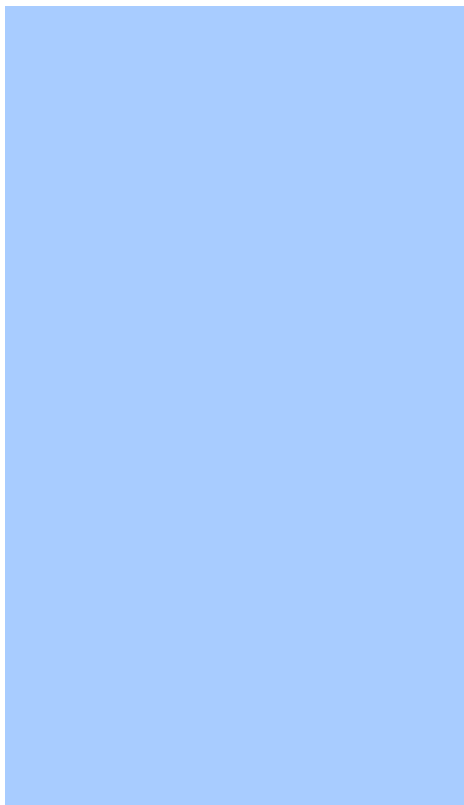
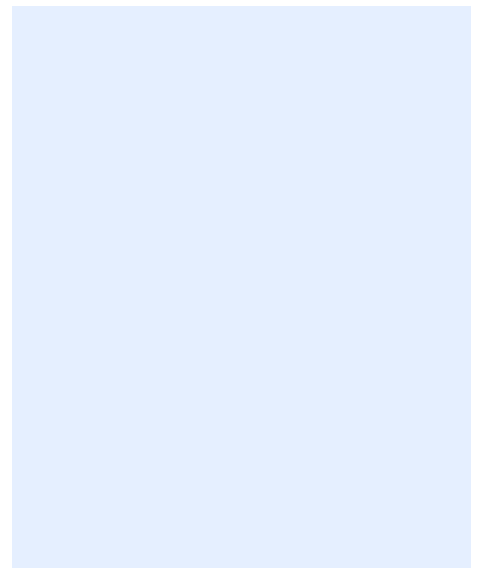

ก้าวข้ามผ่านพื้นบานประตูสีเขียวเข้มนี้เข้ามาเดินไปรอบๆ บริเวณห้องต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและมีสีสันสดใสก็จะพบความงดงามทั้งทางด้านศิลปะ การออกแบบโครงสร้าง หรือรวมไปถึงจิตรกรรมฝาผนังที่โดดเด่นโดยเป็นการวาดภาพบนปูนเปียกหรือเทคนิคเฟรสโก (Fresco) ของเรือนพระยาศรีธรรมราชาแห่งนี้

หันมองไปทางฝาผนังจะพบกับลวดลายต่างๆ ที่จิตรกรบรรจงแต่งแต้มสีสันให้กับเรือนแห่งนี้ดูน่าประทับใจ ทั้งลวดลายกนกแบบไทยๆ ที่ทำให้หวนรำลึกถึงความเป็นไทย สอดแทรกไปกับลวดลายซังฮีที่เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความมั่งคั่งอย่างลงตัว ทำให้ได้รับกลิ่นอายความเป็นจีนอย่างน่าหลงใหล อีกทั้งยังผสมผสานความเป็นอินเดียด้วยหม้อปुरुณณะที่แสดงให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์

เมื่อแหงนหน้ามองไปบริเวณผนังด้านหน้าอาคารตรงประตูทางเข้าชั้นล่างจะพบหินอ่อนสีเหลืองนูนตัวรูปหัวม้าติดทั้งด้านซ้ายและขวา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์นักษัตรประจำปีเกิดของเจ้าของเรือน

ก่อนจะไปเพลิดเพลินกับศิลปะที่น่าประทับใจต่อในชั้นที่ 2 นั้น เมื่อจะเหยียบเท้าลงบนชั้นบันไดก็เหลือบไปเห็นรูปทรงของบันไดไม้ไร้คานที่ไม่ค่อยได้พบเห็นที่ไหนได้บ่อยนัก เนื่องจากพื้นของบันไดนั้นยื่นออกมาจากผนังโดยที่ไม่มีเสารองรับอีกด้าน แล้วตอนเดินขึ้นมันจะถล่มลงมาไหมเนีย (คิดในใจอย่างสงสัย) โดยลักษณะบันไดแบบนี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของอาคารออกแบบโดยช่างอิตาเลียนในกรมช่างโยธา ยังไม่หมดเพียงเท่านั้น ลวดลายแกะสลักบริเวณใต้ราวจับบันไดนั้นเป็นรูปกระรอกตัวอ้วนกลมถือลูกวอลนัทที่ชวนให้ผู้พบเห็นนั้นหลงใหลในความน่ารักของมัน

เมื่อเดินขึ้นบันไดมาจากห้องโถงกลางเรือนชั้น 2 ซึ่งนับเป็นห้องที่เป็นจุดเด่นของเรือนพระยาศรีธรรมาธิราช เนื่องจากเป็นห้องที่มีภาพจิตรกรรมฝาผนังที่สวยงามงดงามมาก ๆ จนอดใจไม่ไหวที่จะต้องถ่ายรูปเก็บไว้ชื่นชม ภาพจิตรกรรมฝาผนังที่โดดเด่นสะดุดตาที่สุดเห็นจะเป็นภาพนกยูงคู่ที่ให้บรรยากาศแบบอิตาเลียนและแสดงถึงอำนาจวาสนาประดับไว้อยู่บนซุ้มประตู อีกทั้งการเจาะกรอบลายคิ้วบัวแบบ นีโอคลาสสิกของโรมัน บริเวณด้านล่างของภาพนกยูงคู่ มีการกรุไม้ลวดลายทรงเรขาคณิตซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องสัมพันธ์กันกับธรรมชาติ โดยภาพจิตรกรรมนี้ได้ถูกค้นพบอย่างบังเอิญระหว่างการซ่อมบำรุงและภาพเหล่านี้ค่อนข้างจะทรุดโทรมมาก จึงต้องใช้ความละเอียดและความชำนาญการอย่างสูงในการวิจัยตรบรจภาพดังกล่าวให้งดงามเหมือนเดิมโดยลักษณะของวัสดุที่ใช้นั้นยังคงอนุรักษ์ความเป็นแบบดั้งเดิมด้วยสีฝุ่นและใช้เทคนิคการขีดล้างปิดฝุ่นด้วยเทคนิคแบบโบราณที่จะค่อยๆ ขีดชั้นสีของแต่ละชั้นเพื่อให้สีสดใสขึ้น จากนั้นค่อยพู่สีจนสีและตัดเส้นใหม่

เมื่อเดินออกไปรับแดดที่ระเบียงจะพบลูกเล่นจากบานหน้าต่างซึ่งสร้างเฉพาะในตำแหน่งที่ฝนจะสาดเข้ามาทำให้เกิดปัญหากับการใช้สอยเท่านั้น โดยที่บริเวณบานหน้าต่างมีลูกฟักเป็นบานกระฉกสีลันสไตต่างๆ กันไม่ว่าจะเป็นสีส้ม สีฟ้า สีแดง สีเหลือง และสีเขียว เพื่อสร้างบรรยากาศที่เปลี่ยนแปลงตามแสงแดดตลอดวัน ทำให้ผู้อยู่อาศัยมีอารมณ์ความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงไปไม่รู้สึกรับ

เป็นอย่างไรบ้างกับการเที่ยวชม “เรือนพระยาศรีธรรมาธิราช” ที่ตั้งโดดเด่นกลางเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครแห่งสยามเมืองยิ้มของเรากับการเผยให้เห็นถึงมรดกอันล้ำค่าอันเป็นงานฝีมือที่ใช้ความละเอียดอ่อน และการผสมผสานสถาปัตยกรรม จิตรกรรม ศิลปะทั้งแบบไทย จีน ที่โดดเด่นรวมถึงศิลปะแบบอื่นๆ อีกมากมาย

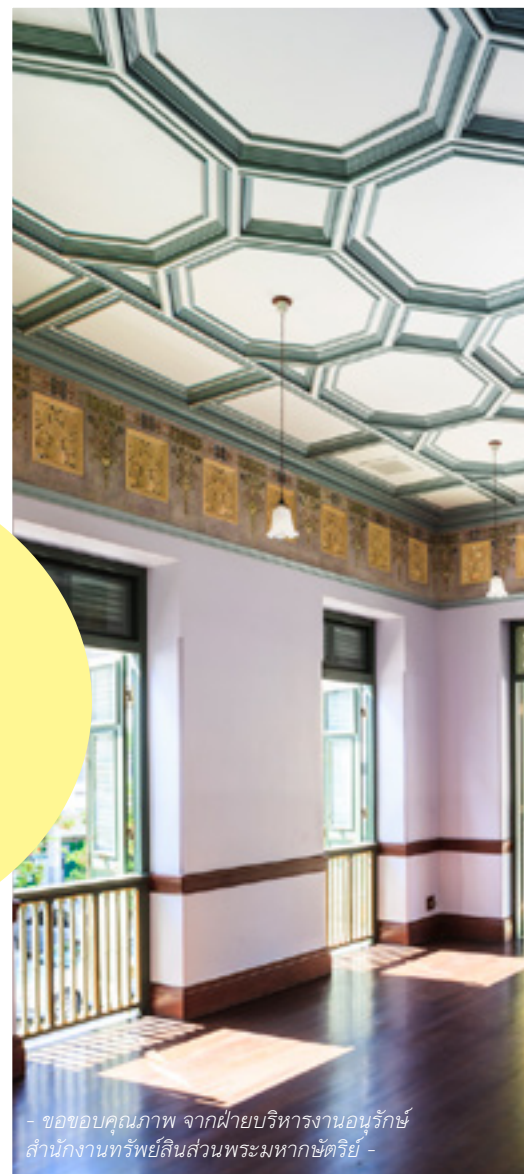
ในปัจจุบันนี้หลังจากการบูรณะ ซ่อมแซมเสร็จสิ้นแล้ว เรือนอายุร่วม ศตวรรษหลังนี้ก็ได้ใช้เป็นที่เก็บเครื่องดนตรีไทยอีกต่อไป แต่ทางมูลนิธิไทย-จีน เพื่อการศึกษาและวัฒนธรรมนั้นได้เล็งเห็น ถึงการศึกษาเป็นสำคัญจึงได้ใช้งานต่อใน ฐานะศูนย์การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและ การศึกษาระหว่างชุมชนไทยและจีน

คนหลายคนจะเข้าใจว่าโบราณสถาน นั้นเป็นสิ่งที่จะต้องห้าม ห้ามแตะต้อง ห้าม เข้าไปสัมผัส ต้องรักษา อนุรักษ์เอาไว้หรือ ต้องกลายเป็นพิพิธภัณฑ์อย่างเดียว เท่านั้น ทางมูลนิธิไทย-จีน เพื่อการ ศึกษาและวัฒนธรรมและสำนักงาน ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ไม่ คิดเช่นนั้น หากแต่ต้องการให้เรือน พระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้ใช้เป็น สถานที่แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและ การศึกษาและอยู่ร่วมกับผู้คนได้ อย่างกลมกลืน

นับเป็นสัญญาณที่ดีระหว่างเมือง สยามและดินแดนมังกรอย่างประเทศ จีน ในการร่วมมือกันพัฒนาคุณภาพของ ผู้คนที่สนใจในวัฒนธรรม การศึกษา หรือ ผู้ที่ต้องการจะเยี่ยมชมความงามของ สถาปัตยกรรมแห่งนี้ ทั้งในรูปแบบของ ไทยและจีนที่แสดงให้เห็นโดดเด่นอยู่บน เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้

รู้หรือไม่?

เรือนพระยาศรีธรรมมาธิราชแห่งนี้ ไม่ธรรมดาอย่างที่กล่าวไว้จริงๆ ก็ดูสิครับเรือนเก่าอายุร่วม 100 ปี แห่งนี้ได้รับรางวัล การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ระดับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ประจำปี พ.ศ.2557 จากองค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ ยูเนสโก (UNESCO) อีกด้วย

- ขอขอบคุณภาพ จากฝ่ายบริหารงานอนุรักษ์ สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ -

กินอย่างไร ให้ห่างไกลโรค

ในอดีต .. มนุษย์เราทำงานหนักๆ หามรุ่งหามค่ำ .. ก็เพราะ .. กินเพื่ออยู่ .. แต่พอเวลาเปลี่ยน .. โลกก็เปลี่ยน .. ตอนนี้คนเรากลายมาเป็น .. อยู่เพื่อกินแทน ..

เดี๋ยวนี้ .. มีร้านอาหารแข่งกันเปิดใหม่กันมากมาย ไหนจะเจ้าเก่า เจ้าประจำ ทั้งของดาว ของหวาน ทั้ง Brand ไทย Brand นอก .. จะตามสั่ง บุฟเฟต์ก็มีครบ Promotion จากบัตรเครดิต หรือค่ายมือถือก็ช่วยกัน ซ้ำเติม ไม่อยากไปที่ร้าน ก็โทรสั่ง .. นอนซิวๆที่บ้าน .. แป็บเดียวก็มีของมาส่งถึงหน้าประตู

แถม .. ในยุค Social แบบนี้ .. เพื่อนๆ ใน Facebook และ ig ก็พากัน Up รูป review ร้านอาหารกันใหญ่

แล้วจะไม่ทำให้เราไม่น้ำลายสอกันได้ไงเนอะ .. แถม ถ้าไม่เคยลอง .. เดี่ยวคุยกับเขาไม่รู้เรื่อง .. โดนล้อแหย่แน่นอน ..

แต่ๆๆ .. You are what you eat .. อร่อยวันนี้ .. ลำบากวันหน้า .. ทั้งเรื่องเบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไขมันในเลือดสูงถามหา .. นานๆ ไปก็มีทั้งโรคหลอดเลือดหัวใจ หลอดเลือดสมองตามมาอีกเป็นพรวน ..

เอาละ .. ไหนๆ ก็ไหนๆ .. วันนี้ขอทำเป็นลิ้มบุฟเฟต์มือใหญ่ตรงหน้า .. เช็ดปาก แล้วก็มานั่งเล่าให้คุณผู้อ่านได้ทราบ .. ถึงชนิดอาหารที่มีประโยชน์ หรือมีโทษต่อร่างกายกัน

.. และ .. เราจะพิชิตภารกิจ “กินอย่างไร .. ให้ห่างไกลโรค” ได้ด้วยวิธีไหน ..

1

แบ่งสัดส่วนของอาหารที่บริโภค
แต่ละมื้อให้พอเหมาะ

การแบ่งโควตาในงานข้าวของคุณในแต่ละมือนั้น .. ได้มีคุณนักโภชนาการใจดี อธิบายง่ายๆ เพื่อนำไปปฏิบัติ ในชีวิตประจำวันที่บ้านเราก็คือ ให้แบ่งงานข้าว 1 งาน เป็น 4 ส่วน ประกอบไปด้วย คาร์โบไฮเดรต 1 ส่วน เนื้อสัตว์ 1 ส่วน เน้นเนื้อสัตว์ที่มีไขมันน้อย เช่น ปลา หรืออกไก่ ใช้การต้ม นึ่ง แทนการทอด อีก 2 ส่วนที่เหลือ เป็นผักและผลไม้

โดยสามารถเพิ่มสัดส่วนของผักและผลไม้ได้ตามต้องการนะครับ

สำหรับคอข้าวเหนียว .. มีตัวเลขหนึ่ง

น่าตกใจพอควร .. ข้าวเหนียวให้พลังงานเป็น 4 เท่าของข้าวเจ้าในปริมาณเท่ากัน .. ดังนั้น ถ้าคุณบริโภคข้าวเหนียว ก็คงต้องลดปริมาณลงพอสมควร ..

ที่นักโภชนาการแนะนำให้แบ่งงานข้าวของเราให้เป็น 4 ส่วนก็เพื่อให้ ควบคุมไม่ให้ปริมาณคาร์โบไฮเดรต และเนื้อสัตว์ ในแต่ละมื้อมากเกินไปนั่นเอง

แต่อย่างไรก็ตาม .. ก็อย่าลืมควบคุมปริมาณ และจำนวนมื้อด้วยนะครับ ถ้ากินทีละ 2 ซาม หรือ เพิ่มมื้อบ่อย มื้อดึก .. แบบนี้ก็คงไม่ไหวเหมือนกันเนอะ

2

รับประทานผักและผลไม้เพิ่มขึ้น

ทั้งผักและผลไม้ เป็นแหล่งสำคัญของวิตามินและแร่ธาตุ .. รวมถึงสารอาหารที่มีความจำเป็นต่อร่างกาย มี Calories ต่ำ และเปี่ยมไปด้วยใยอาหาร ช่วยในการขับถ่าย .. นอกจากนี้สารบางชนิดในผักและผลไม้ยังมีสรรพคุณในการป้องกันโรคหลอดเลือดหัวใจ และมีสารต้านมะเร็งอีกด้วย .. การรับประทานผักและผลไม้เพิ่มมากขึ้นยังทำให้ท้องอืด จึงทำให้คุณรับประทานอาหารที่มีไขมันน้อยลง

นอกจากนี้ น้ำตาลในผลไม้ เป็นคาร์โบไฮเดรตเชิงซ้อน (complex carbohydrate) ทำให้การย่อยสลายกลายเป็นกลูโคสเพื่อใช้ในร่างกายนำไปใช้เป็นแหล่งพลังงาน จะใช้เวลานาน อีกทั้งเส้นใยอาหารยังช่วยชะลอการดูดซึมของน้ำตาล .. จึงทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดมีความสม่ำเสมอ และเกิดพลังงานได้อย่างต่อเนื่อง

ถ้าอยากเพิ่มผักและผลไม้สำหรับมื้ออาหารของคุณ ก็สามารถทำได้โดยง่าย .. แค่อ้างและหัน แล้วยกแช่ไว้ในตู้เย็นไว้สำหรับเป็นอาหารว่าง หรือจัดวางผลไม้ในชามสวยๆ ไว้ในห้องครัว เพื่อที่คุณจะได้หยิบมาชิมได้สะดวก .. นอกจากนี้เรายังสามารถเลือกรับประทานอาหารที่มีผักผลไม้เป็นส่วนประกอบสำคัญได้ เช่น ผักผักรวมมิตร หรือผสมผลไม้ในสลัดผักรวมที่ใช้น้ำสลัดไขมันต่ำ

โดยทั้งผักและผลไม้ ควรเลือกผักผลไม้ที่สด สะอาด มีน้ำตาลไม่สูง ไม่หวานจัด หรือถ้าเลือกผลไม้กระป๋องก็ควรเป็นผลไม้ที่ไม่ได้ผสมน้ำเชื่อม

จากประสบการณ์ตรง .. ในช่วงปลายหน้าร้อน ต่อหน้าฝนแบบนี้ .. จำเลยสำคัญที่ทำให้ระดับน้ำตาลในคนไข้เบาหวานเพิ่มขึ้นก็คือ มะม่วงสุกนั่นเอง .. ถามคุณลุง คุณป้า รายไหนที่น้ำตาลขึ้น .. แทบจะ 100% .. ลืมลองมะม่วงสุกกินเกินโควต้าไปหน่อยนั่นเอง

3

หลีกเลี่ยงไขมันอันตราย

อย่างที่เคยม่าให้อ่านในตอนที่แล้วๆ มา นะครับว่า .. ระดับไขมันในเลือด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไขมันชนิด LDL-Cholesterol มีความสัมพันธ์ชัดเจน ต่อความเสี่ยงในการเกิดโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ

ซึ่งชนิดของไขมันที่เรารับประทานกัน มีอยู่ 4 แบบครับ

1. ไขมันอิ่มตัว (Saturated fat)
2. ไขมันไม่อิ่มตัวเชิงเดี่ยว (Monounsaturated fat)
3. ไขมันไม่อิ่มตัวที่มีพันธะคู่ (Polyunsaturated fat)

4. ไขมันชนิด (Trans fatty acid) โดยไขมันที่รับประทานได้ คือ ไขมันไม่อิ่มตัว (Unsaturated fat)

ไขมันไม่อิ่มตัวเชิงเดี่ยว (Monounsaturated fat) พบได้ในน้ำมันมะกอก น้ำมัน Canola ถั่ว

ไขมันไม่อิ่มตัวที่มีพันธะคู่ (Polyunsaturated fat) พบได้ในปลา ถั่วเหลือง งา ใวคาโด เป็นต้น

สำหรับไขมันที่ควรหลีกเลี่ยง คือ ไขมันอิ่มตัว (Saturated fat) พบในเนื้อสัตว์ , หนังสัตว์ , หอย , ปลาหมึก , น้ำมันมะพร้าว , น้ำมันปาล์ม , กะทิ , เนย , นม , Chocolate , ไอศกรีม .. ออวๆ ทั้งนั้นเลยครับ T T ..

ไขมันชนิด Trans fatty acid เป็นการนำ Hydrogen เติมเข้าไปในน้ำมันพืช เพื่อหวังผลให้ได้น้ำมันที่มีความแข็งตัวมากขึ้น สามารถเพิ่มอายุของ Shelf-life เวลาวางขาย เจอได้ในมาการีน , มันฝรั่งทอด , Fast food รวมถึงพวกเบเกอรี่ต่างๆ ครับ

โดยความน่ากลัวของไขมันชนิด Trans fatty acid คือ เจ้า Trans fatty acid นั้น .. จะเพิ่มจำนวน LDL-cholesterol ในกระแสเลือด ซึ่งสัมพันธ์ต่อการเกิดโรคหลอดเลือดหัวใจนั่นเอง ..

เคยมีการศึกษาหนึ่งพบว่า .. หลังจากที่เรากินมันฝรั่งทอดเข้าไป .. เมื่อเราวัดความยืดหยุ่นของหลอดเลือด จะพบว่า หลอดเลือดมีความยืดหยุ่นลดลง ซึ่งความยืดหยุ่นที่ลดลงนี้ .. มีความสัมพันธ์ในการเกิดความดันโลหิตสูงในอนาคตได้ครับ .. เรียกได้ว่า .. กินปุ๊บ .. เกิดผลทันทีปั๊บ .. ทันทีทันใดเลยทีเดียว ..

ซึ่งการหลีกเลี่ยงไขมันทั้ง 2 ชนิดที่อันตราย ทำได้ง่ายที่สุดคือ ไม่กินครับ .. แต่ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น ยังไงก็กินต้องกินหมู กินเนื้อ กินไก่ .. ก็ให้ตัดส่วนที่เป็นมันทิ้ง เช่น ไม่กินส่วนของหนังมันๆ สูดออร์ยนั้นครับ .. หรือถ้าให้ดีก็กินในส่วนที่ไม่ค่อยมีมัน เช่น ออกไก่ เป็นต้น

นอกจากนี้เรายังใช้ส่วนประกอบอาหารอื่นที่มีไขมันต่ำทดแทนได้ครับ เช่น ใช้ Low fat yogurt แทนน้ำสลัด หรือทาหน้าขนมปัง whole grains ด้วยผลไม้สด หรือ มากาเรียนชนิดปราศจาก Trans fat .. ประมาณนี้ครับ .. เวลาเราดูหน้าของผลิตภัณฑ์ขนมขบเคี้ยวที่ปะหน้าว่า “Reduced fat” หรือ “ไขมันต่ำ” คงต้องอ่านตรงส่วนประกอบอาหารดีๆ นะครับว่า มีเจ้าไขมันชนิด Trans fatty acid อยู่ด้วยหรือเปล่า

โดยปริมาณของไขมัน Trans fat ที่รับ

ประทวนได้คือ ไม่นเกิน 2 กรัมต่อวัน ครึบ
ลดปริมาณโซเดียมในอาหาร

4

การกินโซเดียมปริมาณมาก ทำให้เกิดความดันโลหิตสูงได้ ซึ่งความดันโลหิตสูงนั้นเป็นหนึ่งในปัจจัยเสี่ยงของโรคหลอดเลือดหัวใจ ทำให้การควบคุมการบริโภคโซเดียมในแต่ละวัน .. จึงเป็นส่วนสำคัญของภารกิจ “กินอย่างไร .. ให้ห่างไกลโรค” นั่นเอง ซึ่งมีคำแนะนำในการบริโภคโซเดียม ดังนี้ ผู้ใหญ่สุขภาพแข็งแรง ไม่ควรบริโภคโซเดียมเกิน 2.3 กรัมต่อวัน (ประมาณ 1 ช้อนชา)

สำหรับผู้ที่อายุเกิน 51 ปี หรือผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน โรคไตวาย ไม่ควรบริโภคโซเดียมเกิน 1.5 กรัมต่อวัน

สำหรับคนที่ทำอาหารกินเอง .. คงไม่ใช่เรื่องยากที่จะไม่ปรุงเค็ม .. ส่วนบ้านไหนที่มีผู้ที่ต้องควบคุมระดับโซเดียมร่วมโต๊ะอาหารด้วย .. เท่าที่เคยเจอ มีได้ 2 แบบครับ คือ ไม่ทำทั้งจานเป็นแบบจืดๆ ไปเลย ก็ทำเป็น 2 จานครับ .. เค็มปรกติหนึ่งจาน และลดเค็มอีกหนึ่งจาน ..

ซึ่งปัจจุบันมีน้ำปลาโซเดียมต่ำของสถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดจำหน่ายตามร้านค้าใหญ่ๆ นะครับ .. ลองหาดูแล้วกัน .. เหมาะสำหรับผู้ป่วยที่จำเป็นต้องควบคุมระดับโซเดียม

แต่ในกรณีทีกินอาหารนอกบ้าน หรือซื้อกับข้าวถุกิน .. เราคงไปบอกให้แม่ค้าทำจืดๆ ไม่ได้ .. ที่เราทำได้ ก็คือไม่ปรุงเค็มเพิ่มนะครับ .. เพราะเท่าที่เห็น .. คนไทยเราส่วนหนึ่ง .. ก็เติมพริกน้ำปลา โดยไม่ทันได้ชิมด้วยซ้ำ .. เรียกได้ว่าเติมเป็น Reflex เลย ..

ลองคิดค้นเมนู สูตรพิเศษ

สำหรับใครที่มีฝีมือ มีพรสวรรค์ด้านทำอาหาร อาจลองคิดเมนูแปลกๆ ใหม่ๆ หรือไม่กี่หาสูตรอาหารสุขภาพต่างๆ ตามหนังสือหรือตาม Internet ดู .. จะได้ทำให้ภารกิจ “กินอย่างไร .. ให้ห่างไกลโรค” ไม่น่าเบื่อจนเกินไปนัก

ดีไม่ตี .. ในคนที่หัวครีเอทีฟ .. มีหัวการค้าหน่อยๆ .. อาจเปิดร้าน เปิดเพจขายอาหารสุขภาพ แบบที่เขากำลังฮิตๆ กันตาม Facebook สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำ .. ก็เป็นไปได้

สรุปส่งท้าย

ไม่มีภารกิจใดสำเร็จโดยง่าย .. ภารกิจ “กินอย่างไร .. ให้ห่างไกลโรค” ก็เช่นกัน .. แต่ผมเชื่อว่า .. ถ้าปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง .. น่าจะเกิดผลดีต่อคุณผู้อ่านอย่างแน่นอน

ขอสรุปภารกิจหลักๆ .. ดังนี้

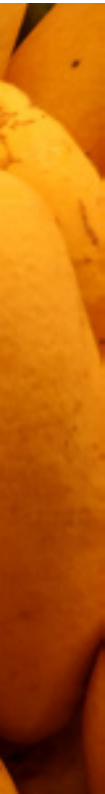
เพิ่มการบริโภคผัก และผลไม้ที่ไม่หวานมาก

หลีกเลี่ยง ไขมันอิ่มตัว และไขมัน Trans fat ซึ่งพบได้ในของอร่อยต่างๆ รวมถึง ไม่นกินเค็มจนเกินไป

.. และ ..

.. You are what you eat .. กินอย่างไร ได้อย่างนั้น ..

5

สิทธิเสมอกัน

“ ข้าว่านะ คนอย่างเราๆ ไม่มีทางเลือกมากนักหรอก มันขึ้นอยู่กับว่า ผู้มีอำนาจเขาจะตีเส้นขีดให้เดินไปทางไหนมากกว่า ”

เช้าตรู่ ณ โรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่งใจกลางเมืองหลวงคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมายทั้งผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยต่างนั่งบ้างยืนบ้าง และบางคนนอนเหยียดยาวบนเตียงคนไข้ บนเก้าอี้ หรือแม้กระทั่งริมทางเท้าเพื่อรอเวลาพบแพทย์ วันนี้ผมพาแม่มานั่งรอพบคุณหมอที่แผนกข้อและกระดูก จัดแจงเรื่องลงทะเบียนจัดลำดับเรียบร้อยก็มานั่งจุ่มปึก กันที่เก้าอี้ยาวรอเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าหมอมจะลงตรวจ แม่ของผมมีโรคปวดหัวเข่าปวดเอวตามอายุที่สูงขึ้น ต้องพามาตรวจตามที่หมอนัดเป็นประจำ และบรรยากาศแบบนี้กลายเป็นเรื่องชินชาสำหรับเราและคนทั่วไปอีกจำนวนมากที่ต้องใช้บริการโรงพยาบาลของรัฐ

ขณะนั่งอ่านหนังสือได้สักพักกำลังจะเคลิ้มหลับ พลันได้ยินเสียงชายสูงอายุที่นั่งอยู่แถวหน้าคุยกันอย่างออกรส ผมลืมหันมอง ชายทั้งสองมานั่งเก้าอี้แถวหน้าของผมกับแม่ ตั้งแต่เมื่อไหร่ผมไม่ทันสังเกต คะเนจกสยตาทั้งคู่น่าจะอายุมากกว่าแม่ของผม อยู่ราวๆ สักปลายเจ็ดสิบถึงต้นแปดสิบไม่มากไม่น้อยกว่านั้น แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น เรื่องที่ผู้เฒ่าคุยกันนี้ทำให้ผมตาสว่าง

“มาเจอกันอีกแล้วนะ” ผู้เฒ่าคนขาพูดทัก เส้นผมของแกขาวโพลนตัดสั้นเกรียน แกนั่งตัวตรง อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวมอญกางเกงขาวาวลีดำ มือทั้งสองจับยันไม้เท้าสีเข้มเอาไว้

“วันนี้ดมันตรงกันก็ต้องเจอกันสิ” เฒ่าทางซ้ายตอบเสียงดัง ผู้เฒ่าคนนี้ผมบางสีดาขลับ ผมคิดว่าน่าจะเกิดจากการย้อมสี แกสวมแว่นสายตา ในมือถือหนังสือพิมพ์ที่ม้วนพับอยู่ สวมเชิ้ตฮาวายสีลันสไตน์และกางเกงขาสั้นแค่หัวเข่าสีน้ำตาลอ่อน ผู้เฒ่าที่นั่งซ้ายผมดำพูดต่อว่า “ก็ปีๆก็ต้องมารอหมอแต่เช้ามีดอย่างนี้ทุกที ตั้งแต่เด็กยันแก่” แกพูดพร้อมส่ายหัว

“ที่นั่นมันโรงพยาบาลรัฐ อยากเร็วต้องไปเอกชน” เฒ่าผมขาวสั้นเกรียนว่าเรียบๆ

“ไม่มีตั้งค์” เฒ่าผมดำคนซ้ายว่าและพูดต่อ “เมื่อวันก่อนไอ้ลูกชายมาขอเงินบอกหลานจะเข้ามัธยมต้องไปจ่ายแป๊ะเจี๊ยะให้โรงเรียนใหม่”

“โรงเรียนมีเยอะแยะ ไปยอมจ่ายมันทำไม รัฐธรรมนูญบอกว่าให้เรียนฟรี เห็นมีแต่คนบ่นเรื่องโรงเรียนขอบริจาคโน่นนี่” เฒ่าผมขาวทางขวาพูดเหมือนบ่น

“เฮอ” เฒ่าผมดำถอนหายใจหนักๆและว่า “ลูกมันว่าโรงเรียนนี้มีชื่อเสียง อยากให้ลูกให้หลานได้เรียนที่ดีๆ ต้องยอมจ่าย” เสียงไปและพูดต่อ

“รัฐธรรมนูญเขียนไว้ยังงี้ก็อยู่อย่างนั้น อยู่บนพานทอง เวลาปฏิบัติจริงมันอีกเรื่อง เอ็งก็เห็นอยู่ ที่เราต้องมาแออัดยัดเยียดคอยหมอบแต่เช้ามีดเพื่อรอพบแค่ห้านาที หรือต้องคอยจ่ายเงินได้โต๊ะให้โรงเรียนหรือเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อไม่ให้ทำโน่นทำนี่ให้ ไม่จ่ายงานก็ไม่ขยับ ไม่เดิน ไม่ใช่เพราะรัฐธรรมนูญแต่เพราะคนที่รับมอบอำนาจจากเราไปต่างหาก” เฒ่าผมดำทางซ้ายพูดเหมือนบ่นและว่าต่อ “บ้านเมืองเรามันเหมือนหนังที่ฉายเข้าไปข้ามๆ เปลี่ยนคนกับกับก็คนก็เหมือนเดิม”

“ทำไมรี” เฒ่าผมขาวเอียงคอ
“ปฏิรูป เลือกตั้ง โกงกิน ประท้วง ปฏิวัติ แล้วก็ปฏิรูป เลือกตั้ง โกงกิน ประท้วง สุดท้ายก็ปฏิวัติ ตั้งแต่ข้าหนุ่มจนแก่ เคยหนีเข้าป่าจนต้องกลับมาอยู่เมืองมันก็วนอยู่อย่างนี้” เฒ่าผมดำว่า “หรือเอ็งว่าไม่จริง”

“เฮย ไม่จริงหรือ...” เฒ่าผมขาวเกรียนลากเสียง “ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว สมัยนี้มันมีอะไรๆ ที่สลับซับซ้อนมากขึ้น มีหลายพวก หลายกลุ่ม หลายสีเลย เอ็งไปมุดอยู่ไหน”

“มันก็โฆษณาชวนเชื่อทั้งนั้นนั่นละว่า เอาประชาชนอย่างเราๆ มาเป็นพวกเป็นกันชนแล้วคอยขึ้นเถลิงอำนาจ” ผู้เฒ่าผมดำพูดสวนขึ้น หนังสือพิมพ์ที่ม้วนอยู่ในมือข้างหนึ่งตบเพี้ยะลงบนฝ่ามืออีกข้าง

“เอ็งนี่ เป็นอย่างนี้ทุกที ตอนนี้เขากำลังจะปฏิสนธิปรองดองสามัคคีกัน พูดอย่างนี้เสียบรรยากาศเลยว้า” เฒ่าผมขาวร้อง โบกไม้โบกมือห้ามเพื่อน

“อ้อ... คิดได้แต่ห้ามแสดงออก” เฒ่าผมดำทำเสียงล้อเลียนและทำท่าจะยกมือขึ้น เฒ่าผมขาวรีบรั้งเอาไว้พร้อมกับพูดเสียงเบา “เฮ้ย... นี่เอ็งจะทำอะไร จะมาทำสัญลักษณ์ชุนีวี่ในที่สาธารณะแบบนี้ไม่ได้นะ”

“บ้าไปแล้ว...” เฒ่าผมดำว่าเรียบๆ “พยาบาลเขาเรียกผิดคน ข้าโบกมือบอกเขาไปว่าไม่ใช่ เอ็งนี่พิลึก...”

เรียบกันไป

“ข้าว่านะ คนอย่างเราๆ ไม่มีทางเลือกมากนักหรอก มันขึ้นอยู่กับว่า ผู้มีอำนาจเขาจะตีเส้นขีดให้เดินไปทางไหนมากกว่า” เฒ่าผมดำพูดขึ้น ทำลายความเงียบและพูดต่อ “สมัยหนุ่มๆ ข้าเคยออกไปอยู่ป่า ใจมันร้อนรุ่มจะกลับมาชิงเมืองให้ได้ สุดท้ายก็ล้มเหลว เดียวนี้แม้แต่ในป่าก็ไม่มีให้อยู่” แกพูดลอยๆ คล้ายรำพึงกับตัวเอง

“เฮย... เอ็งอย่าไปคิดอะไรให้มันมากนัก ที่ผ่านมามีอยู่มีกินมีกรางานทำ มีลูกหลานสืบต่อวงศ์ตระกูลก็ดีถมไปแล้วนะ จะไปอะไรหนักหนา” เฒ่าผมขาวว่าเรียบๆ

“คิดอย่างเอ็งนี่สิ สังคมมันถึงไม่ก้าวหน้าสักที” เฒ่าทางซ้ายสวนขึ้น

“งั้นเอาอย่างนี้ใหม่” เฒ่าคนขวาทำเสียงเบา เว้นระยะ “อาไร...”

“เอ็งตายแล้วเกิดใหม่ให้เป็นเศรษฐีซะ จะได้ไม่ต้องลำบาก อยากทำอะไรก็ได้ ทำให้สังคมก้าวหน้ายังงี้ก็ทำได้ มีเงินซะอย่าง คงอีกไม่นานหรอก” แกพูดบ่นหัวเราะ

“เออ...เอ็งก็ไม่นานเหมือนกันละวะ ไอ้...” เฒ่าผมดำสวนเสียงกันไปอีก

“เออเนี่ย... ถ้าข้าได้เป็นเศรษฐีจริงๆ นะ ข้าจะอบรมสั่งสอนลูกๆ หลานๆ ให้ดีเชียว” จู่ๆ เฒ่าผมดำพูดขึ้น

“ทำไมรี” เฒ่าคนขวาสงสัย

“จะได้ไม่กลายเป็นอันธพาลอวดเบ่ง หรือขับรถหรูไปชนคนตายให้คนเขาแข่งดำ ชนคนตายเสร็จเอาเงินฟาดหัวสุดท้ายเรื่องเงียบไม่ต้องเข้าคุก” เฒ่าคนซ้ายหยุดและพูดต่อ “คนอย่างเราๆ ก็เป็นแค่เหยื่อ”

“เอ็งนี่... รถชนกันตายมีทุกวัน” เฒ่าคนขวาว่า

“แต่พวกนี้ไม่ติดคุก คนจนๆ แค่เก็บขี้ตืดเดือนจากกองขยะเอาไปขายเลี้ยงปากท้องเลี้ยงครอบครัวตันถูกจับยึดคุก ไม่เห็นหรือวะ” เฒ่าคนซ้ายพูดน้ำเสียงมีอารมณ์

“เอ็งอย่าจริงจังนักเลย เอางี้... ข้าเสนอทางออกให้ ลั่นๆ สี่คำ สำหรับคนอย่างเราๆ” เฒ่าผมขาวว่ายิ้มๆ เฒ่าผมดำหันมองหน้าเพื่อน รอคำตอบ

“เก็บกด อดทน ก้มหัวและกุมท่า” เฒ่าคนขวาว่าเสียงเรียบเหมือนด้านชา

นิ่งไปชั่วอึดใจ เฒ่าคนซ้ายส่ายหัว ถอนใจ สุดท้ายพูดขึ้น “ข้าเลือกตายแล้วเกิดใหม่ดีกว่า” เฒ่าผมดำฟังแล้วหัวเราะ จากนั้นทั้งคู่ก็หัวเราะเสียงดังขึ้นพร้อมกันในยามเช้าตรู่ท่ามกลางผู้คนมากมายที่กำลังรอคอยอย่างมีความหวังภายในโรงพยาบาลของรัฐ ขณะที่ผู้ฟังอย่างผมกลับรู้สึกหดหู่บอกไม่ถูก

ลาบไถ่ มนต์เสน่ห์อาหารไทย ที่นักท่องเที่ยวจีนไม่ควรพลาด

เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าอาหารไทยเป็นเสน่ห์อันดับต้นๆ ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะชาวจีนให้มาเยือนและลิ้มลองรสชาติอาหารที่มีเอกลักษณ์และจุดเด่นเทียบเท่ากับอิตาลีและน้ำใจไมตรีของคนไทย

ดังนั้น นอกจากนักท่องเที่ยวชาวจีนจะเดินทางมาเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว และสัมผัสกับวิถีชีวิตคนไทยแล้ว การเรียนทำอาหารไทยจึงเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมยอดฮิตที่ร้านอาหารและโรงแรมส่วนใหญ่จัดเป็นคอร์สพิเศษสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ชื่นชอบในรสชาติของอาหารไทย และต้องการเรียนรู้เทคนิคการทำอาหารไทย

โดยหนึ่งในเมนูที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวจีนเป็นอย่างมากก็คือ “ลาบไถ่” ซึ่งมีรสชาติจัดจ้าน ทั้งรสเปรี้ยว เค็ม เผ็ด และกลิ่นหอมจากเครื่องเทศที่ผสมผสานกันอย่างกลมกลืน เมนูลาบไถ่นี้สามารถทำเองที่บ้านได้ง่ายๆ มีเครื่องปรุงและส่วนผสม ดังนี้

วิธีทำ

1. ตั้งกระทะ ไฟกลาง นำเนื้อไก่ลงไปผัดรวมพร้อมกับผสมน้ำสต็อกพอกสุก ตักใส่ถ้วยผสม
2. ใส่หอมแดงลงไปคนให้เข้ากัน
3. ปรับรสด้วย น้ำปลา พริกป่น ข้าวคั่ว และน้ำมะนาว
4. ใส่ใบสะระแหน่ ผักชีฝรั่งและต้นหอมซอยลงไปคนให้เข้ากัน
5. ตักกลับไปใส่จาน เสริฟพร้อมผักเคียงที่เตรียมไว้

นักท่องเที่ยวท่านใดสนใจเรียนทำอาหารไทย ดิวาน่า พลาซ่า ภูเก็ต ป่าตอง เป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่จัดหลักสูตรเร่งรัดเรียนทำอาหารไทยแบบง่ายๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติที่หลงมนต์เสน่ห์อาหารไทย โดยได้คัดสรรและจัดเตรียมอาหารไทยยอดนิยมอีกหลากหลายเมนูไว้บริการลูกค้าทุกท่านที่สนใจจะเรียนทำอาหารไทยแท้ต้นตำรับ กับเชฟที่เชี่ยวชาญด้านอาหารไทย ผู้ที่จะทำให้ชั่วโมงการเรียนทำอาหารของท่านเต็มไปด้วยความสนุกสนานและเพลิดเพลิน เที่ยวเมืองไทยคราวหน้า อย่าลืมลองเรียนทำอาหารไทย ประสบการณ์ใหม่ที่นักท่องเที่ยวทุกคนไม่ควรพลาด

ส่วนผสม

เนื้อไก่ลั้บ	100 กรัม
น้ำสต็อกไก่	1 ช้อนโต๊ะ
หอมแดงซอยแฉ่นบางๆ	1 ช้อนโต๊ะ
ต้นหอมซอย	1 ช้อนโต๊ะ
ผักชีฝรั่งหั่นหยาบ	1 ช้อนโต๊ะ
ใบสะระแหน่	1 ช้อนโต๊ะ
ข้าวคั่ว	1 ช้อนโต๊ะ
น้ำปลา	2 ช้อนโต๊ะ
น้ำมะนาว	2 ช้อนโต๊ะ
พริกป่น	1 ช้อนชา

ผักเครื่องเคียง

ผักกะหล่ำปลี	50 กรัม
ถั่วฝักยาว	50 กรัม
ใบโหระพา	1-2 ต้น

DEEVANA

HOTELS & RESORTS

*Prime Location
Beyond Expectation
Incredible Service*

Deevana
Patong Resort & Spa

**DEEVANA
PLAZA**
Phuket-Patong

**DEEVANA
PLAZA**
Krabi-Aonang

Emerald
Garden Resort

RAMADA
PHUKET DEEVANA

recenta
Suits
Phuket - Suaniuang

recenta
Phuket - Suaniuang

Deevana Hotels & Resorts

Bangkok Office:
5th floor, #555 Kasemkij Building,
120 Silom Rd., Bangkok 10500, Thailand
Tel: +66 2632 6661 Fax: +66 2632 6676

Head Office:
9/1 Phang-nga Rd., Taladyai,
Muang, Phuket 83000 Thailand
Tel: +66 7621 4080 Fax: +66 7622 1967

www.deevanagroup.com